Vlad Mușatescu

DE-A PUIA-GAIA

(Jocurile detectivului Conan)

COLECȚIA AVENTURA

Vlad Mușatescu

DE-A PUIA-GAIA

(Jocurile detectivului Conan)

EDITURA ALBATROS • 1975

Ilustrația copertei : VASILE OLAC

1). FIŞĂ SIGNALETICĂ : DETECTIVUL AL CONAN DOI

E bine (şi-o să vedeţi de ce) să ştiţi de la bun început cu cine aveţi de-a face. Mă iscălesc Al Conan Doi. De profesie ziarist şi, în timpul liber, scriitor. 50 de ani. 1,68 m pe înalt, 0,77 pe lat. Iar pe cîntar, 102 (şi ceva) kile (adică 40% peste minimele stasuri în vigoare la Institutul de Endocrinologie, al cărui vechi client am onoarea a fi, de peste douăzeci şi cinci de ani). Nevastă : una şi bună. Semne particulare : fără. În afara celor indicate mai sus, bineînţeles.

Încă din fragedă tinereţe — şi ce mult e de atunci — m-a mistuit patima „lecturării" romanelor poliţiste. După părerea mea, la care ţin, încadrarea romanului de aventuri în genul „poliţist" este o greşită şi minimalizatoare înţelegere a unei mari literaturi.

Pentru a demonstra şi susţine, cu brio, temeinicia acestei convingeri, în ultimii ani am scris vreo şase romane de aventuri. Le consider, împreună cu prietenii mei (autentici) de excepţională valoare.

Pînă astăzi, n-am reuşit să tipăresc nici unul !

Editorii noştri dragi, indispuşi de marele succes la public al unor scriitori ca Dashiell Hammett, Raymond Chandler sau James Hadley Chase, ca să nu mai vorbim de clasici (Agatha Christie, Simenon, Steeman), încearcă probabil să înăbuşească orice tentativă autohtonă de depăşire a ştachetei.

Numai aşa îmi explic eşecul multiplelor mele strădanii de-a trezi interesul unor redactori ataraxici. Şifonierul

din dormitor e burdușit cu manuscrisele mele (în cîte șase exemplare) returnate de casele de editură bucureștene și din provincie.

Noroc că n-am fost niciodată un individ ușor de călcat în picioare.

În clipa de față, după îndelungi și sîcîitoare tratative, am obținut de la redactorul meu șef, care și el citește (în secret) romane polițiste, un concediu de creație. Fără plată. Patru luni, pînă în octombrie. De data aceasta sînt convins că voi înfrînge cerbicia conspirației din edituri. Mai ales că, nădăjduiesc din toată inima, îmi voi crea cele mai ideale condiții de lucru.

Penke, nevastă-mea, „bulgăroaica", după cum o alint eu, și există aici o apreciabilă doză de adevăr, deoarece e chiar bulgăroaică autentică, se încăpățînează să nu creadă în șansele literaturii pe care o profesez cu îndîrjire.

Nopțile mele de veghe, cînd stau aplecat deasupra mașinii de scris (în realitate am două, un „Remington Smith-Premier" și o „Erika") n-au reușit s-o facă mai receptivă. În schimb i-au provocat o astenie, cu tulburări neuro-vegetative, ilustrate prin insomnii rebele. Iar eu am căpătat un sănătos complex de vinovăție, care îmi reduce la minim puținele ore de somn.

Și, deoarece țin foarte mult la nevastă-mea, mi-am căutat un refugiu în podul casei, unde mi-am înjghebat un cabinet de creație, din cele mai rudimentare.

Vara, curg apele de pe mine, de parcă aș fi un izvor termal ; iarna, nici atunci nu-i mai bine. Bat cuie (și la mașină, bineînțeles) înfofolit în cîte trei, patru pleduri.

Mai greu îmi vine cînd se defectează lumina (ceea ce se întîmplă destul de des, întrucît locuiesc pe Calea Moșilor, unde transformatorul nu-i chiar dintre cele mai faimoase) și sînt nevoit să cobor, învăluit de beznă, cele 114 trepte ale scării.

Nu îndrăznesc să v-ascund tot ce pătimesc. De multe ori, datorită întunericului cel mai absolut, întîmpin necazuri insuportabile. N-ar fi nimic c-ajung în pivniță mult mai rapid decît s-ar cuveni (conform celor mai elementare principii ale gravitației) plin de cucuie și cu hainele ferfeniță, dar uneori s-a întîmplat să ridic în picioare toată casa, vecinii fiind cuprinși de bănuiala că sînt călcați de hoți. Drept care, au apelat la asistența lucrătorilor de la circa a cincia de miliție.

Noroc că oamenii de-acolo, fiindu-mi oarecum colegi de... branșă, m-au înțeles, compătimind alături de mine și, după verificările de rutină, m-au eliberat a doua zi, oferindu-mi o cafea fierbinte și reconfortantă. Și fac niște cafele fantastice. Mai ceva ca la „Inter-Continental".

La redacție, unde găsesc cea mai deplină comprehensiune și încurajare, m-au poreclit „detectivul". Asta după ce, vreme de ani la rînd, toți colegii mi-au citit romanele de aventuri, în diversele lor faze de lucru. Și n-a fost nevoie să insist, deoarece sînt băieți buni și subțiri, cunoscători și degustători avizați de proză de calitate.

Mai trebuie să vă dezvălui un secret. Nu mă cheamă chiar Conan. Acesta este, de fapt, pseudonimul pe care mi l-am ales pentru semnarea prozei mele beletristice. Am recurs la el, întru amintirea și omagierea marelui meu coleg și profesor sir Arthur Conan Doyle, născocitorul lui Sherlock Holmes și al romanului deductiv (fiți liniștiți, nu-i greșeală de tipar : vine de la deducție).

Pe taică-meu, vecinii toți îl strigau peste gard : „Comane, vină să-l vezi pe fi-tu cățărat la mine-n cireș, fir-ar să fie de încroșnat !" Iar pe mine, la școală, cînd mă scoteau la tablă și tăceam mîlc (din timiditate, bineînțeles) mă stimulau spunîndu-mi pe nume :

— Coman E. Alexandru, ai un doi cît tine de mare. Dacă nu te pui cu burta pe carte, te-apucă stagiul militar într-a patra elementară !

Pe vremea aceea eram atît de slab, că-mi plîngeai de milă. Dar prevestirea domnului Ţapu, iubitul nostru învăţător, tot nu s-a adeverit. Încă n-apucasem să devin mai trupeş, dar de învăţătură mă luasem. Stagiul l-am făcut la regimentul 1 artilerie grea, cu bacalaureatul luat. Al doilea pe listă. Nu-mi amintesc prea bine dacă mă aflam la începutul sau la sfîrşitul acesteia. În fiecare săptămînă aproape, eram pedepsit să fac de jurnă la bucătărie. Mi-am terminat armata cu gradul de soldat neinstruit. Nu mi-au mai dat livret. Ci un certificat de inapt pentru serviciul militar. În doi ani de armată, şi de bucătărie, mi se schimbase metabolismul. Aveam cu 18 kile mai mult decît la încorporare !

Cînd mi-am isprăvit de dactilografiat primul roman de aventuri, l-am semnat „Al Conan Doi". Ca să mă apropii cît mai mult de venerabilul maestru. Totuşi, acest „Doi", care vroia să sugereze prea ostentativ numele lui sir Arthur, nu mi-a fost (pînă acum) de bun augur.

Dar pentru dumneavoastră am rămas şi sînt Al Conan Doi. Şi n-am să mă supăr dacă o să-mi spuneţi „detectivul" Conan Doi. Pentru că am reale calităţi investigatorice, ca scriitor de romane de aventuri. Ceea ce se va observa, cu prisosinţă, în următoarele capitole ale cărţii de faţă, a cărei scriere a fost întovărăşită de cele mai incredibile evenimente.

2). TANTI RALIŢA, PE POST DE DOCTOR WATSON

În fiecare dimineaţă, de cînd mă aflu în plin concediu de creaţie, primesc, cel puţin, zece sau cincisprezece telefoane.

Trebuie să răspund la ce oră pleacă din Gara de Nord acceleratul de Braşov, ce întîrziere are rapidul de Constanţa, ce se-aude cu Balt-Orient-Expresul.

Şi toate astea din pricina unei diferenţe de-o cifră. O singură şi nefastă cifră, care desparte numărul meu de telefon de cel al „Agenţiei de Voiaj C.F.R." din Calea Griviţei.

Acum încep să mă dumiresc că surmenajul nevesti-mi s-ar putea să-şi aibă rădăcinile şi-n această nefericită şi malefică cifră. Cînd mă aflam dimineţile la redacţie, sau eram plecat în ţară, pe teren, pesemne că sărmana era silită să răspundă la toate aceste apeluri.

În cele şase zile de cînd stau acasă, cu ochii zgîiţi la fila de hîrtie înţepenită în carul maşinii de scris, incapabil să bat măcar zece cuvinte ca lumea, am învăţat pe dinafară plecările şi sosirile cîtorva accelerate şi rapide. Degeaba. Nu-i de ajuns. Sîntem în anotimpul vacanţelor şi-al concediilor. Vor să ştie totul. Trenuri personale, suplimentare, speciale. Pînă la ce vîrstă pot călători copiii fără bilet.

Am tăiat, în disperare de cauză, firul telefonului. Zadarnic. Cei de la centrală m-au amendat şi m-au ameninţat că-mi taie ei abonamentul.

În fiecare după-amiază, bate cineva la uşă sau la fereastră. Bate, deoarece am tăiat firul de la sonerie. Aici n-are cine să mă amendeze. Am montat-o chiar eu. Şi (uneori) funcţionează satisfăcător.

Şi nu-s doar doi sau trei nepoftiţi. Ci cu duiumul.

Ba se îmbată nea Gheorghe, bărbatul spălătoresei de-alături, şi vine madam Anuţa să mă roage să-l prelucrez, că de-abia s-a întors de la a patra cură de dezintoxicare. Ba se prezintă Tavi Moga, să facem nişte partide de table, în pofida celor 15 lei pe care mi-i datorează de anul trecut.

Ba se-nfăţişează, pe la opt seara, tanti Raliţa, să se proţăpească în faţa televizorului, pînă la unsprezece şi

jumătate noaptea, urmărindu-l cu gura căscată pe Mannix, că nu-l mai împuşcă şi gangesterii ăia, să se termine odată şi cu el, aşa cum şi-au dat duhul „Sfîntul", „Baronul", „Răzbunătorii", „Invaidărşii", „Incoruptibilii" sau doctorul acela păgubos, c-am uitat cum îl chema ; mă rog, ştiu că era „una victima inocenta de la justicia".

Dacă ar veni numai sîmbetele !... Dar se înfiinţează şi lunea, la „Revista literar-artistică TV", vine şi marţea, că-i teatru, şi miercurea, la „Telecinematecă", şi, uite-aşa, că nu-i zi lăsată de bunul Dumnezeu, fără ca tanti Raliţa să nu-şi ocupe autoritară fotoliul (singurul din casă), şi să nu ceară cu glas prefăcut şi dogit :

— Al, iubiţelule, oferă-mi şi mie un pahar cu apă rece, dar vezi să nu fie de vişine că balonează !

Şi, în timp ce dă sunetul la maxim, deoarece îi cam tare de-o ureche, sporovăieşte într-una, la concurenţă cu televizorul. Iar eu fierb ca un cazan sub presiune, rumegînd cele mai atroce modalităţi de a-mi lichida rubedeniile. Barem de-aş şti care-i urechea deteriorată...

Unica deosebire dintre Agatha Christie şi mine, — bineînţeles ca tehnică de lucru, — e faptul că venerabila doamnă a romanului enigmistic îşi plăsmuieşte crimele, cele din cărţi, în vreme ce spală vasele, iar eu întreprind aceeaşi operaţiune mentală în faţa micului ecran, lîngă tanti Raliţa. Tortura, la care mă supune mătuşă-mea, mi se pare mult mai subtilă şi cumplită.

Aşadar, dimineaţa nu se poate lucra, v-aţi dat seama, şi nici după-amiaza. Iar seara, mort de oboseală (fizică şi nervoasă), sînt victima sigură a lui tanti Raliţa, care mă mobilizează fără pic de milă :

— Al ! Fii atent !... ce dracu !... aoleu !... acu, uite-acu... hai, că-l ia la trei păzeşte !... ce faci, dom'le, dormi ?... Nu vezi că-l calcă în picioare ?...

Tanti Raliţa trebuie să aibă vreo 70 şi ceva de ani (asta din 1970, de cînd a pornit să-şi numere primăverile în „count-down", ca la Houston).

Bea zece cafele babane pe zi (în nici un caz Ness, ci turceşti, groase şi tari). În 24 de ore, trage în piept trei pachete de „Mărăşeşti" fără filtru. Doarme doar trei ceasuri pe noapte, citind pînă se crapă de ziuă. Umblă numai pe jos, venind din Vergului pînă în Calea Moşilor, la televizor, la nepotu-său, în mai puţin de-o oră.

În fiecare an îşi împrospătează vocabularul, cu ultimele achiziţii ale tinerilor din cartier, uluindu-mă prin prospeţimea şi cruditatea lexicului dobîndit.

Mi-a devorat toate romanele (în manuscris) de cîte trei ori, fiind o pasionată cititoare (în exclusivitate) de romane detective. Este, pînă la ora actuală, cea mai fidelă admiratoare a scrisului meu, şi ambiţionează să colaboreze cu mine. Nu se petrece nimic în perimetrul cuprins între Calea Moşilor, Mîntuleasa, Călăraşi şi Vergului, fără să nu-mi prezinte notiţe şi ipoteze asupra faptelor respective.

Tanti Raliţa are în proprietate personală cea mai formidabilă bibliotecă de romane de aventuri. În podul casei din Vergului, unde locuieşte din moşi strămoşi, am petrecut cele mai plăcute clipe din viaţa mea, ceasuri de-a rîndul, vacanţe întregi, citind cu nesaţ „Tarzan", „Vulturul din Carpaţi", „Winettou", „Aventurile submarinului Dox", „Cei trei cercetaşi", „Prin deşertul Saharei", „De pe tron la eşafod", şi nu mai ştiu cîte mii de fascicole editate de un faimos promotor al literaturii de aventuri din anii premergători celui de-al doilea război mondial.

În zilele cînd se prezintă cu faimoasele ei bloc-notesuri, în care consemnează evenimentele deosebite ale cartierului, mă ţine înţepenit la biroul de lucru ceasuri întregi. Abia după ce mi le citeşte în totalitate, asezonîndu-le cu comentarii copioase, îmi îngăduie cîte o scurtă recreaţie. Şi-atunci numai pentru a-i prepara o cafea amară, mare şi groasă. După care continuăm şedinţa.

— Material documentar de mîna-ntîia, băiete. Stai şi-ascultă, că om te fac !

O ascult, de voie, de nevoie, urmărindu-i ţigara pe care o consumă pînă la capăt, cînd e gata-gata să-i frigă degetele îngălbenite. În odaie pluteşte un „smog" de nepătruns, pe lîngă care cele londoneze sînt un fleac. Nici gînd să poţi aerisi. Tanti Raliţa nu suportă curentul. Şi nici curentul de opinie, căci insistă :

— Să bagi chestiile astea în roman, m-auzi ? Cînd o să-ţi apară cartea, ai să-mi dai 20% ! Nu ţin să mă semnezi. Vreau doar s-adun ceva parale, s-am de ţigări, de cafea şi pentru cărţi. Dacă te pui serios pe lucru, o să-mi iau şi-un „Trabant" de ocazie.

— Păi cînd să lucrez ? — încerc eu să ripostez.

— Nopţile, c-atunci lucrează marii scriitori. Cînd oi porni cu „Trabant"-ul prin ţară, adun material pentru zece romane. Să vezi ce mai cărţi o să scriem noi amîndoi. „Bombiţa" ta, după cîte îmi dau seama, nu prea te ajută...

Îşi rîde de „Fiat"-ul meu 600. Fiindcă se pricepe şi la maşini.

La vreo două luni după ce mi-am cumpărat „Bombiţa", a învăţat să-mi demonteze carburatorul, să-mi regleze aprinderea, tacheţii, frînele. Iar cînd s-a apucat să umble şi pe la bujii, schimbînd şi încurcînd fişele la Delco. am stat cu maşina la „Ciclop", în Drumul Taberei, aproape o săptămînă. Motorul mergea numai în trei cilindri, nu puteam depăşi 35 de km. pe oră, şi frînam numai pe-o roată (slavă Domnului, nu cea de rezervă !).

Tanti Raliţa s-a supărat foc. Cum de mi-am îngăduit să n-o chem pentru remedierea unor fleacuri ? Şi, ca să mă înveţe minte, mi-a pitit o castană în capacul de la roata din spate, stînga. De-atunci am desfiinţat capacele roţilor. Fusesem cît pe ce să demontez toată maşina, din pricina duruitului pe care-l auzeam la cel mai mic drum.

În ultima vreme a devenit un duşman înverşunat al motoarelor în patru timpi. Cîntă cele mai melodioase osanale „Trabant"-ului. Că n-are radiator, că n-are pompă de ulei, că n-are decît două bujii, şi aşa mai departe.

Asta n-o împiedică însă să-mi mai regleze, din cînd în cînd, ralantiul. Niciodată nu-i place cum merge motorul.

— N-auzi, maică, se bîlbîie !...

Cred şi eu că se bîlbîie. După fiecare reglaj de ralanti, efectuat de neastîmpărata tanti Raliţa, plătesc 19 lei la „Ciclop", pentru ameliorarea respiraţiei astmatice a carburatorului. Dar nu-ndrăznesc să-i spun o vorbă. Ar fi în stare să dea jos motorul, pentru depistarea cine ştie cărui defect inexistent.

Încă nu şi-a cumpărat „Trabant". Aşteaptă să-mi apară romanul. Dar am observat că-n biblioteca ei a apărut un departament nou : manuale practice despre tehnica automobilului. Ba şi mai mult, în dosul cărţoaielor, am descoperit o trusă de chei (de la 8 pînă la 24) şi un set de lere. Am luat măsurile de rigoare. Îmi ţin „Bombiţa" numai în garaj. S-ar putea ca tanti Raliţa, într-o bună zi, să ajungă un mecanic de excepţie. Cu îndărătnicia ei, e capabilă. Dar n-aş vrea să se califice pe pielea mea.

Mi-am făcut iluzii.

Tanti Raliţa a trecut la represalii. Şi-a mai cumpărat încă vreo şase noutăţi, apărute la Editura Tehnică. Iar de vreo trei zile, „Bombiţa" gîfîie din greu, la fiecare urcuş.

Ce-o mai fi făcut ?

3). DEMARAJUL... SPRE NECUNOSCUT

Examinez indispus breakfast-ul din faţa mea. Penke, zîmbitoare permanentă, mă încurajează :

— Ia şi mănîncă, măiestrică, ai să te îmbolnăveşti cu-atîtea gînduri negre. Hai, pare-se că lucrurile se aran-

jează. Ai să pleci la munte, într-un loc de basm, unde n-o să mai aibă cine să te deranjeze...

Sîntem în bucătărie. La minidejunul de dimineaţă. Ceai de sunătoare, amestecat cu muşeţel, tei şi chimen, plus brînză de „veci", pîine hipocalorică şi hipoglucidică (40 grame) o tomată subdimensionată, sare fără sodiu şi multe alte preparate dietetice (scobitori sterilizate, tablete de „Mexaform" şi „Cotazym", ulei de parafină, zaharină şi şerveţele de hîrtie). După ce gust din brînza cu parfum de burete de baie, o rog pe bulgăroaica de nevastă-mea :

— Mai arată-mi telegrama aia. Că tot nu-nţeleg nimic... Cine s-o fi ocupat de mine, Dumnezeule !

— Cine vrei şi cine nu vrei ! Că i-ai înnebunit pe toţi cu condiţiile tale de creaţie. Prieteni, neamuri, colegi. Au prospectat toată ţara să-ţi găsească o „oază de linişte..

Descifrez pentru a zecea oară telegrama : „Al Conan Bucureşti Moşilor 172 Stop Vi s-a rezervat camera Stop Pensiune Stop Şoseaua Bucureşti — Braşov km 120 (aici nu se prea distinge) Stop Posada Vila Nachtigal Stop"

Privesc intrigat la nevastă-mea. Degeaba. E încîntată c-am să lucrez într-o casă ca lumea, izolat şi liniştit. Mai mult ca sigur că mi-a scris un caieţel întreg cu indicaţiile de regim.

— N-are nici un rost să mai zăboveşti. Ţi-am încărcat toate cele necesare în maşină. Cu mine să nu-ţi faci griji, am să mă descurc şi singură.

Drăguţa de ea. Este capabilă să m-aştepte şi-un an, numai să mă vadă fericit, cu romanul terminat.

— Atunci uite ce-i, Penkiţo scumpă, să nu mai pierdem timpul. Plec. Îţi sărut mîinile pentru breakfast. A fost formidabil. Ca-ntr-un roman poliţist cu Philip Marlowe. E drept că maestrul Marlowe servea ochiuri pe costiţă prăjită, cafea şi whisky, dar n-are a face, al tău a fost mult mai sănătos. Am să-ţi scriu la fiecare trei

zile, poate dau şi-un telefon, dacă există aşa ceva, voi ţine regim, am să iau toate prafurile la vreme şi-aşa mai departe.

Pe la 10 (chiar 10.00), ieşisem din Bucureşti.

Bombiţa toarce mărunt, cu 70 pe oră, viteza mea de croazieră, iar tranzistorul „Mamaia", agăţat lîngă parbriz, se încăpăţînează să-mi transmită o stare de spirit adecvată („Trecea fanfara militară !").

Cînd ajung în dreptul Tîncăbeştiului, îmi dă prin gînd să mă abat pentru cîteva clipe pe la romancierul George Costache, din Snagov, prieten drag şi dezlegat la vorbă, cu o nemaipomenită capacitate de fabulaţie. Niciodată nu ştii ce-i adevăr şi ficţiune în braşoavele lui.

Îl găsesc acasă. Dormea. Îl scol şi-i ardem o partidă de table, aşa la botul calului (Bombiţa mea are 32 de cai, trecuţi pe talon). Între un zar şi altul, mă pune la curent cu ultimele evenimente din Snagov, îmi povesteşte cele mai recente isprăvi ale lui Anatolie, un alt prozator pe plan local, scriitor şi biciclist de excepţie. Împreună cu Costică, au făcut turul României pe nişte „Carpaţi" fără frîne. La întoarcerea faimoşilor veloturişti, după şase mii de kilometri, conform spuselor lui Costache, care trebuiesc luate sub beneficiu de inventar, bicicletele s-au desfăcut în bucăţi, mai mari sau mai mici.

Am cam întîrziat la taclale. Dar, după ce-mi torn o sticlă cu apă curată, de fîntînă, în radiator, mă urc la volan şi demarez ca Fangio la Le Mans. Peste trei sferturi de ceas, mă aflu pe şoseaua Ploieşti-Cîmpina.

Formidabile chifteluţe mai meşterise şi coana Sofioara, mama personală a romancierului snagovean. Le simt că răscolesc în mine nişte procese metabolice cu totul neobişnuite. Atît de ciudate, încît mă păleşte o foame cumplită.

Noroc că mă apropii de „Paralela 45". Soarele spînzură deasupra capului, deci este și ora prînzului. Hămesit de foame, parchez în dosul motelului și mă prezint responsabilului. Prieten vechi și de nădejde. Niciodată nu mi se întîmplă să trec spre Brașov, fără să nu mă abat și pe la el.

Întrucît mă cunoaște mult prea bine și știe că-i stimez arta pe care-o ilustrează, pentru început îmi dă să pigulesc niște cîrnăciori oltenești, preparați anume pentru sufletul lui (115 kg). La drum, îndeobște, suspend regimul de slăbire, deoarece volanul cere avînt și energie. Apoi îmi înfățișează cinci mititei sfîrîind, pe un blid de lemn, pe care îi condamn la grabnică dispariție. După care, pentru a-mi estompa „apetitul", mi-l potolește cu o strachină de ciorbă de burtă, deasă și bine fiartă, iuțită cu niște hrean ras. Coasta albă de porc, — pe care-l bănuiesc decedat în plină tinerețe, — friptă pe cărbuni din curpeni de viță-de-vie, se dovedește neîndestulătoare. Așa că mai comand una. Să fie ! Apoi, cu două cafele negre, mari și tari, de-ți fîlfîie cordul, consider că mi-am făcut plinul și că-i vremea să trag în piept și-un „Snagov", țigară îndesată și mirositoare a kumarină, dar din tutun autentic. Îmi iau rămas bun de la prevenitorul amfitrion și... pe cai !

Am senzația că motorul meu personal funcționează la fel de bine și de rotund ca și cei patru cilindri ai Bombiței. Nu-i euforie postprandială, ci realitate incontestabilă. Dovadă că încep să fredonez (slavă Domnului că-s singur !) „Trecea fanfara militară".

La Breaza, căci am luat-o pe drumul vechi, nu pe variantă, poposesc cîteva minute la nea Nicu Șandru, un înverșunat partener de table, din anii trecuți. Vreau să-l întreb dacă o cunoaște pe doamna Nachtigal. N-a auzit în viața lui de această cucoană.

Casa doamnei Nachtigal nu-i pe şosea. Mai înainte de-a ajunge la podul cel mare de la Posada, pe dreapta se face un drumeag ce urcă pe coastă, — un drum prost şi plin de hîrtoape, — iar pe el, în sus (după cum îmi explică un băştinaş) mai trebuiesc călcaţi încă vreo doi kilometri.

Bombiţa rezolvă cu succes dificultuosul traseu. Drumeagul se propteşte (şi se termină în acelaşi timp) într-o poiană înconjurată de brădet, pini, molizi şi alte conifere necunoscute mie. Dincolo de un pîlc de specii lemnoase asemănătoare, se piteşte şi casa cu pricina.

Acoperişul roşu, parcă dat cu boia, este învelit cu ţigle noi, spălate recent de ultima bură de ploaie. Construcţia are şi un fel de etaj. Nu se poate spune că-i o vilă, din cele care se întîlnesc la Sinaia, ci-i o casă ca toate casele, cu singura deosebire că se află izolată în mijlocul pădurii. Asta mă face să clocotesc de cele mai entuziasmante speranţe.

După ce ajung, cu chiu cu vai, în faţa casei, opresc motorul. Nu există nici un fel de împrejmuire. Numai pădurea care freamătă încîntător. La un moment dat, freamătul creşte în intensitate. Ca un ceainic electric, care începe să fiarbă. Îmi fierbe, de fapt, radiatorul!

Nu se observă nici o mişcare. Nu se aude suflare de om.

Mi se năzare că scîrţîie o uşă. Un vînticel, dulce şi parfumat cu ozon, adie încetişor. Uşa de la intrare se mişcă abia văzut.

— Allo! — lansez eu o chemare, cu ochii zgîiţi la clătinarea uşii.

Dar nu-mi răspunde nimeni. Urc cele patru trepte ce duc spre verandă. Abia acum sînt în stare să conchid că uşa a fost lăsată întredeschisă, iar adierea vîntului îi imprimă acea mişcare de du-te-vino.

De pe veranda spaţioasă îmi arunc privirile împrejur. Nu zăresc altceva decît priveliştea înnebunitor de frumoasă a panoramicului Posadei. Văile şi văioagele, scăl-

date de lumina crudă a soarelui supraîncins, îmi dau onorul cu miile de suliţe ale brazilor.

Prind curaj şi împing cătinel uşa. Dau într-o încăpere uriaşă. Aş putea să mă-ncumet a zice că-i un fel de „living-room“ (sau „liverpool“, cum zice prietenaşul meu Nae-Nicolae, cel mai mare „trombonist“ al secolului, unul din cei mai înzestraţi povestitori în viaţă, din păcate numai oral, fiind prea leneş a-şi aşterne pe hîrtie fantasticile sale isprăvi). Încăperea e cît un hambar, plin de mese şi de scaune tapisate cu ţesături naţionale. Pereţii sînt acoperiţi de blide, căni şi alte produse ale ceramiştilor locali. Pretutindeni se lăfăiesc fel şi chip de ştergare, năframe, carpete policrome. Două bufete înalte, cu etaj, ca pe vremea lui Pazvante, îmi atrag atenţia. Sînt pline cu pahare şi păhărele, ceşti şi ceşcuţe, clondire şi garafe, ulcioare şi ploşti, ouă încondeiate, cărţi de joc şi de citit (mai puţine), precum şi cîteva sticle purtînd etichetele domnului „Johnnie Walker“. Spre mirarea mea, sînt absolut goale.

Peste tot o curăţenie ca-ntr-o biserică de ţară. Linişte ca în vechile beciuri cu vinuri bune şi cocîrjate de ani. În fund, pe peretele din dreapta, se distinge o uşă. O deschid precaut. Dă spre un soi de vestiar. Cuiere cu haine. O laviţă pe care zace un maldăr de covoare şi, aliniaţi lîngă zid, cinci cai... de lemn.

Rămîn cu gura căscată. Sînt cai de lemn, ca la Moşi, sclipind în fel şi fel de culori. Constat, după o sumară examinare, că sînt chiar căluţi de bîlci, pe care cineva, — vrînd să manifeste umor, — îi foloseşte drept cuiere. Fără să vreau, ating un căluţ, iar acesta porneşte să-şi clatine capul pe care se află o pălărie de damă, din acelea cu pene şi zarzavaturi, cum purta bunică-mea în '77, cînd l-a aiurit pe tata Petre, bunicu-meu, de-a dat naştere numeroasei familii a Comanilor.

Mă retrag numaidecît din straniul depozit de vechituri.

Ies pe verandă, cobor treptele, şi decid să dau ocol clădirii. Trebuie să fie cineva la bucătărie, că n-or fi abandonat casa.

Cum fac colţul zidului, aud un zgomot ciudat. Parcă zuruie cineva nişte pietricele într-o cutie de rezonanţă. Încremenesc locului. Întind capul. Dar îl bag la loc, deoarece mă aud interpelat :

— Poftim, poftim, domnule Conan ! De-o săptămînă te aştept !

4). SĂ FACEM CUNOŞTINŢĂ...

În grădinuţa din spatele casei, sub o salcie pletoasă (aici, la munte ?) pe-un fotoliu de nuiele împletite, cu spatele la mine, zace o mogîldeaţă. Cu o măsuţă în faţă. Iar pe măsuţă... o cutie de table şi-un motan.

Momîia din fotoliu pare atît de absorbită de lupta pe care o poartă împotriva invizibilului adversar, încît nici nu mă învredniceşte cu-o privire, cît de sumară ar fi ea. Dă mai departe cu zarul.

Mă apropii şi emit pe ultrascurte :

— Hm ! Ghm !

— Fă-te-ncoace, dom'le Conan. Un picuţ de răbdare, c-am isprăvit numaidecît...

Răspund politicos invitaţiei, păşind în direcţia glasului din fotoliu. Cam răguşit, cam dogit, dar destul de agreabil.

O singură dată mai zuruie cu zarurile. Apoi mogîldeaţa începe să se ridice din fotoliu. Se ridică şi nu se mai termină.

Cred că are vreun metru şi optzeci, peste suta de kile, şi-n jur de şaizeci de ani (cu-o toleranţă de cinci ani, bineînţeles în plus). Femeia care se uită la mine intrigată,

— şi nu ştiu ce-o miră atît, — seamănă uluitor cu portretele Agathei Christie publicate în presa ilustrată. Trupeşă zdravăn, părul alb-argintiu, fălcoasă, sprîncenată, continuă să mă examineze en-gros şi en-detail, cîntărindu-mă din priviri. S-o deranjeze cumva concurenţa ?

— Al Conan ! Doamna... Nachtigal, dacă nu greşesc ? Nu ?...

— În parte, domnule Conan, în parte. Mi-s doamnă, recunosc, dar nu Nachtigal pur şi simplu, ci Mariţa Nachtigal, ceea ce-i altceva... Iar matale nu mai aveai nevoie să te recomanzi. Erai aşteptat. Deci să recapitulăm : Mariţa Nachtigal...

— Mă rog, cum doriţi dumneavoastră...

— Nu cum doresc eu, ci aşa cum m-a procopsit soarta, lipindu-mi numele ăsta, după bărbatu-meu, nu i-ar fi ţărîna uşoară !

— Atunci renunţ să vă mai exprim condoleanţele mele.

— Nici nu era nevoie, domnule Conan. Mi-s mai liniştită fără mîndreţea mea de bărbat.

— Iertaţi-mă, dar...

— Nu te iert, dom'le, ce să te iert ! De-o săptămînă te-aştept, iar dumneata nu dai nici un semn de viaţă.

Ca să-mi anihileze nedumerirea, din care se pare că-s incapabil să mă extrag, îmi ia mîna şi începe să mi-o scuture :

— Aşadar să fim cunoscuţi : Mariţa Nachtigal... Şi numai aşa să-mi zici, c-alminteri mă superi... Iar dînsul e Tudoriţă-nene, motanul meu personal.

Cu falangele zdrobite şi braţul dislocat, mă trezesc numaidecît din starea de prostraţie :

— O Key, coană Mariţo ! E bine ?...

— Cu chei, sau fără chei, hai să mergem să-ţi arăt odaia de creaţie. Mi se pare că tălică eşti un fel de scriitor, nu-i aşa ?

Cînd o aud că mă ia cu „tălică", îmi vin inima (şi braţul) la loc.

De unde mai întîi mă speriasem, datorită enigmelor pe care mi le propusese vizitarea (parţială, ce-i drept) a locuinţei şi înfăţişarea neobişnuită a proprietăresei, acum mă simt mai bine, mai deconectat.

Îmi place cucoana asta, bărbăţoasă şi autoritară.

Ne deplasăm spre intrarea din faţă a clădirii, urmăriţi de Tudoriţă-nene.

Cînd îmi vede „Bombiţa" (ştiţi şi dumneavoastră cum se prezintă un „Fiat"-600), şi se mai uită o dată la mine (n-aveţi de unde să ştiţi cum arăt, dar arăt foarte bine, ţin să vă asigur) doamna Mariţa Nachtigal emite un sunet dificil de redat în scris, dar uşor de interpretat. Era clar că nu-nţelegea cum de putusem încăpea în minusculul meu bolid.

Pînă să-şi revină, în drumul spre verandă i-am expus minimalele pretenţii ale unui scriitor ajuns în pragul neurastenizării.

— Dom'le Conan, n-are nici un rost să-ţi mai faci griji. Aici ai să te simţi ca la mama-acasă. Poţi să-mi spui şi pe nume : Mariţa mă cheamă.

Nu mă prea încîntă perspectiva oferită de madam Nachtigal, căci n-are de unde să ştie cum mă simţisem eu la maică-mea. Coana Mariţa surprinde ezitarea mea, şi completează :

— Te rog să-mi acorzi toată încrederea. Cînd zice Mariţa Nachtigal una, aşa o să fie. Am dispoziţii să mă ocup de dumneata... şi n-am putinţa să mai dau îndărăt.

Imediat mi se aprinde becul de control :

— Cine mi-a reţinut camera, coană Mariţo ? Ba ţi-a mai dat şi indicaţii...

Doamna Nachtigal mă priveşte pe sub sprîncene. Rumegă ceva în gînd, tace cîteva clipe, apoi mă lămureşte :

— Iartă-mă, dom'le Conan, dar nu pot să spun, aşa că descurcă-te singur. Pare-mi-se că scrii romane de-ălea poliţiste, deci ai să-ţi dezlegi misterul fără ajutorul meu.

— Coană Mariţo, să-ţi intre bine în cap, eu nu scriu romane poliţiste, ci cărţi de aventuri, şi-astea-s altă mîncare de peşte. Şi, nu-mi plac nici enigmele...

— Treaba dumitale, dom'le Conan, dar nu vreau să pierd încrederea de care mă bucur înaintea persoanei respective. Mai ales că semnătura-i indescifrabilă. Am rămas văduvă, fără nici o posibilitate de cîştig. Ce mai scot şi eu cu închirierea de camere, pe vreme de vară. Hahalera de Nachtigal a fost un vagabond, m-a lăsat fără un sfanţ, nu s-a învrednicit şi el să muncească pentru o leafă, ca tot omul, să am şi eu o pensioară, cît de mică. Nu prea vine multă lume la mine, că-i departe şi cam la fereală, dar sînt cîţiva bucureşteni credincioşi, care stau la mine şi cîte-o vară întreagă...

Simt că-mi îngheaţă spinarea, în ciuda celor 25 de grade de-afară.

— Cum ? Mai aveţi chiriaşi ?

— Păi de ce nu ? Din ce să trăiesc ? Dar nu-ţi face griji, dom'le Conan, odaia dumitale e ferită de zgomot.

Peste cîteva minute mă conving că spune adevărul. Cel puţin deocamdată. Odaia e încăpătoare. La etaj. După spusele ei, e singura bătută de soare în tot timpul zilei. Pe culoarul etajului, mai sînt două uşi. Însă la o distanţă care mă îndrituieşte să cred că nu voi fi deranjat de eventualele zgomote dinăuntrul încăperilor aflate în spatele lor.

Mă deranjează totuşi chestia cu persoana enigmatică, — atît de enigmatică şi capabilă de-a inspira teamă, încît coana Mariţa nu se-ncumetă să-i dezvăluie identitatea, — şi care se ocupă de la distanţă de condiţiile mele de creaţie.

Nu-mi rămîne decît să mă supun. Căci totul e soartă şi destin, iar restul fatalitate (după celebra afirmaţie a unui cunoscut şi titanic dramaturg cîmpulungean).

Am isprăvit cu descărcatul Bombiței.

Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul (deosebit de eficient) al doamnei Mariţa Nachtigal. Dacă stau să cuget mai adînc, cred că era în stare să care de una singură și „Fiat"-ul-600, cu tot ce era înăuntru.

Mașina de scris mă așteaptă pe masă. O masă mare, cît toate zilele. Hîrtia, un top de-o mie de file, stă de pază lîngă ea. Gumele, „cariocele", creioanele au primit repartiție într-un blid colorat. Cărțile (cîteva „Série Noire" și vreo cinci sau șase „Masque") și-au găsit adăpost la capul patului. Și, spre norocul meu, este un pat pe dimensiunile mele.

Totul era gata. Gata de pornit pe drumul spinos al creației.

Dar mi se pare prea devreme, să mă apuc numaidecît de lucru. Nu mă simt „în mînă".

Și-apoi, chiar din clipa cînd am auzit-o pe madam Nachtigal jucînd table în grădină, de una singură, mă tot frămîntă un gînd, un soi de zgîndăreală alergică stîrnită de zuruitul zarurilor.

Deoarece coana Mariţa se pregătește să părăsească odaia pe care mi-a dat-o în primire, mă pune dracul s-o întreb :

— Chiar table jucați în grădiniță, sub salcie ?... Că n-am mai văzut așa ceva, să joace cineva table singur !... Sau o fi vreun alt joc pe care nu-l cunosc ?

— Chiar table, dom'le Conan ! Cu ele m-am ales, după atîția ani trăiți cu nefericitul ăla de Nachtigal, cel mai mare tablagiu pe care l-am întîlnit vreodată. Mă bătea de mă snopea. După ce s-a prăpădit, nu mă mai bate nimeni, pe toată Valea Prahovei. Nu se mai încumetă să

joace cu mine nici contabilul fabricii de ciment de la Comarnic. Şi-ăsta a fost om la viaţa lui, care a studiat tablele la cafeneaua lui Kiriazi, de pe Şelari.

Parcă aud undeva, în mine, un declic. Simt un curent (electric) care îmi străbate toate tranzistoarele. Gata ! Ia să vedem şi noi ce ştie şi ce-nvîrteşte madam Nachtigal, cu zarurile ei... Barem o partidă, două. După aia, mă pun pe scris.

— Nemaipomenit ! Iar ai dat şase-şase, coană Mariţo ?

— Ce-s eu de vină, dom'le Conan ! Aşa-i jocul. Dai cu osul şi joci după cum îţi porunceşte. Os din genunchi de lele...

— N-am mai văzut aşa noroc... Ia mai uită-te, coană Mariţo, pe hîrtie. Cum stăm ?

— Păi stăm bine. Tălică ai trei partide, şi-ălea luate la mustaţă, iar eu şapteşpe.

— Şi cu asta or să fie optsprezece, dacă mai dai o purcea de şase-şase...

— De data asta norocu-i de partea dumitale. Ai două linii şi eu tot două. Hai, ia zarurile şi bubuie-le... Totul atîrnă de priceperea matale şi de voinţa celui de sus...

— Care cel de sus, coană Mariţo, că m-ai înnebunit ? Ce, joacă şi el table ? Cînd îl ştie toată lumea, că se ocupă cu minuni ?

Îmi aprind iarăşi o ţigară. Cred că-i ultima din cel de al doilea pachet. Arunc zarurile într-un pahar, le scutur de le ameţesc, le zvîrl şi :

— Trei-trei... fir-ar ale dracului de zaruri... Că nu putea să iasă un cinci-cinci ! Dă şi matale, coană Mariţo, poate-ţi cade vreo dublă, şi-atunci să ştii că sparg cutia de table...

Madam Nachtigal nu se lasă rugată. Privesc năuc şi urlu :

— Şase-şase ! Asta-i culmea !... Să dai a doua oară şase-şase, să ai toate pulurile la cinci şi să le scoţi ca din

oală ! Văd că lucrezi mînă în mînă cu cel de sus... Gata ! Ai luat-o şi pe-asta ! Trece şi-a optsprezecea partidă, madam Nachtigal, pilaf m-ai făcut !

Coana Mariţa zîmbeşte pe sub mustaţă, că are şi aşa ceva, nişte mustăţi de husar, albicioase, pesemne decolorate cu „Perogen", după care porneşte să aşeze la loc piesele, pentru partida următoare.

De la patru după-amiază, de cînd am sosit la domiciliul doamnei Nachtigal, ne tot înverşunăm să dăm cu zarul. Nu zic că joacă prost, coana Mariţa, dar prea e băftoasă.

Madam Nachtigal povesteşte într-una, turuie fără încetare, ca o meliţă...

— Şi uite-aşa, hahalera de Nachtigal a-ntins-o pe lumea ailaltă şi m-a lăsat singură, să mă descurc cum oi şti... Asta după ce şi-a băut banii cu fetiţele, de şi-a vîndut şi instalaţia de căluşei. Că dintr-asta trăise o viaţă întreagă. Rotea căluşeii pe la toate bîlciurile şi iarmaroacele din ţară. Se-ntorcea acasă după trei sau patru luni de hălăduială pe cine ştie ce coclauri. De cum sosea, îmi trăgea un toc de bătaie, — noroc că nu-mi puneam mintea cu el, că n-avea nici cincizeci de kile, cu haine cu tot, ba şi cu palton, — după care se punea pe băutură şi pe table. Ţi-am mai spus, că de la el am învăţat să dau cu osul leliţei...

— Şi din ce pricină s-a prăpădit, coană Mariţo ?

— Păi tot de la domnişoarele lui i s-a tras şi moartea... Se încurcase cu-o fetiţă de la Azuga, gestionară la un bufet de pe şosea.

— L-a otrăvit sau ce i-a făcut ? — o întreb gîndindu-mă la nişte posibilităţi de roman poliţist.

— Aiurea ! Cu ce să-l otrăvească ? Cu bere ?

— Atunci nu-nţeleg, cum a putut să-l dea gata !

— Dacă stai numai cu nasul în cărţi ! Nachtigal a fost bărbat la viaţa lui. Din zorii zilei, cînd se scula, dădea

fuga la ea, la prînz venea îndărăt, să mănînce, ca să nu-i facă ăleia pagubă, după-amiaza alerga iarăşi la ea, seara se-ntorcea să cineze la mine, iar noaptea gonea din nou la Azuga, şi-abia după miezul nopţii venea cu-o ocazie la Posada, să se culce. Şi, iac-aşa, a ţinut-o în chipul ăsta, pînă l-a doborît oboseala. Cînd şi-a dat duhul, vlăguit de puteri, slăbise ca un ţîr, abia de-şi mai ţinea pielea pe oase. Nici înainte vreme nu fusese prea zdravăn, că nu dădeai nici două parale pe el, de pirpiriu ce era. Dar avea pe dracul în sînge. Bărbat, nu glumă.

— Bine, dar cînd l-ai luat, nu ştiai cîte parale îi face pielea ?

— Păi cum să nu ! Tocmai de-aia l-am şi dus înaintea popii, de l-am trecut la ortodoxism. L-am cunoscut la drăgaica Buzăului. Chiuia şi juca năzdrăvanul, ca apucat. Îţi venea să-l mănînci din ochi. Mi-a plăcut de el. I-a plăcut şi lui de mine, că nu eram de aruncat. Şi mi-a mîncat tinereţele.

— Lasă, coană Mariţo, că nici acum n-ai isprăvit cu ele. Văd că eşti în puteri...

— Ce tot mă-ncînţi, dom'le Conan, minţi şi tălică de parc-ai fi scriitor... Am sărit de şaizeci, gata, acum sînt bună de dat în primire... Să mă fi văzut cu cîţiva ani în urmă, te lăsai de romane...

La gîndul pe care mi-l sugerează madam Nachtigal, simt că mă trece un fior prin şira spinării. Încerc să mi-o imaginez la 45 de ani. Trebuie să fi fost tanc de asalt. Norocul căluşarului, că-şi făcea veacul mai mult prin ţară. C-altminteri îşi dădea duhul, fără să mai fie nevoit a bate drumurile Azugăi.

Pesemne că madam Nachtigal regretă totuşi dispariţia prematură a căluşarului, căci îşi continuă spusele cu privirea înnegurată de amintiri :

— Dracu m-a pus să-mi iau om în casă, cules de prin bîlciuri. Acum s-a dus, fir-ar el să fie, parcă-l văd cum

își roteşte iepşoarele prin crîngurile şi toloacele raiului... c-or fi avînd şi ele un rai al lor.

— Iartă-l acum. Nu-l mai blestema. Şi-a purtat şi el crucea, cum i-a fost dat. Nici cu mata nu i-o fi venit prea uşor.

— Iaca-na ! Tronc Mariţo ! O ziseşi ! D-apăi cum aşa ? Că l-am ţinut numai în puf. Şi bani i-am dat, şi băutură, şi-i găteam numai gîşte îndopate.

— Ce să-i faci, coană Mariţo, mai înnebuneşte omul la bătrîneţe !...

— Care bătrîneţe ? În ziua cînd l-am înmormîntat, peste puţin se vor împlini nouă luni, trebuia să-şi serbeze ziua de naştere... Pornea pe 47 de ani !...

Madam Nachtigal schiţează un fel de smiorcăit, se şterge la colţul ochilor cu batista, şi se pregăteşte să dea din nou cu zarul.

Aştept încordat, să văd ce rezultă după o pauză atît de melodramatică, saturată de amintirea bărbatului dispărut în condiţii mai mult decît tragice. Mai ales că era mai tînăr cu vreo treisprezece ani.

Coana Mariţa îmi anunţă satisfăcută :

— Na !... Din nou dublă... doi-doi !

Se vede că nu m-am enervat îndeajuns. De-aia nici nu-mi merge zarul. Nu face nimic. Am rezistenţă şi... finiş !

Mi-a venit rîndul. Dau şi eu.

Dar nu mai apuc să văd ce-a ieşit. Clădirea se cutremură din temelii. Am senzaţia că se prăbuşeşte peste noi etajul. În living-room-ul unde joc table cu madam Nachtigal, se prăvăleşte un bolid, stîrnind o avalanşă de praf, de nu se mai vede om cu om. Mai curînd aş zice că-i o rachetă sol-aer-sol, scăpată de sub controlul teleghidajului. Măsuţa se răstoarnă cu picioarele în sus, iar tablele se răspîndesc peste tot, ca nişte schije.

6). LUCKY-LUCKY

Coana Mariţa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întimplat, stă mai departe în scaunul ei, lăsînd praful să se aşeze, pentru a putea privi în tihnă la dezastrul ce ne căzuse pe cap. Îmi iau mîinile de la ochi şi mă uit la ea îngrozit. Dar madam Nachtigal, neclintită, nemaipomenit de calmă, aşteaptă cu zarurile în mînă. Iar eu privesc îngrozit la namila ce se ridică de jos, de lîngă picioarele măsuţei. Mutantul, căci ce altceva ar putea fi, dacă nu un mutant de pe altă planetă, declară în gura mare:

— Lucky-Lucky ! Sper c-aţi auzit de numele ăsta. Dumneavoastră nu mai aveţi nevoie să vă recomandaţi, căci am ascultat de sus cum vă cheamă. Cînd am aflat cine sînteţi, m-am grăbit să cobor. M-am împiedecat, şi-am sosit după cum aţi văzut... Mare noroc să vă cunosc. V-am citit şi vă ador. „Buldogul din Bascketville" m-a lăsat ţuţ ! Ce să mai spun de „Ochii doctorului King-Kong" sau de „Asasinul cîntă la magnetofon" ! Literatura anglo-saxofonă este pasiunea mea. Edgar Wallax, coniţa Aglaia Cristis, maestrul Şerlac, ce să mai vorbim... şerifi, dom'le Conan, şerifi !

— Îmi pare bine...

De fapt încă nu mi-am revenit suficient, ca să-mi dau seama dacă-mi pare sau nu-mi pare chiar atît de bine. Dar ce-aş fi putut spune altceva ?

Se pare, însă, că pe individ nu-l interesează umoarea mea. Căci bubuie în continuare, cu glasul său de violoncel dogit :

— Lucky-Lucky, baroane, c-am văzut că semnaţi cu Sir, este şi el un nume. Cap de afiş. Solist vocal şi cîntăreţ de muzică pop. Atestat gradul II, de la Aria.

Urlatorele arată formidabil.

Este atît de înalt, încît bănuiesc că trece de 1,90 m. Ori e bălai de la maica natură, ori îşi oxigenează părul

(asta nu mai contează), fapt e că maldărul de paie pe care-l poartă pe cap seamănă a perucă de la o poştă. Mlădiu şi lat în spate, cu nişte nădragi dintr-ăia practici, de li se zice şi „blugi", cîntăreţul arată ca venit de pe altă lume. Cămaşa portocalie, descheiată la toţi nasturii, — dacă îi are, — îi dezvăluie pieptul flocănos şi buricul. Am mai văzut „băieţi" din aceştia pe bulevard, dar ca Lucky-Lucky rar mi s-a întîmplat.

Îşi scuturară praful de pe blugi, răspîndind un nor poluant, apoi se uită chiondorîş la madam Nachtigal care continuă să tacă mîlc. Fără să mai scoată o vorbă, dispare în trombă, tot atît de inopinat precum a venit.

— Şezi blînd, dom'le Conan ! — mă ţintuieşte locului coana Mariţa, neîngăduindu-mi să ridic măsuţa.

O pune dînsa pe picioare, aşezînd singură tablele la loc. Mă priveşte înciudată, după care rosteşte penetrant :

— Îi vecinul matale de la etaj. Băiat de treabă, n-am ce zice, dar cam sărit de pe şine. Pare nătîntol, sau face pe nătîntolul, asta n-o mai ştiu, rămîne de văzut. Brezaia îşi spune Lucky-Lucky, dar la miliţie l-am declarat după buletin, Lucică Stănărîngă... Nu ştiu ce soi de cîntăreţ o fi, dar mai mult cîntă la patefonul ăla de-i zice „mag"...

Parcă m-a lovit cu o crosă în moalele capului. Demoralizarea începe să mă macine. Îndrăznesc să-i înfrunt privirile şi-i declar ritos :

— Şi ce mă fac, dacă o să cînte toată ziua la magnetofon ?

Madam Nachtigal, simţind ce mă nelinişteşte, şi temîndu-se să nu-şi piardă un chiriaş de marcă, se grăbeşte să mă potolească :

— Nu-ţi face griji. Zărghitul ăsta o să lălăie numai atunci cînd am să-i dau eu voie, pentru că aici numai eu cînt. Şi ferească-l Dumnezeu să-i cînt eu, una de-alea de-ale noastre.

Soarele își propune să apună dinspre Comarnic. Pictează sîngeriu norii de ciment care plutesc deasupra văii și pudrează gros acoperișurile comărnicenilor. Mă uit pe furiș la ceas. Aproape de șapte (19.00 h).

— Ai zarul, coană Mariță, haide, nu mai trage de timp !...

Îi fac muzică de cameră, încerc puțină agitație, poate poate și-o ieși din balamale.

Madam Nachtigal zuruie zarurile în pahar. Dar le azvîrle cu mînă de lemn.

— Formidabil, domnule ! — exclam eu, deși e ditamai cucoana, — iar ai dat cu șase-șase...

— Păi asta-i dubla care-mi trebuie mie ?... Nu vezi că-i gherlă ?

— Cum să nu văd ! Și ce-i rău într-asta ?

Madam Nachtigal depune eforturi vizibile să-și păstreze calmul. O văd că-i trage un picior lui Tudoriță-nene (motanul ei personal) apoi trage de sertarul mesuței, și scoate dinăuntru o țigară. De foi. Asta-i bună ! Abia după ce-și aprinde trabucul, îmi dau seama de ce instalatorii fumează puturoșenii dintr-astea la lucru.

— Pîn-acu m-am stăpînit, dar nu mai poci ! Nu-mi dau voie să fumez, ăia de la dispensar. Ce-o să fie ? Că și ei trag din țigară, ca turcii...

Pe la opt și jumătate, — între timp se întunecase de-a binelea și aprinsesem luminile, — cîștigasem șase partide. Numai din marțuri. Madam Nachtigal trăgea din ce în ce mai rapid din trabucul ăla poluant, de parcă ar fi avut în piept un aspirator „Record", și nu plămîni. Cu cît pierdea, cu atît își înteța tirajul. Pufăia și gîfîia ca o locomotivă „Pacific", de dinainte de război.

Cînd pornesc la cea de-a douăzeci și opta partidă,

chiar în clipa cînd dau un şase-unu (poartă dărîmătoare !), mă orbeşte o explozie de lumină.

N-am ce zice, liniştită oază de creaţie mi-a găsit binefăcătorul meu din umbră. Duşmani îmi închipui că n-am, aşa că nu-nţeleg seria de fenomene ce vor să mă scoată din priză.

7). ISAIIA FINICHI

Pînă să-mi recapăt vederea, mă pomenesc luat de mînă şi cineva începe să pompeze cu ea, gata să mi-o dejghineze din umăr.

— Isaiia Finichi ! Daţi-mi voie să mă mai recomand o dată ! Vechea dumneavoastră cunoştinţă. Imposibil să nu vă reamintiţi de mine...

Mai lucrează de cîteva ori la mîna mea, în care timp (destul de îndelung) încep să disting o faţă rotundă şi lătăreaţă, turtită ca un taler, asezonată cu nişte laţe pline de rumeguş, cum se poartă de cîtăva vreme printre clienţii cafe-barurilor de pe marile bulevarde.

Chipul înverşunatului mi se pare cunoscut. Isaiia Finichi ? Parcă am mai auzit undeva numele acesta. Individul este bondoc, poartă şi el nişte blugi, întocmai ca Lucky-Lucky, numai că-s ceva mai slinoşi şi roşi ; numeroasele curele şi cureluşe îi vrîstează vindiacul subţire, prevăzut cu multiple şi inutile fermoare. De curele atîrnă cîteva aparate fotografice, vreo trei sau patru, un megaflesh japonez, nişte exponometre, precum şi alte ustensile moderne din dotaţia unui fotoreporter contemporan.

Ne-a fotografiat prin surprindere. Încă mai are aparatul în mîna stîngă. Se uită prelung la mine, contrariat că nu-l recunosc.

— Păi n-aţi colaborat la noi, la „Actualitatea", cu reportajul ăla de la Sibiu ?... Crima din strada Haller !...

În sfîrşit, mi se aprinde dioda. Cum să nu mi-l amintesc ? E unul din cei mai aiuriţi fotoreporteri ai „Actualităţii". Omul care fotografiază orice şi oriunde. Dar cu laţele care-i curg de-o parte şi de alta a capului, nu mai seamănă deloc cu persoana pe care o văzusem la redacţie. Numele, ce-i drept, i-l uitasem, deşi nu-i un nume obişnuit.

— Ce mai faci, dom'le Finichi ? Ce meştereşti pe-aici ?

— Vacanţier, dom'le Conan, vacanţier. Aici îmi petrec totdeauna concediul. La madam Nachtigal... de ani de zile...

— Şi-n fiecare an îmi rămîne dator cu cîteva sute de lei...

Coana Mariţa îi mai retează din entuziasm, furnizînd această informaţie ce nu pare să-l bucure din cale-afară.

— Vai de mine, venerabilă doamnă, dar pînă la urmă nu vi i-am achitat ?

— Sigur că nu ! Şi mai slăbeşte-mă cu venerabilă, că tot nu-ţi reduc din datorie. De fiecare dată mă aiureşti... ba c-ai isprăvit banii, ba că mi-i trimiţi prin poştă, că-mi vei face fotografii pentru ei, de parcă aş avea nevoie de fotografiile matale, acum la vîrsta mea. De ce nu m-ai tras în poză cînd aveam şaptezeci de kile şi treizeci de ani ?... Ştii ce, dom'le Sică, te-aşteaptă cineva afară... nu vezi că sîntem ocupaţi ?...

Madam Nachtigal se poartă cu el cam aspru, dar sever (după cum obişnuieşte să zică tanti Raliţa). În doi timpi şi trei mişcări, îl evacuează din living-room. Şi în răstimp ce Isaiia Finichi se plasează pe-o orbită mai îndepărtată, coana Mariţa îmi dictează autoritar :

— Hai, dom'le Conan, mută-ți șase-unu ăla pe care l-ai dat, că ne-apucă noaptea... Lasă-l pe Sică. M-am săturat de el, ca de mere coricove. Mereu se ține de tîmpenii dintr-astea. Nici nu-mi dau seama ce-o tot fi învîrtind cu aparatele alea. Ce fotografiază ?...

Începe să mă chinuiască foamea. Sîntem la a treizeci și treia partidă. Bineînțeles, cîștig în continuare. Am deschis fereastra, să nu murim asfixiați de trîmbele de fum pe care le azvîrle pe nări coana Marița. Răcoarea nopții montane, — trebuie să fie cel puțin ora zece, — răzbate în living-room și ne învăluie plăcut.

Acum mi-e foame de-a binelea. Pe neașteptate, îmi amintesc că n-am discutat nimic cu madam Nachtigal în privința mîncării. De fapt nici în privința pretențiilor materiale pentru odaie.

Atac direct :

— Coană Mariță, pînă să-ncepem partida următoare, ar fi cazul să discutăm nițel despre costul găzduirii și-al hranei... Eu țin regim, așa că n-o să ai prea multă bătaie de cap...

— Vai de mine, și n-ai luat nimic în gură de cînd ai venit ! Ne-am lăsat furați de afurisitele astea de table. Să-ți dau să guști ceva ?

— Nu v-aș refuza ! Mi-e o foame atît de cumplită, încît aș încălca bucuros regimul de slăbire...

Fără să-mi mai comunice ceva în privința problemelor materiale, madam Nachtigal dă fuga spre fundul living-room-ului. Cu toată trupeșia, coana Marița se mișcă ca o zvîrlugă. Pesemne că s-a îndreptat spre bucătărie. Dar peste cîteva secunde, se întoarce cu mîinile goale.

O privesc nedumerit.

— Puțintică răbdare, că vine cît ai zice peșteee !... La urma urmei, ce-ai voie să mănînci, dom'le Conan ? Zici

că ţii regim, dar arăţi cam voinic, eşti destul de împlinit, ca să spun aşa... Cu odaia o să ne împăcăm noi la preţ, cu un pol şi jumătate pe zi te-ai plătit... Dar cu mîncarea, trebuie să văd mai întîi ce pofteşti...

— Coană Mariţo, dacă ai la îndemînă o oaie, e bine s-o tunzi, nu s-o jupoi ! Cum să-ţi dau 30 de lei pe zi ? Ce, eşti hotel de lux ? Ai telefon, portar, regie, bar de zi şi bar de noapte ? Hai să fim serioşi ! Mai mult de-un pol nu se merită...

— Stai blînd, dom'le Conan, ne-nvoim şi cu un pol, mai ales dacă o să rămîi mai multă vreme... Şi ce rîmneşti să mănînci ?

— Mai nimica toată, madam Nachtigal ! Dimineaţa un ceai de sunătoare, amestecat cu muşeţel, tei şi trandafir, pe care ţi-l dau eu, gata mixat, apoi nişte brînză de „veci" (c-aşa îi spun eu), la prînz o supă de zarzavat strecurată, o bucăţică de carne fiartă, sau friptă la grătar, ceva fructe, iar seara la fel ca dimineaţa. Mezeluri şi tocături nu folosesc, cafea mi-am adus în geamantan, pîine n-am voie decît 100 de grame pe zi, aşa că, vezi, nu-i cine ştie ce...

— Şi cu regimul ăsta reuşeşti să te menţii la nivelul actual ? Să nu-mi spui că-i aşa, că te şi cred ! Mari mincinoşi sînt şi graşii ăştia, dom'le Conan. Şi fără să fie scriitori. Barem eu mănînc pe faţă, nu spun că mă îngraş din pricina regimului dietetic...

— Cu mîncărurile pe care ţi le-am enumerat, trebuie să slăbesc. Cum am făcut de m-am îngrăşat, asta-i altă poveste... Dar în clipa de faţă sînt în stare să ronţăi şi fier-beton de 0,5... Regimul îl începem de mîine !

Între timp, madam Nachtigal dăduse la o parte tablele şi întinsese o faţă de masă, pe care aranjează grijulie două tacîmuri şi nişte farfurii. La vederea operaţiunilor, încep să mă treacă sudorile. E clar, fac o criză de hipo-

glicemie. Mă uit în dreapta şi-n stînga, dar nu observ nimic care să-mi combată simptomele.

Pînă şi coana Mariţa începe să dea semne de nervozitate :

— Ce moşmondeşti acolo, Bilă ? Nu mai vii odată ?

8). HANNIBAL CERTEGA

Răcnise atît de înspăimîntător în direcţia bucătăriei, încît înfăţişarea noului venit, care soseşte cu tava, nu mă mai sperie.

Strania apariţie este într-un trening albastru, din cele pentru gimnastica de stadion. Ochelarii sînt cei mai formidabili pe care mi-a fost dat să-i văd vreodată. Au o ramă atît de groasă, încît nu i se mai distinge jumătate din faţă. Aşa cum este ras pe cap, îmi sugerează un Yul Brynner la şaizeci de ani. Dealtfel, chiar atît pare să aibă. Păşeşte şui, anchilozat de cine ştie ce străvechi reumatisme. Iar şorţul de bucătărie, pe care şi l-a înfăşurat deasupra treningului, îi conferă un aer ştiinţifico-fantastic, de marţian rătăcit într-o Sahară montană.

După ce pune tava pe masă, îl văd că se şterge pe mîini cu un şervet scos din buzunarul şorţului şi-mi întinde dreapta :

— Îmi permiteţi, doctor Hannibal Certega, vecinul dumneavoastră de pensiune şi vechi amic al doamnei Nachtigal... Am aflat că sînteţi scriitor, mă bucură nespus, cu atît mai mult cu cît n-am citit nimic de dumneavoastră.

Doctorul „Bilă“ Certega rămîne în picioare. Coana Mariţa tace. Nu dă nici un semn c-ar avea de gînd să-l

invite la masa noastră. Continuă să tacă şi se uită la el niţel cam lung, tot aşa cum privise şi la cîntăreţul de muzică „pop".

— Lasă tava aici şi du-te la bucătărie, vezi să nu dea ceva în foc !...

Doctorul Hannibal Certega arată ca un cîine bătut. Buza de jos îi tremură, de parcă vrea să îngaime ceva. Se vede cît îi este de greu să-şi stăpînească revolta. Dar renunţă. Se mai uită o dată la mine, aşteptînd să scot vreo vorbă. Dar n-am ce să-i spun. Atunci, păşind la fel de şui, pleacă îndărăt spre tenebrele din fundul living-room-ului, acolo unde bănuiesc că se află bucătăria.

Madam Nachtigal, nepăsătoare, fără să dea vreo atenţie plecării doctorului Hannibal, pune pe masă cele aduse de „Bilă".

Doamne Dumnezeule, ce mă fac ?...

Fasole bătută ! Cu ceapă prăjită, înnotînd într-un ulei purpuriu, de cît boia fusese presărată deasupra. Plus gogoşari ! Mari cît nişte pepenuşi. Şi castraveciori ! Mititei şi brobonaţi, scăldîndu-se printre mărarul şi căţeii de usturoi din moarea pişcătoare la nas.

Pornesc să mă jeluiesc. Bineînţeles pentru a mă împăca singur cu conştiinţa mea de pacient ascultător.

— Coană Mariţo, s-a dus dracului regimul de slăbire... Cum să mănînci din minunăţiile ăstea, fără pîine ? Ce-o să zică ficatul meu ? Dar colita ?...

— Că multe boli mai ai şi tălică, dom'le Conan ! — se miră prefăcut madam Nachtigal.

Priveşte intrigată în jur, după care explodează :

— Cum ? N-a adus pîinea ? Bilă, ce-i cu tine, nu ţi-e bine ? Unde-i pîinea ?...

Pesemne că între coana Mariţa şi doctorul Hannibal există un sistem interior de telecomunicaţii, căci chiar în clipa aceea Bilă soseşte cu-o altă tavă, acoperită c-un ştergar de cînepă.

Uitîndu-se urît la silueta dejghinată a doctorului ce piere iarăşi spre bucătărie, madam Nachtigal dezveleşte tava, dînd la o parte ştergarul înflorat.

Lipie ! Şi încă aburindă.

— Pe la noi se mai face, din cînd în cînd, şi pîine de casă. Bilă s-a născut la Galiciuica, prin părţile Calafatului, şi-o coace la ţest... E neîntrecut într-ale bucătăriei.

După cea de-a treia porţie de fasole bătută, şterg farfuria atît de conştiincios, încît mi-e teamă că doctorul Hannibal n-o să mai aibă ce spăla. Gogoşarii şi castraveciorii s-au topit. Aşijderea şi lipia.

Parcă m-am mai întremat niţel.

Coana Mariţa face liberă măsuţa şi întinde iarăşi tablele.

— Îi dăm înainte, dom'le Conan, doar n-ai să te culci cu stomahul plin... nici nu se recomandă...

— Păi cine mai poate dormi după atîta fasole ? — o aprob eu cuprins de-un entuziasm absolut sincer, simţind cum mă zgîrmă zarurile în palmă.

— Cine dă ?...

Pe la 23,30 h, în clipa în care pornim o nouă partidă, aud afară o maşină. După turaţia motorului îmi dau seama că-i un IMS. Bubuie o uşă trîntită... Paşi pe verandă. Parcă sînt mai multe persoane. Se stinge lumina. În living-room a intrat cineva...

— Sus mîinile ! Nu faceţi nici o mişcare !

Bravă femeie şi coana Mariţa asta. Îmi şuşoteşte :

— Stai blînd, dom'le Conan !

Apoi îmi dau seama că s-a ridicat de pe scaunul ei. Se-aude un miorlăit înfiorător. Tudoriţă-nene trebuie să

fie extraplat. Peste o secundă răsună două împuşcături de revolver. Cam estompate, de parcă ar fi avut amortizor fixat pe ţeavă. Apoi se înalţă un răcnet înspăimîntător :

9). MOGAM ŞI BIGAM

— Puneţi la loc siguranţa, că vă snopesc în bătaie, vagabonzilor !...

E glasul coanei Mariţa.

Peste cîteva clipe, se aprinde şi lumina.

Madam Nachtigal se află în mijlocul încăperii. Sub piciorul drept, coada motanului. Dinspre uşă, doi indivizi se apropie de ea, cu capul plecat, niţel cam speriaţi.

Cum îi are la îndemînă, vajnica mea proprietăreasă îi apucă de ceafă şi-i pocneşte cap în cap. Tudoriţă-nene, viclean, profită şi-o zbugheşte din odaie.

— Acum v-aţi găsit să v-apucaţi de năzbîtii, nenorociţilor ? Cînd să dau şi eu cu zarul ?

Şi porneşte să-i zgîlţîie şi să-i scuture, de curge praful din ei, ca din nişte covoare date la bătut. Apoi îi îmbrînceşte spre mine şi-mi lămureşte fişa necunoscuţilor :

— Chiriaşii mei... vecinii dumitale. Fii pe pace, dom'le Conan, nu sînt la acelaşi etaj. Bineînţeles, v-aţi dat seama după bancurile lor, că vor să-şi dea aere de bulevardişti de Capitală. Prezentaţi-vă la domnu', tolomacilor, să-mi cunoască şi dînsul pramatiile pe care le adăpostesc în casa mea... Haida, haida, nu vă mai codiţi !...

— Flintaş. Mogam Flintaş... care vă roagă să-i iertaţi gluma de prost-gust...

— Flintaş. Bigam Flintaş...

Între cei doi fraţi există o diferenţă de cel puţin 30 de centimetri. Pe înalt, bineînţeles. Sînt îmbrăcaţi destul

de curățel. Și, ceea ce mă miră cel mai mult, sînt tunși ca lumea, fără lațele slinoase care să le atîrne pe grumaz, cum zic unii c-ar fi ultima modă de tonsură. Amîndoi poartă blugi albi și cămăși cadrilate, de cow-boy. Seamănă uluitor. Se uită la mine oarecum stînjeniți și întrebători.

— Uite, dom'le Conan, cu de-al de astea se ocupă dumnealor toată ziulica. Numai de bîzdîgănii se țin. Se vede cît de colo că-s frați gemeni. De fapt, îmi vin un fel de neamuri mai îndepărtate, după o verișoară de-a doua. Pe vremea vacanțelor de vară îi iau la mine, în gazdă. M-a rugat biata vară-mea să stau cu ochii pe ei, să n-ajungă niște haimanale.

Este mai mult decît limpede că madam Nachtigal vorbește pentru ei, și nu pentru mine.

Abia acum îmi dau seama ce-au fost cele două împușcături care răsunaseră în beznă. Se văd foarte bine întipărite pe obrajii fraților cu nume atît de neobișnuite. Sînt nemaipomenitele scatoalce trăznite de coana Marița.

Bigam și Mogam au înțepenit unul lîngă altul. Se privesc pe furiș, ascultînd spăsiți avalanșa de vorbe slobozite de madam Nachtigal. Le cresc, văzînd cu ochii, două cucuie de toată frumusețea, de parcă s-ar transforma în rinoceri. Mi se face milă. Mă decid să intervin :

— Aud că sînteți bucureșteni, îmi pare bine de cunoștință, dar puteți să-mi spuneți ce-nvîrtiți pe-acolo ? Barem învățați ceva ?

Răspund amîndoi deodată, pe două voci. Mogam e mai pițigăiat.

— Electrotehnica, la profesională... .

Baritonul lui Bigam, cel mai scundac dintre frați, se detașează de la distanță.

Datorită vîrstei, îmi permit să-i chestionez :

— De unde v-ați ales cu numele ăstea trăznite ?

— Tatanașu, fir-ar să fie de nebun, că el ne-a pocit, pe viață...

Mogam completează :

— Deşi era pocăit, dintr-ăia care nu fumează şi nu beau, avusese totuşi două neveste deodată, pricină pentru care l-au băgat şi la pîrnaie... de-aia l-a botezat pe frate-miu Bigam, ca să se răzbune...

Interesant. Dar de unde-o fi scos pe Mogam. Nedumerirea se citeşte atît de limpede pe chipul meu, încît scundacul îmi satisface numaidecît curiozitatea.

— Tatanaşu citea foarte mult. Îi plăcuseră mai ales cărţile unui englez, unul care scrisese „Luna şi doi bani jumate". Cred că-l cunoaşteţi. Ca să-şi răscumpere greşeala făcută cu mine, l-a pocit şi pe frate-miu, şi i-a zis Mogam. Iar funcţionarul de la starea civilă n-a ştiut cum se ortografiază... aşa că l-a trecut în actul de naştere după ureche.

Năstruşnica pereche fu expediată fulger la culcare. Madam Nachtigal, care, după cum se vedea foarte bine pe obrajii lor, se ocupa îndeaproape de educaţia gemenilor, chiar foarte accentuat, mă informează în continuare, spunîndu-mi că sînt totuşi băieţi muncitori, cam trăzniţi dar strîngători. Cu banii adunaţi din repararea televizoarelor, fiarelor de călcat şi a aparatelor de radio, îşi cumpăraseră un IMS vechi şi tamponat. Deoarece se pricepeau şi la mecanică, îl puseseră pe picioare, făcîndu-l chiar să şi meargă. Mai cu gaz, mai cu benzină...

Necazul cel mare al doamnei Nachtigal era că se ţineau numai de pocinoage, încît o făcuseră de rîs în toată Posada.

— Şi-acum, dom'le Conan, să-i dăm bătaie, că rămînem de căruţă...

Abia pe la unu din noapte am izbutit să scap din ghearele neostoitei tablagioaice. Isprăvisem meciul ca învingător. Cu o diferenţă de nouă partide. Dacă nu se pier-

dea unul din zaruri, trebuia să stau pe baricade pînă dimineaţa.

În zadar s-a vîrît madam Nachtigal pe sub măsuţă, pe după canapeaua de lîngă fereastră. Degeaba a umblat pe sub covor, parcurgîndu-l pe sub toată întinderea (6 metri pe 4). Zarul, nicăieri !

— Parcă l-a luat dracu', fir-ar să fie de os !...

— Lasă, madam Nachtigal, cumpăr eu mîine cinci perechi de zaruri.

Şi-mi dau cuvîntul, cu mîna dreaptă pe piept.

Cu cea stîngă, ascunsă în buzunarul de la pantaloni, frămînt zarul dispărut.

10). SIEGFRIED GATEREK

Cu toate că madam Nachtigal se oferă să mă conducă pînă la odaia pe care mi-o repartizase la sosire, şi în care mă ajutase, cu suspectă bunăvoinţă, să-mi car bagajele, urc singur la etaj, temîndu-mă de cine ştie ce prelungiri la taclale, că melita, slavă Domnului, îi merge de minune.

Coridorul este foarte slab luminat. Cred că becul care spînzură la intrare, n-are mai mult de 5 waţi.

După ce vîr cheia în broască şi încerc s-o răsucesc, îmi dau seama că mă ostenesc în zadar. Uşa este deschisă.

Nu înţeleg nimic. Doar o încuiasem cu mîna mea, cînd coborîsem în living-room.

Bîjbîi pe perete. Unde-o fi întrerupătorul ? Oricît mă strădui să dau de el, tot nu-l găsesc. Păşind prin întuneric ca un orb, mă îndrept grijuliu spre masa de lucru, unde îmi lăsasem lanterna.

Cotrobăiesc cu mîna prin beznă, ca un somnambul. Dau peste un fotoliu. De fapt, unicul fotoliu din odaie.

Dar ce caută în mijlocul camerei ? Parcă stătea lîngă fereastră. Încerc să-l împing la o parte. Cu neputință. E greu ca un dulap. Pipăi încet, cu băgare de seamă, să nu-mi betegesc degetele. Și, deodată, mi se scaldă fruntea de sudoare. E cineva în fotoliu. Să fie mort ? Căci nu se aude nici o suflare. Sar îndărăt, și răstorn taburetul de lîngă masă. Nu mai sînt în stare să strig. Mă sugrumă spaima. Fug spre ușă. Pînă să ajung în dreptul ei, mă țintuiește locului un glas hîrîit. Paralizez, fără să mai fiu capabil să fac vreo mișcare.

— Bună seara, domnule Conan ! De la opt vă aștept. Se pare c-am ațipit între timp. Se vede că sînteți un pasionat tablagiu, căci nu-mi pot imagina că v-ar pasiona doamna Nachtigal...

Hai că-i bine ! A înviat mortul din fotoliu, de vreme ce vorbește.

În aceeași clipă se aprinde și lumina. Este lampa de birou, de pe masa de lucru.

Orbit de lumină, închid numaidecît ochii. Cînd îi deschid, caut din priviri pe politicosul musafir nepoftit care-mi urase „bună seara", la orele unu și jumătate din noapte.

În fotoliul pe care-l trăsese de lîngă fereastră și-n care adormise (conform propriilor sale declarații) zace un fel de fantomă. Căci nu văd ce altceva ar putea fi. Poartă un halat de casă din catifea verde-închis ; capul îi este înfundat, pînă peste urechi, într-o scufă de lînă, iar gîtul îl are ascuns în faldurile unui fular de mohair. Botoșeii de iarnă, monstruos de mari (cred că-s măsura 48), fac ca picioarele să arate aidoma unor labe de elefant. De ce s-o fi mascat în halul ăsta ? Mai ales că noaptea de vară este deosebit de caldă. În spațiul dintre scufă și fular, nu pot deslușì decît o pereche de ochi iscoditori, verzi și fosforescenți, ca niște lămpi de control pîlpîitoare, așa cum se pot vedea la unele aparate de radio, pentru selectarea optimă a postului.

Oricît încerc să descifrez ceva din chipul vizitatorului, îmi este imposibil.

În disperare de cauză, îngaim şi eu :

— Bună seara !

Altceva n-am fost în stare să găsesc.

— Pentru un scriitor de romane de aventuri, păreţi destul de blajin, domnule Conan ! Mă aşteptam să reacţionaţi mai violent. Mai dinamic.

— Păi ce-aţi fi vrut să întreprind ? Să-mi scot revolverul ? N-am ! Pot doar să-mi scot bricheta şi să-mi aprind o ţigară. În felul acesta mă mai liniştesc... Că m-aţi speriat, zău aşa !

— Îmi pare rău, şi vă cer cuvenitele scuze. Dar ţineam foarte mult să vă cunosc. Încă de azi după-amiază am aflat c-aţi sosit. N-am vrut însă să vă întîlnesc în prezenţa unor persoane străine... Aşa că mi-am permis să mă instalez în odaia dumneavoastră şi să vă aştept. Răbdător, cum sînt de felul meu, ce mai contează cîteva ceasuri de aşteptare în beznă ?...

Ce să-i răspund ? Îmi aprind ţigara, mă îndrept spre taburetul răsturnat, îl ridic, mă aşez şi declar pe un ton ca şi cum mi-aş fi cerut iertare de deranj...

— Regret că v-am făcut să mă aşteptaţi, domnule...

— Inginer Siegfried Gaterek. Doctor în ştiinţe tehnice şi chimie. Studii la Gand. Pensionar de vreo cîţiva ani.

În clipa cînd se prezintă, se scoală ceremonios din fotoliu. Abia acum îmi dau seama cît este de deşirat. Mă depăşeşte cu cel puţin 20 de centimetri. Cînd îşi rosteşte ciudatul său nume, Siegfried Gaterek, bate de două ori din călcîie, ca Erich von Stroheim în rolul mareşalului Rommel din filmul „Vulpea deşertului".

Mă simt obligat, — nu ştiu ce dracu mă împinge, — să mă recomand în acelaşi chip, ridicîndu-mă de pe taburet şi ţăcănind din tocuri :

— Îmi daţi şi mie voie, Al...

— Conan, știu... — îmi taie el efectul pe care scontam foarte mult.

De fapt, trebuia să știu... că știe. Doar îmi mai rostise numele. Dar sînt atît de năucit, încît am reacții de întîrziat mintal. Și, ca să nu mă dezmint, mai comit o gafă :

— Și cu ce vă pot fi de folos la această oră ? Nu credeți că-i tîrziu pentru formalitățile de prezentare ?

Inginerul Gaterek (tare ciudat nume !) pornește să umble prin odaie, de parcă ar fi la el acasă, se mai uită de cîteva ori la mine, cîntărindu-mă din cap pînă-n picioare, dă oarecum nemulțumit din cap și nu-mi răspunde nimic. Abia după ce-mi face semn să mă reașez pe taburet, mă învrednicește c-un răspuns :

— Nu mi-a trecut prin cap, sub nici un motiv, că veți zăbovi la jocul ăla ordinar de table, pînă după miezul nopții.

— Nu văd în ce măsură vă poate deranja pasiunea mea pentru table, și, mai cu seamă, în ce măsură trebuie să mă simt în culpă față de dumneavoastră, domnule inginer.

— Să lăsăm la o parte acest aspect, domnule Conan ! Este penibil ! Altceva mă interesează : pentru ce v-a adus la Posada doamna Nachtigal ? Ce mai urmărește ? Nu-i este de ajuns că și-a umplut casa numai cu lepădături și iscoade ? Mai avea nevoie și de-un literat ?...

Rămîn interzis.

— Cum adică ? Să mă aducă madam Nachtigal ? Dar pînă astăzi nici n-o cunoșteam !...

— În schimb eu o cunosc. Chiar foarte bine. Priviți și rezultatele...

Între timp se apropiase de mine. Dintr-o mișcare smucită își desface fularul, își dezvăluie fața și... simt o nevoie cumplită să sar de pe taburet. De la o ureche la alta, o cicatrice înfiorătoare, roșie de parcă ar fi fost

preparată în bulion, îi traversează gîtul zbîrcit şi cartilaginos.

Mă bîlbîi, totalmente blegit :

Domnule inginer... domnule Gaterek... domnule...

Siegfried Gaterek îşi mîngîie nepăsător linia care-i decupează legătura dintre cap şi trunchi. Pare adîncit în gînduri. Mă priveşte neîncrezător. Apoi îngînă dubitativ :

— Să fiţi oare o victimă a întîmplării ? Posibil. Bine, fie şi-aşa ! Dar să nu uitaţi o clipă că exist şi eu în casa asta de schizofrenici, că sînt mereu prin preajma dumneavoastră... Fiţi atent la tot ce vă-nconjoară. N-am ce să vă spun mai mult. Dar ţineţi minte ce v-am arătat. Asta-i tot. Deocamdată...

— Bine... dar eu, eu... ce să fac... ce legătură am eu cu toate lucrurile astea ?...

Degeaba mă silesc să însăilez o propoziţie coerentă, nu-mi reuşeşte. Pesemne că emit şi recepţionez pe altă lungime de undă decît inginerul.

Gaterek trece în clipa asta pe lîngă mine, de parcă aş fi invizibil. Îşi leagă fularul la loc, din mers. Priveşte în gol. Păşeşte drept şi bătos. Apoi dispare fantomatic pe uşă. Nu mai înainte de a-mi ura :

— Noapte bună, domnule Conan. Vă doresc noapte bună... dacă va fi cu putinţă aşa ceva !...

11). NOAPTEA INSOMNIACILOR

Încă sînt buimăcit de întîlnirea cu inginerul Siegfried Gaterek. Dar consider că-i timpul să mă culc totuşi. Este trecut de unu şi jumătate.

Cele două serviete, — gata să pleznească, de burdușite ce sînt, — se odihnesc lăbărțate pe masa de lucru, lîngă mașina de scris. Știu precis că într-una din ele am vîrît, — ce-i drept la mare repezeală, — cartea la care citeam. Din păcate, în graba plecării, luasem altă carte : „Nu le citiți noaptea". O culegere de povestiri redactate și selectate de Alfred Hitchcock. „Série Noire"-urile și „Masque"-urile de pe noptieră nu mă ispitesc. Sînt romane de cursă lungă (circa 256 pagini).

Sting lumina lămpii de pe birou, aprind veioza, potrivesc pernele, și mă urc în pat. Mă uit cîteva clipe în tavan, încercînd s-adorm conform unei tehnici zen. Dar sînt prea tensionat.

Însă am și eu metoda mea. Citesc o carte, pînă adorm. Așa că iau cartea contraindicată de Hitchcock și răsfoiesc la întîmplare. Povestirea peste care nimeresc mi se pare interesantă. Judecînd după titlu, bineînțeles. Se cheamă : „Noaptea insomniacilor" !

De obicei, la asemenea ore mici, adorm după primele trei pagini. De data asta nu-mi reușește pasienta. Știe Hitchcock ce spune.

Isprăvesc „Noaptea insomniacilor". 36 de pagini, cu literă mică. Dar somnul tot nu se prinde de mine.

Înciudat, zvîrl cartea lîngă pat. Sting veioza, decis s-adorm cu autoservire. Adică prin autosugestie, după binecunoscuta metodă a lui Coué. Să număr și să număr, spunîndu-mi tot timpul că trebuie să adorm, și să număr mereu pînă în clipa cînd se va declanșa de la sine releul mult așteptatului somn. Nu mi-amintesc prea bine dacă ăsta-i chiar procedeul recomandat de Coué, dar n-are nici o importanță. Principalul este să dea rezultate.

Pe fereastră, constelațiile mă privesc intrigate.

Le întorc spatele. Și încep să număr.

Am ajuns la 576. Dar tot n-am receptat vreo senzație de somn.

Pe la 678 aud paşi pe coridor. Nu se mai aude nimic. Tăcere.

Dar îmi fac iluzii deşarte. La 702 se aud din nou paşi. Apoi iarăşi linişte.

Nici n-apuc s-ajung la 713, cînd îmi dau seama că se încearcă la uşă. Clanţa se mişcă încetişor. Apoi rămîne ţeapănă.

Deşi nu-s prea curajos de felul meu (în ciuda faptului că-s scriitor de romane de aventuri) înhăţ lanterna. Dar sînt nevoit să renunţ la beneficele ei servicii. Orice lanternă, şi încă de tip proiector, nu poate funcţiona fără baterii. Sar numaidecît din pat şi găsesc (uimitor de repede) cutia de chibrituri. Scapăr un băţ. Pauză. Nu se aprinde. Iau trei beţe deodată. Se aprind, însă explodînd şi frigîndu-mi degetele. De usturime îmi scapă o expresie nu tocmai academică. Datorită cruditătii ei, cel puţin aşa îmi închipui, acel cineva o ia la fugă din faţa uşii.

Mă reped în direcţia uşii. Mă împiedic de taburetul uitat în mijlocul odăii şi mă întind cît sînt de lung pe duşumea. De fapt eu nu-s chiar atît de lung, ci mai curînd lat-rotund, dar aşa-i vorba din popor.

Ca o replică la manifestările mele nocturne, jos la párter, — cred că la bucătărie, — se declanşează o hărmălaie nemaipomenită. Se prăbuşesc stive întregi de cratiţe, oale şi tingiri.

Se produce însă o reacţie în lanţ, căci, peste o secundă, porneşte să tuşească motorul „IMS"-ului. Motorul strănută, dă cîteva rateuri, apoi se opreşte. Urmează o bubuitură de nedescris. N-a fost o explozie, ci portiera maşinii. Peste bubuitul portierii, se mai adaugă şi zăngănitul geamurilor de la uşa din faţă a clădirii. Mişcare mare în casa asta!

Nu-mi mai rămîne altceva de făcut, decît să-mi iau inima în dinţi. Deschid încetişor uşa. Scîrţîie ca nişte ghete de pensionar.

Coridoru-i pustiu.

Dar în aceeaşi clipă mi se pare că aud paşi în living-room. Mă îndrept spre scară.

Noroc că scara nu scîrţîie. În schimb e cufundată în beznă. Caut cutia de chibrituri. Nu-i nicăieri. E şi normal, deoarece o ţin în mîna stîngă...

Dar se pare că nu mai e nevoie să-mi luminez drumul cu chibrituri. Căci iarăşi apare luna dintre nori. Îşi picură razele galbene-verzui prin geamurile dinspre verandă. Living-room-ul este scăldat de-o ceaţă fosforescentă, ca şi cum ar fi un imens ecran de televizor defect.

Numai fotoliul cel mare, cu spătar înalt de jilţ domnesc, stă îndreptat spre verandă. Parcă-i cineva în fotoliu.

Şi totuşi simt o prezenţă în living-room. Bineînţeles, alta decît a mea.

Scapăr un chibrit. Culmea. Se aprinde ! Dar chibritul îmi frige buricul degetelor. Ţip...

— Ajunge, nu mai aprindeţi altul. Că tot o să vă frigeţi. Este şi-aşa prea multă lumină !

— Ce faceţi aici, domnule inginer ? În toiul nopţii ?

— Deşi cred că-i o problemă personală, totuşi am să vă răspund. Gîndesc. Dezleg enigme şi rebusuri în gînd. Sînt un vechi şi consecvent insomniac. Luna mă linişteşte. Căci am de ce să fiu tulburat, domnule Conan...

— De ce nu luaţi vreun sedativ, vreun soporific...

— Nu accept să mă droghez, domnul meu... Dacă m-aş deda tranchilizantelor şi somniferelor, mi s-ar sminti raţiunea. Iar somnul raţiunii naşte monştri... Şi nu mai simt nevoia altora, căci forfotesc destui în jurul nostru... Mai ales noaptea, cînd începe să mişte totul. De-altminteri. văd că nici dumneavoastră nu vă găsiţi somnul. Şi v-am prezis lucrul acesta.

— Scuzaţi-mă. Vă las să ascultaţi mai departe şi să gîndiţi. Mă duc la mine în odaie, poate izbutesc s-adorm.

— Sincer să vă spun, mă cam îndoiesc... Totuşi, vă doresc, încă o dată, noapte bună, deşi nu mai e mult pînă la ziuă...

12). RONDUL DE NOAPTE

Urc iarăşi la mine în odaie, nedumerit de pînda la clarul lunii a inginerului Siegfried Gaterek.

Parcă lăsasem lumina aprinsă. Constat că mi-a umblat cineva prin lucruri. Cartea lui Hitchcock se află pe noptieră. Or, eu o zvîrlisem pe jos. Şi-aveam şi motive. Din cele mai întemeiate. Servietele de pe masa de lucru sînt acum la picioarele patului. Pe cine l-a apucat, oare, dragostea de curăţenie ? Cine îmi deretică odaia, acum după miezul-nopţii ? Care miez de noapte, că-i trecut de ceasurile două (02.00 h) !

Alături de „Nu le citiţi noaptea“ (volumul cu pricina) găsesc pe noptieră un tub de „Oblivon“ şi un pahar cu apă. Ce, şi-au pus în gînd să mă adoarmă cu orice preţ ?

Numai că, vorba lui Gaterek, de ce să mă droghez ? Nu m-ating deci nici de apă, dar nici de „Oblivon“. Lucrurile încep să capete o turnură întrucîtva bizară. Şi faptul acesta nu mă îmbie la ingurgitarea de tranchilizante.

Mai bine să reiau numărătoarea. O fi sau n-o fi chiar sistemul lui Coué, ăsta nu mai are nici o importanţă.

Dar n-ajung să număr nici pînă la zece, că iarăşi se trîntesc uşi, iarăşi umblă cineva pe coridor, ba chiar mi se pare că disting o conversaţie, undeva la parter.

Întrerup numărătoarea. Cred că sistemul a fost născocit mai curînd pentru oameni sănătoşi, fără nervi.

Se impune un rond de noapte prin casa doamnei Nachtigal. În chipul acesta voi repara greşeala de-a mă fi ocupat de table, în loc să fi cercetat dispoziţia locurilor.

Demontez bateriile de la tranzistor, le vîr în lanterna proiector, şi-s gata de pornit în marea inspecţie. Nu mai încui uşa cu cheia. N-are nici un rost, de vreme ce Gaterek a intrat ca la el acasă. Lipesc însă o bentiţă de leucoplast. Cel puţin să-mi dau seama dacă sînt vizitat în lipsă.

Nu mai intru în living-room, căci Gaterek trebuie să mai fie acolo, cu ochii zgîiți la lună și urechile ciulite la zgomotele ascunse ale clădirii. De îndată ce cobor scara, o fac la dreapta și mă îndrept spre bucătărie. Să vedem ce-a fost cu zdrăngănitul acela de vase prăbușite.

Din clipa în care pătrund pe coridor, mă trăznește un miros ciudat. Parcă e parfum de migdale. Pe sub ușa bucătăriei, aflată la capătul oficiului de trecere, se strecoară o șuviță de lumină.

Bat la ușă, ca orice om politicos. Tăcere ; la maximum !

Apăs pe clanță. Se mișcă. Se mișcă și ușa. Nici măcar nu scîrțîie, ca ușa de la odaia mea. Deschid încetișor. Deoarece îmi vine cam greu să mă strecor, așa cum s-ar cuveni în asemenea situații, din motive binecunoscute renunț și mă văd nevoit să dau ușa la perete.

— Poftiți, domnule Conan, poftiți !...

Doctorul Hannibal Certega, în același deghizament de azi după-amiază, adică mai precis de ieri, că sîntem spre ziuă, trebăluiește deasupra mașinii de gătit. Supraveghează o oală în care clocotește ceva. Ceva care aburește și emană un pătrunzător miros de migdale.

Mă intrigă un lucru. De unde a avut cunoștință că-s eu, din moment ce stă cu spatele la mine ?

— Poftiți, nu vă jenați... m-așteptam să veniți !

— Și de ce m-așteptați, mă rog, dacă nu vă e cu supărare ?

Îmi răspunde numaidecît. Tot fără să se-ntoarcă spre mine.

— Păi fiindcă mi se părea normal ! Ce fel de scriitor ați fi, dacă nu v-ar intriga nimic în „stabilimentul“ coanei Marița. Cum ar fi posibil să nu vă intereseze persoana mea, doctor în medicină, cînd m-ați văzut făcînd pe bucătarul și pe ospătarul doamnei Nachtigal ?

— Domnule doctor, vă rog să nu vă supărați, dar pe mine nu mă mai miră nimic. Ce vreți, deformație profe-

sională. Un singur lucru mă nedumereşte totuşi. De ce nu doarme nimeni în casa asta ?

Doctorul Bilă tace. În schimb îşi arată chipul. Scoate din şorţul de nailon o cîrpă, şi-şi şterge ochelarii aburiţi. Apoi începe să mă examineze pe îndelete. Nu ştiu ce vede atît de hazliu, dar îl văd că rînjeşte :

— Or să vă mai lase nedumerit şi-o mulţime de alte chestii... Dar acum să mă iertaţi, nu-mi văd capul de treburi. Nu mă pot ocupa de dumneavoastră. Deşi îmi pare rău... O să ne vedem mîine, şi-atunci o să tăinuim cît vom pofti...

Se simte cît de colo că doctorul Bilă ţine să mă vadă plecînd.

Dar tot singur pot să-mi dau seama că nu se îndeletniceşte, şi încă în plină noapte de vară, cu prepararea dulceţilor pentru iarnă.

Deci trag concluziile de rigoare. Mă retrag discret, tot aşa de discret cum am venit. Mă urmăreşte însă, cu persistenţă, parfumul ciudat de migdale amare.

Să vedem şi ce-i pe-afară.

Dînd ocol clădirii, nu observ nimic notabil. Cu-o singură excepţie, destul de bizară. Dar la care mă aşteptam. Dispariţia „IMS"-ului !

Reintru printr-o uşiţă dosnică. Spre surprinderea mea, o găsesc dată la perete. Şi iată-mă, iarăşi, într-un coridor. De astă dată mi se pare mai lung decît cel care duce spre bucătărie. De fapt trebuie să fie prelungirea aceluiaşi. Numai c-a fost despărţit ulterior, ridicîndu-se un zid înjghebat în pripă.

De-a dreapta şi de-a stînga, patru uşi mari, vopsite în cafeniu. Trebuie că se deschid spre camerele celorlalţi locatari.

În fund, pe stînga, disting iarăşi o uşă. O întredeschid. Bag de seamă că dă spre living-room. Atunci o închid numaidecît la loc. Dezorientat, mă gîndesc c-ar fi timpul să urc iarăşi la etaj. Dar un zgomot neobişnuit mă pripo-

neşte locului. Parcă se joacă cineva cu nişte pietricele într-o cutiuţă de lemn.

Ciulesc urechile. Localizez rapid sursa. A doua uşă din stînga. Şi-atunci, fără nici o ruşine, încalc o regulă elementară de bună purtare şi, — cu toate că mama m-a muştruluit de mic copil, învăţîndu-mă că nu-i frumos să fac aşa ceva, — mă uit pe gaura cheii. Îmi vine destul de anevoie să stau aplecat.

Doamna Nachtigal, îmbrăcată de zi, stă la o măsuţă din mijlocul odăii. Sub măsuţă, Tudoriţă-nene. Meştereşte la o cutie din lemn negricios şi lustruit. Coana Mariţa ascultă încordată la zgomotul produs de conţinutul cutiei. Este clar că nu ştie ce-i înăuntru. Se îndîrjeşte, însă, să determine natura zgomotului.

Se vede cît de colo că-i necăjită de neputinţa de-a deschide cutia. În cele din urmă renunţă. După ce-a tras de capac în fel şi chip, o surprind scoţînd de sub măsuţă o valiză din piele de crocodil şi, fără să mai stea pe gînduri, vîră înăuntru cutia.

Se ridică de la măsuţă, mai cîntăreşte o dată în mînă valiza, şi se îndreaptă spre uşă, urmată de motanul ei personal.

Cu toată greutatea mea, sar de la locul de observaţie ca o veveriţă. Mă reped la prima uşă din stînga. Deschid la iuţeală. Intru. O las întredeschisă, cît un fir de păr, să pot supraveghea mai departe manevrele doamnei Nachtigal.

Coana Mariţa iese întărîtată din cameră. Păşeşte pe coridor ca un elefant, nemaiţinînd seama de faptul că mersul ei face să duduie duşumeaua. Apoi trînteşte înfuriată, destul de răsunător, uşa din dos.

Atît de înspăimîntător bubuie uşa, încît mă sperii şi dau îndărăt. Mă poticnesc de ceva moale, şi mă întind şi eu lîngă materia invizibilă. Bineînţeles, pe jos. Încă nu ştiu ce poate reprezenta obiectul ce-a determinat căderea mea, căci nu se vede nimic în bezna din odaie. Dar ştiu cum poate să arate acum, sub apăsarea kilogramelor

mele. Materia nu se poate vedea, dar se aude. Ba chiar şi mişcă. Face şi „hîc !“ Mi se ridică părul pe cap, deşi mă port tuns foarte scurt (8 milimetri).

Dintr-un salt sînt iarăşi pe picioare. De groază, aprind instinctiv lanterna. Şi se face lumină...

„Mii de pipe“ ar fi zis eroul unui bun roman foileton. Dar eu nu-s în stare să rostesc o singură vorbuliţă. Căci pe podea, unul peste altul, zac Bigam şi Mogam !

În afara acelui terifiant „hîc !“ pe care-l emiseseră acum cîteva clipe, nu mai urmează nimic. Rămîn amîndoi în aceeaşi stare de catalepsie. Nu-i lucru curat ! Să te laşi laminat la rece, şi să nu reacţionezi decît cu un „hîc !“ oareşcare. Prea-i de tot.

După ce mă aplec (cu greu) asupra lui Bigam, să-l miros dacă nu cumva duhneşte a băutură, realizez că nu poate fi vorba de aşa ceva. În afară de-o aromă trăznitoare de usturoi amestecat cu ceapă, nu depistez nimic suspect. Deci, fără nici o dificultate, se poate deduce, c-au fost drogaţi.

Pe coridor se-aude un lipăit de paşi.

Cineva bate la uşă. Încetişor. Apoi mai tăricel.

— Bigă ! Mogă ! Măi, trăzniţilor !...

Deoarece nu pot să răspund pe post de Bigă şi Mogă deodată, sting lanterna. Nu găsesc alt loc unde să mă ascund, decît sub pat. Ce idee ! Să faci mobilă din stejar masiv ! Spaţiul dintre duşumea şi fundul patului se dovedeşte cam neîncăpător. Mă chinuiesc şi eu cît pot, mai salt niţel în spinare hurdubaia de pat, şi mă resemnez s-aştept desfăşurarea ulterioară a evenimentelor.

Uşa se deschide. Intrusul aprinde şi lumina, fără să se stingherească, de parcă ar fi în casa lui taică-său.

De sub pat nu zăresc decît nişte picioare desculţe şi păroase. Nu prea curate. Se apropie. Îmi ţin răsuflarea. Patul se lasă şi mai greu peste mine.

Îmi ies ochii din cap. Pînă într-acolo, încît zăresc persoana.

Nemaipomenit ! E fotoreporterul. Doar în slip. Cu un aparat „Linhoff“ într-o mînă şi cu megafleshul pe umăr. Ăsta-i nebun de-a binelea !

Începe să fotografieze cu blitz-ul.

Ba-l mai aud şi că îngînă o melodie. Recunosc o variantă a celebrei melodii populare „Cînd eram pe Ialomiţa“. Mai bine rămînea acolo.

Slavă Domnului că-şi cunoaşte meseria. Termină în doi timpi şi trei mişcări. După care pleacă tot atît de nepăsător, precum a venit. Chiar are grijă să stingă şi lumina.

Era şi timpul. Greoiul pat din stejar masiv mă cocoşase. Mă extrag, cu destule dificultăţi, de sub el şi, în clipa cînd îmi reuşeşte performanţa, se cutremură pămîntul. De fapt se prăbuşeşte somiera. Clintită de la locul ei de subsemnatul, nu mai rezistase.

După cum era de aşteptat, nici acest cataclism nu izbuteşte să-i trezească pe Bigam şi Mogam.

Adînc zguduit, la propriu şi la figurat, de tot ce se petrece în demenţiala pensiune a doamnei Nachtigal, nu mai am de întreprins decît un singur lucru.

Să mă duc la culcare !

Ajuns la etaj, deschid uşa odăii. Nu mă mai mir de dispariţia leucoplastului. Camera este luminată ca aeroportul internaţional de la Otopeni.

În fotoliul în care-l găsisem pe inginerul Gaterek, mă văd silit să-l recunosc pe Isaiia Finichi, fotoreporterul. Tot în slip. Pesemne că suferă de vreo termodereglare acută. Însă nu mai are pe el harnaşamentul din camera fraţilor Bigam şi Mogam.

— Ce ziceţi, maestre ! Developăm în noaptea asta ? Sau lăsăm pe mîine ? Avem nişte poze de expoziţie ! Ia imaginaţi-vă. Dumneavoastră sub pat. Maestrul Conan sub patul odăii în care zac cadavrele fraţilor Flintaş ! E tare ? E bine ?

Şi, fără să-şi mai deranjeze făptura nudă (aproape) din fotoliu, extrage cu dinţii o ţigare din pachetul meu de „Snagov". — Îl avea la îndemînă, pe masa de lucru.

Se vede cît de colo că se simte ca la el acasă.

— Ce vrei de la sufletul meu, domnule Finichi ?

— Să participaţi la completarea albumului meu de imagini fotografice. Am şi un titlu. Formidabil. Cam ciupit, după un film, dar merge. „Pensiunea nebunilor" ! Ce ziceţi ?

— Eşti diliu !

Asta-i tot ce pot să spun.

— Sînt ! Nu vă contrazic ! Acum vă las în braţele lui Orfeu, să faceţi nani ! Cred că simţiţi o ţîrîşică de somn, nu ?

— Vrei să zici în braţele lui Morfeu...

— Nu, nu ! Orfeu ! Pentru că lîngă odaia dumneavoastră locuieşte cel mai zgomotos reprezentant al său. N-are liră, dar posedă magnetofon. Pe mîine, maestre Conan !

13). „COUNT DOWN" SOMNIFER

Izbăvit, în sfîrşit, de făptura omniprezentului Sică Finichi, îmi organizez un somn binemeritat.

Sînt atît de istovit, încît simt cum mi se învîrt în cap cîteva escadrile de bondari. Asta n-ar fi nimic, dacă n-ar purcede la cele mai senzaţionale acrobaţii. Şi încă în formaţie de luptă.

Înainte de a-mi tolăni capul pe pernă, apuc să-mi arunc ochii la ceas. 04.35 !

Sting veioza. Ascult forfota tainică a casei. Parcă-i un cazan de rufe ce fierbe mocnit. Închid pleoapele. Şi pornesc să aştept somnul.

Rîşniţa electrică de măcinat cafea, — prezenţă activă şi permanentă în bietul meu (fost) cap, — începe să-şi mai reducă din turaţie. Şi, pe neaşteptate, îmi revine în minte „Noaptea insomniacilor", citită cu cîteva ore în urmă. Apă de ploaie ! Cîntec de leagăn, pentru adormit adulţii veacului nostru poluat de zgomot. Un fleac, pe lîngă întîmplările din noaptea aceasta.

Şi, în loc să mă apuc să număr, după metoda inefi-cientului Coué, încep să-mi reamintesc, numerotîndu-le (asta-i culmea !) evenimentele din ultimele 24 de ceasuri.

Evenimentele ca evenimentele. Dar fauna mi se pare mult mai interesantă.

Lucky-Lucky, — il urlatore de la città, — autoperfec-ţionîndu-şi vocea şi stilul la „Grundig TK 61".

Coana Mariţa Nachtigal, văduvă, tablagioaică de cursă lungă, zdrăngănind cu pietricelele alea din cutia neagră.

Fotoreporterul frenetic, Isaiia Finichi, care mă trage în poză, mărturisindu-mi făţiş că mă va exploata într-un album.

Distinsul bucătar de la Galiciuica, de lîngă Calafat, doc-torul Hannibal Certega, fierbîndu-şi elixirul cu parfum de migdale amare.

Bigam şi Mogam (auzi nume !) amatorii stupizi de farse idioate, dormind ca nişte morţi pe duşumea.

Obsedatul şi neliniştitul inginer Siegfried Gaterek, insomniacul nr. 1 al menajeriei de la Posada.

Dispariţia misterioasă a „IMS"-ului.

Fantoma care-mi pune „Oblivon" pe noptieră şi care-mi deretică prin cameră, după miezul-nopţii, nejenîndu-se să-mi cotrobăiască prin lucruri.

Va să zică, ia să numărăm de-a-ndoaselea. „Count-down", cum se zice la Houston. Mariţa, şase la mînă, Lucky, cinci, tot la mînă, Sică Finichi, patru, Hannibal „Bilă",

trei, Bigam şi Mogam, doi, de ce doi, cînd sînt doi, asta nu mai reţin, Siegfried Gaterek, unu, gata, „IMS"-ul pleacă, şi nu mai rămîne nimic, deci zero, zero absolut, zer... ze... zzzz...

14). „UNDE E SPERANŢELE MELE, PE CARE LE-AM PIERDUT !..."

Reactoarele bubuie asurzitor. Timpanele, nemaisuportînd depăşirea cotei maxime de decibeli, sînt gata să plezneascâ. Rampa de lansare se cutremură sub tropotul celor 235.000 de cai (putere) ai rachetei. Comenzile, amplificate de megafoane, răsună apocaliptic. Şi, în sfîrşit, după cum era şi de aşteptat, suprastructurile, supuse unor solicitări neprevăzute, cedează. Totul se prăbuşeşte, chiar în clipa cînd „count-down"-ul ajunge la zero. Zgomotul catastrofei îmi pecetluieşte în urechi o iluzie acustică stranie. Uruie, ambalat la inconştienţă, motorul unui automobil înnămolit.

E timpul să mă salvez. În ultima secundă. Declanşez catapultarea din cazemata de control. Mecanismul funcţionează perfect. Mă trezesc catapultat... pe duşumea.

Îmi fricţionez teritoriile afectate. În odaie, întuneric beznă. Pesemne că închisese cineva obloanele, în vreme ce dormeam. Aprind veioza. 12.30. Atît arată deşteptătorul. Sper că nu 24.30. Însă urletul acela, de motor supraturat, continuă. Deci n-am visat...

Sar din pat şi mă reped la fereastră. Deschid obloanele şi asist indiferent la încercările disperate ale unui Volks-

wagen 1 600 TL, care, patinînd pe iarbă, depune eforturi zadarnice pentru a se desprinde din capcana şanţului de scurgere din faţa pensiunii doamnei Nachtigal.

Soarele îmi frige ochii. E ziuă. Chiar foarte ziuă! Pe terasa verandei se află mobilizată toată menajeria. Coana Mariţa, inginerul, Lucky-Lucky, flancat de cei doi proprietari ai „IMS"-ului, Bigam şi Mogam, Isaiia Finichi filmînd incidentul, doctorul Bilă, cu acelaşi deghizament, bătînd înverşunat cu telul într-o cratiţă de aluminiu. Privesc curioşi. Şi nici unul din ei nu manifestă vreo intenţie de-a sări în ajutor.

Reputatul motor, excedat de-atîta acceleraţie inutilă, începe să scoată fum. Una din ferestrele maşinii începe să coboare încetişor. Şi, în cadrul portierei, se iveşte o claie de păr, un nor de flăcări reverberante, de un roşu Tizian consistent, sub care se indignează o figură neobişnuită. În loc de ochi, Gioconda de la fereastră are lasere, o întreagă instalaţie. În loc de gură, o căpşună. Sprîncenele sînt desenate fin, cu tuş (precis nelavabil). Slavă Domnului că începe să-i funcţioneze guriţa, c-altminteri puteam crede că trăiesc în plină visare :

— Hello ! Ce-mi staţi acolo ca nişte momîi ? Daţi o mînă de ajutor, cretinilor !...

Glasul îi răsună melodios. În schimb e penetrant ca un ţîvloi. Îmbinarea mi se pare dintre cele mai insolite. Are ceva din argintul trompetei lui Armstrong şi din răguşeala unui claxon de „Roman-Diesel" !

— Agitaţi-vă, mişcaţi mai rapid !...

Chiar de i-ar fi aşezat pe un radiator electric, înroşit pînă la alb, şi tot n-ar fi reuşit să reacţioneze atît de prompt, aşa cum îi văd acum. Dau năvală cu toţii. Merită să-i vezi. Coana Mariţa în frunte, făcînd nişte paşi de-o poştă. Pe urmele dînsei sprintează inginerul Gaterek. După el, în monom indian, cei trei măgădani (Lucky, Bigam şi Mogam) plus doctorul Bilă, care pierduse startul,

nehotărîndu-se dacă să abandoneze, sau nu, telul şi cratiţa.

Luminara apariţie a fetei, — doar atît cît avusese nevoie pentru a-şi lansa mobilizatoarea chemare, — fusese de-ajuns pentru a le stîrni energiile latente.

— E Gilly ! E Gilly ! — răcneşte distorsionat madam Nachtigal.

Luaţi de avalanşă, ceilalţi pornesc şi ei să urle, ca indienii lui Winettou :

— E Gilly !... E Giiillyyy !...

Cvintetul vocal sună dezacordat, dar pătrunzător. Chiar mă miră posibilităţile de amplitudine ale celor cinci glasuri, fiecare pe tonul său. Nu-i chiar atît de lesne să strigi pe cinci voci !

Nu-mi rămîne decît să zic şi eu, — pe-o singură voce bineînţeles, şi aceea interioară, — „Cine-o mai fi şi „făptura“ ?“

Şi cînd se propteşte odată coana Mariţa, cu şalele de spatele maşinii, ceilalţi mi se par cu totul de prisos. A fost de-ajuns să-i dea un brînci, pentru ca reputatul Volkswagen să-şi găsească naşul. Iese din şanţ, fără să mai patineze. Atît de zvîcnit, încît nimereşte cu botul... drept în piciorul scării de piatră a terasei.

De la volan coboară precipitat un individ rotofei, înţolit numai din pachet (pantofi mocasini, ciorapi bicolori, vindiac „Trevira“, cămaşă cu gulerul rulat, „maletă“ cum i se mai zice, de parcă-i o zgardă). Porneşte să examineze înciudat isprava. Dă din mînă enervat, apoi se îndreaptă spre portiera din dreapta a maşinii, o deschide smucit, şi-o invită să coboare pe aşa numita Gilly.

Nu se mai ocupă nimeni de stricăciunile Volkswagenului. Nimeni nu mai catadicseşte să-l bage în seamă pe amărîtul posesor, ci toţi o înconjoară pe Gilly. O îmbrăţişează, îi strîng mîna, o pipăie, o mîngîie, o bat pe umeri.

— Gilly dulce şi scumpă, — vocalizează coana Mariţa, — ce bucurie să te văd după atîţi ani. Ce frumoasă te-ai făcut... domnişoară în toată firea ! Cine şi-ar fi închipuit c-ai să vii chiar azi ?

Pupăza protestează, evident contrariată :

— Păi bine, Mamariţo, nu ţi-am scris acum o săptămînă ?...

Madam Nachtigal se face că plouă. Ciudat. De cine se ascunde ?

Înăltuţă, subţire ca o trestie de bambus, îmbrăcată ca o vitrină de la magazinul comerţului exterior, fătuţa se alintă în mijlocul entuziasmului general. Aud că-i zice doamnei Nachtigal „Mamariţo !“ Deci se cunosc de mult. Hai că-i bine !

— Mi-ai scris, sigur că mi-ai scris. Dar nu mi-ai spus că vii cu maşina...

Coana Mariţa o întoarce ca la Ploieşti. Dar dă şi mai mult de bănuit.

— Păi nu era să vin cu avionul... Încă nu se primesc, la CEC, înscrieri pentru avion proprietate personală... Bubi, Bubi ! Vino să te prezinţi lu' Mamariţa !... El e cu maşina, a adus-o de peste hotare. E arhitect, dar mai mult se învîrteşte prin străinătăţuri, cu fel şi fel de delegaţii şi expoziţii. Altminteri nu-i băiat prost. Ştie meserie. De-aia şi cîştigă piţule frumoase.

Bubi este înfăţişat întregii menajerii, pus să facă frumos înaintea coanei Mariţa. Zîmbeşte ca într-o reclamă de pastă de dinţi, arătîndu-şi o proteză sclipitoare. Se înclină, se ridică, iar mai pompează o mînă, iar îşi expune manechinul. Noroc că intervine salvator inginerul Siegfried Gaterek, care potoleşte frenezia expozitivă. Vorbeşte în numele adunării :

— Fii bine venită, domnişoară, nici nu ştii cît eram de curioşi să te cunoaştem.

Cu un gest vampos, imaginea multicoloră îşi dă la o parte coama roşcovană, se uită pe sub sprîncenele prea

încărcate de substanțe cosmetice la coana Marița, și declară :

— Dealtfel, eu vă cunosc mai de mult. Din scrisorile Mamariței, bineînțeles. Dumneata ești domnul inginer Gaterek, iar dînsul domnul doctor Bilă, pardon Hannibal Certega... Iar pe solistul Lucky-Lucky...

— Despre el nu ți-am scris niciodată !...

Madam Nachtigal pare surprinsă, auzind amplele informații deținute de domnișoara Gilly.

— Cum așa ? Nu mi-ai scris că stă la matale ? Atunci înseamnă că l-am recunoscut după fotografiile din reviste... Însă pe dînșii nu-i știu...

Arătînd cu degetul la Bigam, Mogam și Finichi, cu-o mișcare plină de grație suburbană, domnișoara Gilly își manifestă interesul.

— Vai de mine, — se scuză madam Nachtigal, — păi să ți-i prezint. Frații Flintaș, Bigam și Mogam, domnul Finichi, Sică Finichi, fotograful diavolului, care lucrează la o mare revistă.

— Îmi pare bine de cunoștință ! Și ce plăcere să-l cunosc și să-l întîlnesc aici pe domnul Finichi. I-am admirat întotdeauna coperțile de la „Actualitatea", se pricepe să-și aleagă femeile... păcat că multe-s cam trecute de vîrsta primei dragoste, ca să zic așa, mai pe ocolite...

Se simte cît de colo că Gilly întreprinde o acțiune de „flatulare" a fotoreporterului, dar nu-s în stare să determin scopul. Dar numaidecît mi se aprinde lampa de control, și-mi dau seama c-ar da mult să devină și ea o copertă.

Bigam și Mogam se gudură prin fața ei ca niște dulăi vicleni și înrăiți, care au bănuiala că stăpînul se teme de ei.

În răstimp, văzindu-se neglijat de asistență, impulsionat de-un semn discret al „persoanei", numitul Bubi începe

să descarce mașina și să care bagajele în living-room. Nu-l mai bagă nimeni în seamă, satisfăcuți intim de faptul că hamalul se dovedește de-o înaltă calificare în... branșă.

Lucky-Lucky, vădit încîntat de aprecierile acestei necunoscute admiratoare, se vîră mereu în sufletul ei.

Coana Marița o cuprinde pe după umeri pe Gilly, o mai pupă o dată zgomotos, ca o ventuză de cauciuc smulsă cu forța de pe un geam, apoi o împinge duios în direcția terasei, atît de duios încît musafira e gata să se poticnească.

Menajeria se orînduiește în spatele lor, urcă ceremonios treptele scării, și așteaptă momentul intrării triumfale în living-room.

Madam Nachtigal și scumpa ei protejată, pe care o ține de braț, dau să intre pe ușă, dar sînt silite să realizeze o coliziune, — destul de violentă, — cu domnul Bubi care venea în goană, să-și ducă la capăt ingrata misiune.

Isaiia Finichi, mai înainte de intrarea în casă a gazdei și-a oaspetelui de onoare, îi mai trage o dată în poză. Apoi pătrunde și el în living-room.

Pe terasă au mai rămas doar Bigam și Mogam. Par preocupați.

De la fereastra mea, de unde am urmărit întreg bîlciul, îi aud :

— Ce zici, măi fratele meu, ea să fie ? Parcă s-a schimbat ! Am văzut-o de atîtea ori la Buftea, și tot nu-mi vine să cred că-i ea !

Glasul pițigăiat al lui Mogam răspunde îngîndurat :

— Dacă-i ea, de ce se face că nu l-a recunoscut pe urlător decît din pozele apărute în reviste ? Ce, i-a apărut vreodată poza la ziar ?

— Știi că nu ești prost? Uite, la asta nu m-am gîndit!

— Nu mă mir! Pentru așa ceva este nevoie de un organ specializat!

Bigam se uită trifazic la Mogă, renunță la replică, și-i șușotește ceva la ureche. În zadar mă aplec pe fereastră. Nu disting nimic. Noroc că mă retrag la timp. C-altminteri cădeam de la etaj, și praful se alegea de terasa doamnei Nachtigal.

Mă spăl accelerat. Mă îmbrac cu harnașamentul estival, adică un pantalon de doc, — cam decolorat, ce-i drept, dar în care mă simt foarte bine, — o cămașă antijeg, cu guler răsfrînt, și sandalele.

Deci, gata îmbrăcat, dezinfectat cu niște lavandă, mă pregătesc să cobor și eu în living-room. Mă chinuie o pîrdalnică de foame, atît de insistent, încît îmi închipui, fără nici o posibilitate de eroare, c-a sosit și vremea prînzului.

De vreme ce mi s-a rezervat nu numai o odaie, ci și pensiune, trebuie să fiu și hrănit. Puțin îmi pasă de musafirii coanei Marița. Nu-s oaspeții mei, așa c-o privește personal. Mie să-mi dea porția mea.

Cînd deschid ușa, mă lovesc nas în nas cu madam Nachtigal.

— Ce-i cu dumneata, dom'le Conan, așa vrei să slăbești, dormind pînă la prînz? Hai la masă, că azi nu mai ții regim. Am o mare bucurie, și vreau să ne împărtășim cu toții din ea. Ești invitatul meu, și te încadrez și pe tălică la masa comună. Și-o să vezi ce masă comună avem...

Politicos, cum sînt din fire, nu pot da îndărăt.

Cînd mă gîndesc că de astăzi vroiam să încep lucrul la roman! Dumnezeule, vorba cîntecului pe care-l tot

ingînă tanti Raliţa : „Unde e iluziile mele, pe care le-am pierdut !“

S-a dus romanul. S-a dus şi regimul.

De mîine, însă, trec sigur pe brînză de „vechi“ !

Deşi madam Nachtigal declarase faţă de toată lumea că n-o aştepta chiar astăzi pe Gilly, dacă stau şi apreciez la justa valoare masa întinsă în living-room-ul transformat în sufragie, este clar că a încercat să ne ducă. Dacă nu pe toţi, în orice caz pe mine, şi pe încă vreo doi sau trei naivi din menajerie.

De unde o fi scos masa asta de douăsprezece persoane ? Ce masă ! Acoperită c-un damasc alb ca omătul, cu flori şi crengi de brad pe lîngă farfurii, cu tacîmuri de argint (probabil serviciul primit în dar la nunta cu răposatul călușar), cu fel şi chip de platouri care gem supraîncărcate de nenumărate genuri şi subgenuri de sandvişuri, cu sumedenie de garafe obeze, pline ochi cu lichide pe care le recunosc de la o poştă, după culoare, strălucire şi densitate.

Gata ! S-a zis cu mine. Precis mă procopsesc c-o indigestie. Barem să-mi fi luat flaconul de „Carbicol“.

Menajeria aşteaptă începerea ospăţului. Sînt toţi de faţă. Chiar şi Tudorică-nene. Ba nu. Lipseşte doctorul Hannibal Certega. Dar mă liniştesc numaidecît. Îşi are locul lui. La bucătărie.

Coana Mariţa mă conduce (mai mult împingîndu-mă) înaintea proaspetei sosite :

— Dînsu-i scriitorul despre care ţi-am vorbit adineauri. Domnul Conan. A venit la mine să-şi termine un roman de aventuri.

Mă înclin respectuos, puţin tulburat. Multicolora jună îşi face o microautobiografie „blitz" :

— Gilly Izverna, actriţă de film, de la studiourile Buftea. Încîntată să vă întîlnesc. Dealtfel, vă cunosc foarte bine...

— Mă cunoaşteţi ? Pe mine ?...

— Ce vă miraţi, domnule Conan ? Mai citim şi noi artiştii ! V-am lecturat toate romanele...

— Nu se poate ! Mă copleşiţi !...

— Nu mai faceţi pe modestul, că nu vă prinde, domnule Conan. Scrieţi în genul care mă înnebuneşte. Mor după romane poliţiste... Am toate cărţile din colecţiile „Aventura" şi „Enigma". Mi-aduc perfect aminte, pe-acolo v-am întîlnit numele.

— Nu se poate ! — repet eu afirmaţia de acum cîteva clipe, ştiind prea bine ce spun.

—Lăsaţi !... Nu-ncercaţi să mă amăgiţi. Cine n-a citit aventurile tovarăşului Şerlac Holms ! Ca să nu mai pomenesc de „Moartea vine pe placă de gramofon"... Am mai citit şi „Abonament pentru tramvaiul infernal". Tot de dumneavoastră, nu-i aşa ?...

— Mă aflu într-o situaţie jenantă, cum să vă spun...

— Nu mai spuneţi nimic, domnule Conan ! Nu vă aranjează modestia, zău aşa...

Privesc chiondorîş la asistenţă. Îmi dau seama că inginerul Siegfried Gaterek zîmbeşte pe sub mustaţă.

Tot coana Mariţa mă salvează, cînd anunţă festiv :

— Masa e servită. Poftiţi la locurile dumneavoastră...

Ne aşezăm după plac. Încerc să ocup un loc lîngă Finichi. Dar inginerul mă invită lîngă el. Alături, în stînga lui, ia loc Gilly Izverna (actriţa studiourilor de la Buftea). Coana Mariţa prezidează.

Atacul porneşte. Şi întrucît nu vreau să fiu considerat nepoliticos, făcînd paradă de regimul meu dietetic, stimez şi apreciez concret fiecare tip de sandviş. Slavă Domnului, că-s din toate neamurile !... Cu salam de Sibiu, cu filé de muşchiuleţ, cu icre de Manciuria, cu icre de caras (mare raritate !), cu sardele Robert, cu batog... Nu le mai pomenesc, că iarăşi mi se face foame.

Bănuind că trebuie să urmeze şi alte surprize, nu mă lăcomesc. Servesc doar cîte două-trei din fiecare.

În vreme ce mesenii trudesc zdravăn din fălci, coana Mariţa ordonă lui Bilă să toarne din sticle şi garafe.

Orice încercare de-a explica antialcoolismul meu înverderat este sortită eşecului.

—Dom'le Conan, fii mai serios ! Înseamnă că nu mă iubeşti... Să nu guşti din tăriile mele ? Asta ar fi culmea ! Nici Tudoriţă-nene nu mă refuză...

Doctorul Hannibal, care şi-a păstrat un loc „peste drum" de Gilly, o cîntăreşte mereu din priviri, se uită pe furiş la inginerul Gaterek, după care iscodeşte la madam Nachtigal, toate astea fără a înceta să-şi lubrifieze gîtlejul cu ţuica de Proviţa, din care se află impresionante cantităţi pe masă.

Bag seamă că nici actriţa nu disprețuieşte alcoolurile. Păhărel după păhărel, — mai cu măsline, mai cu ridichi, — în curînd va atinge cifra de opt păhărele. Le-am numărat personal, din curiozitate profesională. Pe puţin. vreo 300 de grame. Ceea ce, pentru un tînăr cadru din cinematografie, mi se pare exagerat.

La un moment dat, datorită pesemne şi energiei acumulate astfel, îşi ia avînt şi întreabă :

—Mamariţo, în materie de ţuică m-am documentat. Altceva nu mai ai ?

Madam Nachtigal se întunecă pentru o clipă, apoi arată la garafe :

— Ce-ţi închipui că-i în ele ? Numai ţuică ?

Gilly amorsează :

— Păi ce-ar mai putea fi ?... „Black and White“ ? „Haig“ ? „Johnnie Walker“ ?... Nu s-ar zice !

— Lăsaţi matale, Gilly scumpă, că nu m-oi fi născut şi crescut printre engleji. Ce-i în clondire, a fost turnat pentru sufletul meu. Rachiu de caise de la Voila, prăştină de la Telega, comină dată de două ori la cazan, adusă de Bilă de la Galiciuica, frunte de drojdie, „spumă“ de pere, afinată, cireşată, tot ce vrei... să bagi sub masă un regiment de scoţieni... şi nu-s trase din motorină, ca vizichiul lor, ci numai din poame culese cu mîna. Gustă, şi-ai să te minunezi !

— Atunci să ne minunăm, Mamariţo ! — sughiţă entuziasmată actriţa.

Exemplul „actriţei“ este urmat frenetic de majoritatea comesenilor mei. Numai eu mă abţin.

Gaterek simte nevoia să intervină educativ :

— Domnişoară Gilly, fii atentă, pune temelie !

— Ce să-nţeleg prin temelie, nene inginerule ? — rosteşte aprinsă pupăza, alunecînd vizibil pe panta familiarismului.

— Mîncarea ! Asta-i temelia băuturii. Altminteri nu mai dau doi bani pe echilibrul dumitale, nici la propriu, nici la figurat. Mai ales că nu-mi închipui să ai cine ştie ce antrenament.

Hlizindu-se la el, Gilly ezită o clipă, apoi fentează :

— Nu prea arunci matale cu banii nici aşa, de-aia nu dai o leţcaie pe echilibrul meu. Pesemne că-i strîngi la ciorap ! Ai ?

Gaterek o priveşte cîteva momente, cu multă luare aminte. Apoi dizolvă două tablete de zaharină în glas şi-o sfătuieşte precaut :

— Cine nu mănîncă zdravăn, nu trebuie să bea ! Ascultă-l pe bătrînul Siegfried, că ştie ce spune !

Nu ştiu de ce, dar cînd o aude pe actriţă pomenind de bani, „urlatorele“ încremeneşte cu sticla în mînă. Parcă

se pregăteşte să sloboadă un do diez, de sus, dar îi rămîne nota în gît.

Actriţa pare să observe şi ea „blocajul" solistului. Plus uităturа aceea asasină, care-i execută pe loc o encefalogramă completă.

Ca să schimbe subiectul, simulează (destul de prost) un nou val euforic şi porneşte să chiţăie spăsită, pe o melodie populară :

— Uite-l, uite-l, uite-l că vine, vine pe şine, şi-n mînă ţine castronul cu... castronul cu... cu...

În criză de inspiraţie spontană, abandonează ultimul vers şi, negăsind altceva mai bun de făcut, mai goleşte un păhărel de prăştină. Lucky îi mai toarnă unul. Ca şi cum ar vrea să se asigure de tăcerea ei.

De fapt, chestia cu castronul nu era chiar un mod de-a abate discuţia. Pretextul îi fusese oferit de doctorul Bilă care, în aplauzele generale, aşază pe masă un castron uriaş din care aburește ceva nemaipomenit de apetisant.

Madam Nachtigal se ridică de la locul ei, înşfacă un polonic şi-l îndreaptă spre noi, ca un baston de mareşal care ordonă asaltul ultimei redute. De fapt, vrea să ne prezinte conţinutul castronului :

— Dragă Gilly, dragii mei, găina bătrînă face zeama bună ! Aveţi prilejul să vă încredinţaţi de adevărul unor vorbe din popor. Supă de găină cu găluşti, ca la mama acasă, că ea m-a învăţat să gătesc, fie-i ţărîna uşoară.

După ce sorb prima lingură de supă, consimt la chestia cu ţărîna, ba chiar supralicitez, pentru că licoarea care-mi desfată limba este ceva dumnezeesc. Păcat că doamna Nachtigal n-are farfurii mai adînci.

Bigam şi Mogam fac „conversaţie". Nu pot auzi ce-şi tot şopocăiesc, dar e clar că sînt frămîntaţi de nişte ne-

liniști extra-culinare. O examinează pe actriță, o cîntăresc din priviri, de parcă ar fi un exponat la cine știe ce prezentare a realizărilor zootehnice, apoi își mută obiectivul asupra solistului. De data aceasta, disting în răceala privirii lor o apreciabilă doză de stricnină.

Pesemne că nu-i mai rabdă inima, deoarece îi aud :

— Domnișoară Gilly, domnișoară...

— Ce vă dorește sufletul, frații mei ?...

— Ce film mai faceți acu ? Că astă primăvară parcă dădeați probe... Dacă nu ne-nșelăm, era și Lucky-Lucky pe-acolo !...

Actrița încearcă să-și aducă aminte :

— Zău ? Da, da, așa-i, mă recomandase un prieten, dar nu s-a făcut nimic...

„Urlatorele" intervine razant, cu intenția vădită de-a destrăma iscoditoarele chestionări ale fraților Flintaș :

— Vedeți-vă de treabă, cum era să mă aflu la Buftea ? Eram în turneu. Sînt eu omul care să dau probe ?

Păcat că Lucky-Lucky rupsese firul spuselor actriței. Parcă începea să se-nțeleagă ceva din activitatea ei cinematografică.

Pe tema asta, mă adîncesc în fel și fel de gînduri. Numai evenimentul care urmează izbutește să mă trezească din starea de letargie. Căci este, într-adevăr, un eveniment.

Dacă în living-room-ul coanei Marița ar fi răsunat marșul triumfal din „Yelow Submarine" (și încă interpretat de Filarmonica din Philadelphia, cu Ormandy la pupitru) și tot n-aș fi fost mai emoționat artistic ca la vederea cortegiului care-și face apariția.

Doctorul Bilă, ajutat în muncă de Bigam și Mogam, care fuseseră expediați pe urmele lui de coana Marița, pășește ca la paradă, purtînd pe-un fel de scut (de fapt o tavă uriașă) un recipient nichelat, acoperit c-un capac tot atît de strălucitor.

Bigă și Mogă susțin laturile scutului cu o mînă. În cealaltă, fiecare transportă un „damijon" (cum spune tanti Raliţa) bondoc și pîntecos.

Comandantul suprem (mare regizor ar mai fi ieșit și din coana Mariţa asta) ne dă amănunte despre scena în lucru :

— Dragii mei, luăm în discuţie problema următoare : sărmăluţe în foi de viţă ! Nu-s sărmăluţe obișnuite. Potrivit îndrumărilor mele, doctorul Bilă a tocat cu satîrul, și nicidecum la mașină, piept de găină, o pulpă de berbecuţ, ceafă de purcel și sfîrcuri de mușchi de văcuţă. Farșul a fost frămîntat cu cimbru, piper alb măcinat, piper negru boabe, cinci ouă de curcă, apoi a fost înfășurat în frunze de viţă sălbatică fierte în vin roșu de Valea Călugărească. Totul a scăzut numai la cuptor, fierbînd mocnit într-un amestec de unt proaspăt, de casă, cu seu fraged de batal. Căci așa se gătește pe la noi...

Întreaga adunare pare străbătută de-un fior neobișnuit. De unde reiese că nu numai grașii sînt gurmanzi.

Iar Sică Finichi, pe care pînă acum nu l-am auzit scoţînd o vorbuliţă, sare literalmente de pe scaun și întreabă aproape bîlbîindu-se :

— Și... și... și-n clondirele ălea... ce-i în clondirele ălea ?...

— Cinstea cuvenită sărmăluţelor ! — răspunde solemn madam Nachtigal. — Aligoté de Ceptura, recolta 1967, cînd i-a bătut seceta !

— Dar sifon ?

— Cine-ntreabă de sifon ? — se oţărăște coana Mariţa.

Domnul Bubi, el era nefericitul.

— Domnule, nu te cunosc, nu mă cunoști, dar dacă n-ai fi adus-o pe scumpa mea Gilly, te-aș pofti să mergi la crîșmă. În casa asta nu se bea sifon ! Cine se-ncumetă să spurce aligotéul de Ceptura ? Bine că trăii, s-o auz și pe-asta !...

De cîte ori încerc să număr sărmăluţele ce mi se topesc în gură, de tot atîtea ori dau greş. Deci renunţ la această neinspirată idee, şi-i dau înainte, fără frică.

Doctorul Hannibal Certega îşi mistuie în tihnă, şi pe meritate, triumful neasemuitei sale măiestrii.

Pentru a-şi înlesni digestia amorului propriu, o ajută cu nenumărate pahare din lichidul acela miraculos, importat de la Ceptura.

Se vede însă că-l asimilează prea repede.

Spre uluirea mea, care încă n-am terminat studierea amănunţită a sărmăluţelor, îl văd că se ridică de pe scaun, se sprijină cu palmele de marginea mesei, şi se adresează coanei Mariţa :

— Va să zică aşa, coană mare, dumneata mi-ai dat îndrumări !... Mie ? Că singur n-aş fi ştiut ce-am de făcut, nu ?... Bun ! Păi ai călcat matale vreodată prin bucătărie ? Poate-n tinereţe, cînd îţi hrăneai căluşarii şi armăsarii...

— Bilă !...

Răcnetul doamnei Nachtigal depăşeşte 110 decibeli. Mare minune că n-au crăpat paharele de pe masă.

— De ce Bilă ? De ce nu „domnule doctor Hannibal Certega“ ? De ce ? Fiindcă acum nu mai sînt bun decît la spălat vasele şi la gătit ?

Inginerul se bagă şi el în vorbă, ca musca în lapte :

— Ce v-a apucat ? Aţi înnebunit ? Potoliţi-vă, oameni buni !...

— Tu să nu te-amesteci, Zighi ! În casa asta nu există oameni buni !

Coana Mariţa învineţeşte. Inginerul îngălbeneşte.

Noroc că intervine Gilly :

— Nene doctore, nene doctore, se poate să te superi, aşa din senin ?

— Dumneata să mă slăbeşti cu „nene“, nu-s cine crezi, pesemne că mă confunzi cu-altcineva de la masa asta...

„Urlatorele“ păleşte şi începe să-şi demonstreze posibilităţile vocale :

— Domnule doctor, dacă nu te-astîmperi să ştii că mă supăr, şi-o să ai unele necazuri...

Bilă se-ntoarce spre el ca ars :

— Ce-ţi veni să te bagi în discuţie ? De dumneata era vorba ?...

Lucky-Lucky rămîne fără glas. I s-a mai întîmplat aşa ceva, în plin concert, şi lui Gilbert Bécaud.

Hannibal Certega exultă, ca şi cum ar fi tras din borcan lozul cel mare.

— Să vezi şi să nu crezi ! Aşa-i Zighi ? Păi să ştii că-i chiar aşa, dacă asta te frămîntă !...

Mă intrigă, din ce în ce mai mult, familiarismul ce începe să domnească între membrii acestei bizare menajerii. Pînă acum cîteva clipe nu-şi vorbiseră decît în limitele lui „dumneata" şi „tălică". Şi iată că, după doar cîteva pahare de aligoté, încep să-şi spună pe numele mic. Ceva nu este în regulă !

La un semn al doamnei Nachtigal, Bigam şi Mogam se apropie de doctorul Bilă.

— Hai, nene, cu noi, la bucătărie, că se arde friptura !

— Cum ? Ce-aţi zis ?.... Nu vă e bine ?

— Ce-ai auzit ! Se arde friptura !...

Doctorul se astîmpără instantaneu, de parcă l-ar fi scos din priză. Urmat de Bigă şi Mogă, se repede ca apucat spre bucătărie.

Coana Mariţa oftează uşurată.

Noi, cei rămaşi în jurul mesei, nu prea avem curajul să ne uităm unii la alţii. Şi-atunci, pînă la apariţia celor absenţi, întreprindem mai pe îndelete degustarea licoarei de la Ceptura.

Mare secetă trebuie să fi bîntuit în anul acela de pomină. Pentru că vinul este excepţional. Sec şi înalt în grade. Mai întîi îţi lasă pe limbă un gust de miez de nucă, şi-abia după aceea explodează în nări cu salve mirositoare a smirnă. Iar după cîteva secunde, îl simţi cum

sprintează prin vine, cum îți înfierbîntează urechile, făcînd să-ți troznească timpanul.

Pesemne că trebuie să mai producă și alte efecte, deoarece Gilly, pe nepusă masă, se apucă să-l interogheze pe inginerul Gaterek :

— Ia spune, nene inginerule, ce se mai aude cu casa ?

Zighi devine policrom. Dar pe rînd. Mai întîi se înroșește, apoi îngălbenește ca ceara, pentru ca abia după aceea să învinețească la chip, precum un ficat bine fezandat. Cînd își recapătă darul vorbirii, glasul îi sună hîrîit și înăbușit.

— Care casă ? — reușește să îngaime.

— Ce, te faci că nu știi ? Aia din București ! Ai vîndut-o ? Cred c-ai căpătat bănuți frumoși, nu-i așa ?

Peste chipurile mesenilor se așterne o ceață ciudată, un văl de negură, plclos și dens ca smogul. Ceea ce vrea să-nsemne, după cîte îmi dau seama, că nimeni n-a văzut, nimeni n-a auzit. Cu excepția mea, bineînțeles.

Dar mai am un partener, Lucky-Lucky. Pe chipul îngrozit al acestuia, galopează telegarii panicii. Interogatoriul actriței pare să-l înspăimînte.

Izbăvirea ne vine dinspre bucătărie.

Bilă pășește iarăși purtînd o tavă cît toate zilele. Ca și cum n-ar fi avut nimic de împărțit cu madam Nachtigal, se duce drept la ea și-i înfățișează trofeul.

Încercînd să redlteze figura cu sărmăluțele, coana Marița se ridică și anunță pompos :

— Spinare de căprioară, cu smîntînă și hribi ! E bine ?

Numai că, de astă dată, nu mai are nici morga de adineaori și nici nu mai obține același succes. Reflexele adunării sînt lîncede. Pînă și motanul personal, Tudoriță-nene, toarce somnolînd.

Totuși, după cîteva momente de adîncire a problemei, lipsurile de regie ce-i puteau fi imputate coanei Marița sînt uitate.

Toată lumea, inclusiv subsemnatul, organizează un asalt concentric asupra rămăşiţelor neînsufleţite ale răposatei sălbăticiuni.

Pe neobservate, atmosfera se mai înseninează. Plouă, ce-i drept, dar plouă sănătos, des şi mărunt, cu vin de Ceptura. Şi iarăşi se declanşează discuţiile.

Cînd mi-e lumea mai dragă, îl aud hîrîind şi explodînd pe inginerul Siegfried Gaterek :

— Ia spune, domnişoară Gilly, de unde ai aflat mătăluţă despre vînzarea casei de la Bucureşti ?

Actriţa amuţeşte.

Coana Mariţa se uită ceva mai lung la doctorul Hannibal. Acesta receptează mesajul optic cu-o rapiditate uluitoare, căci intervine :

— Vezi-ţi de treabă, Zighi, ce ţi-a mai căşunat ?

Dar inginerul nu-i dus de multe ori la biserică.

— Să-ţi fie ruşine ! Acum faci şi pe megafonul Mariţei ! Nu-i destul c-ai ajuns bucătarul de pomină al pensiunii de la Posada ?... De ce te-ai amestecat şi tu în treaba asta murdară ? Cu ce te are la mînă patroana, de te pretezi la asemenea josnicie ? Spune, dacă ai curajul, jigodie, hai spune !... Şi voi, ceilalţi, şi dumneata, domnule Lucică Stănărîngă, cîntăreţ la magnetofon, şi dumneata, domnule Sică Finichi, care mă fotografiezi prin gaura cheii, şi voi, Bigă şi Mogă, şi dumneata, domnişoară Gilly, haide, vorbiţi, ce vă-ndeamnă s-o slugăriţi pe Mariţa, să-i faceţi jocul, după cum vă cîntă ? Dumneata, Gilly, nu te supăra, dar mă aşteptam să fii altfel... nu să te alături adunăturii ăsteia de minuşi...

Scaunele se mişcă zgomotos, mărturisind sonor acumulările de tensiune (bănuiesc că paroxistică) ale ocupanţilor.

Madam Nichtigal se decide să intervină.

— Zighi ! Nu-ţi îngădui să-mi jigneşti oaspeţii ! Ce, ai înnebunit ? De unde-ai scornit toate năzbîtiile astea ?

— Tu ? Să-mi interzici mie ? Tu ?

Amplitudinea glasului lui Gaterek se îndreaptă vertiginos spre fortissimo.

Lucky-Lucky sare de pe scaun. Se repede la inginer, gesticulînd dezarticulat. Dar n-apucă să ajungă pînă la Gaterek, deoarece Bigam și Mogam, ascultînd pesemne de porunca nerostită a doamnei Nachtigal, se aruncă la picioarele „urlatorelui". Îl plachează ca la rugbi. Se prăvălesc tustrei la podea.

Isaiia Finichi fuge la cuier să-și ia „Linnhoff"-ul. Dar coana Mariţa, de pe scaunul ei, care se înscria pe orbita fotoreporterului, îi pune o piedică prin simpla întindere a piciorului. Și se adaugă și el mormanului care se zvîrcolește pe jos.

Siegfried Gaterek urlă isteric :

— Viperă nenorocită ! Uite unde-am ajuns !...

Asist înmărmurit la desfășurarea evenimentelor. Nu înțeleg nimic. Dar mi se pare extrem de spectaculos.

În afară de asta, mai constat că doamna Nachtigal îi spune inginerului „Zighi", de parcă s-ar cunoaște de cînd lumea.

În afară de mine, numai Gilly pare să-și păstreze calmul, deoarece o văd că-și lubrifiază gîtul în permanență. Toarnă paharele de vin, unul după altul. Entuziasmul de care pare cuprinsă, se exprimă și în gura mare :

— Mamariţo, e formidabil ! Mamariţo, e nemaipomenit !... Ca la filmare... Parcă-s cascadori !...

Însă madam Nachtigal își manifestă iarăși calităţile organizatorice.

— Gilly, mai tacă-ți cloanța ! Bilă, ridică-i de jos ! Iar tu, Zighi, nu uita că sîntem prieteni vechi, și nu se cade să ne bălăcărim astfel înaintea unor străini de marcă.

Dacă-i vorba de marcă, eu trebuie să fiu străinul.

Apoi continuă, nemaiașteptînd executarea comenzilor lansate. Pesemne, nici o clipă nu-i trece prin gînd că n-or să fie îndeplinite.

— Doctore, fugi la bucătărie și îngrijește-te de desert !...

Spre surprinderea mea, totul se potolește din senin. Ca într-un stop-cadru. După care, derularea continuînd normal, fiecare își reocupă locul. Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Siegfried Gaterek, inginerul contestatar, tace și-și taie minuțios ultima bucățică de carne. O întinge în sosul de smîntînă, o duce nepăsător la gură, masticînd-o preocupat. Gilly își mai toarnă un pahar de aligoté. Nu știu al cîtelea. Bigam și Mogam se înverșunează să dea gata cel de-al doilea borcan cu hribi murați. Finichi și-a dus la cuier aparatul de fotografiat, după ce-a verificat dacă n-a suferit vreo avarie. Pentru ca apoi, să-l văd c-a mai făcut rost de niște sărmăluțe în foi de viță. În orice caz, o enigmă din cele mai stranii.

Iar doctorul Hannibal Certega, reluîndu-și rolul de „Bilă", se îndepărtează agale în direcția bucătăriei.

Imensa roată arămie ce se lăfăie pe masă, scăldată în siropul cu reflexe ciocolatii, e demnă să figureze, cu cinste, în cele mai apetisante reclame colorate.

Nu-mi vine să cred că o cremă-caramel posedă calități tranchilizante, însă este vizibil că tensiunea de acum cîteva momente se estompează, încetul cu încetul, barometrul bioreacțiilor pornind să se îndrepte rapid spre indicația „timp frumos".

— Bilă, îți acord privilegiul de-a servi pe distinsul meu oaspete...

Cu toată atenția, ostentativ măgulitoare, pe care mi-o rezervă coana Marița, sînt nevoit să iau cuvîntul :

— Scumpă coană Mariță, iartă-mă, te rog, dar sînt un vechi și consecvent diabetic ; nu pot aprecia crema-caramel, realizată cu atîta măiestrie de doctorul Certega, decît numai vizual...

Amabilitatea amfitrioanei depășește orice așteptare. Mai ales prin măsurile de prevedere, atît de mișcătoare.

— Știam că suferiți de boala asta nenorocită. Crema a fost preparată cu zaharină ! Dealtfel și domnul inginer Gaterek „servește" numai produse pregătite conform celor mai severe prescripții medicale. Să fim serioși, doar Bilă e doctor, nu ?

Însă doctorul pornește să țipe :

— Coană Mariță, stai că nu-i așa ! Crema a fost preparată cu zahăr. Numai pentru Zighi am o porție pregătită cu zaharină... Doar dumneata mi-ai spus așa ! Ai uitat ?

Madam Nachtigal liniștește agitatul spirit al doctorului.

— Nu-i nimic, Bilă ! Îți spun eu, n-avea nici o grijă, domnul inginer o să renunțe bucuros la crema-caramel ! E și el, tot un fel de gazdă !...

Gaterek încuviințează, suspect de grăbit :

— Cu cea mai mare plăcere ! Chiar sînt încîntat să-l văd pe domnul Conan apreciind arta de cofetar a doctorului nostru...

Hannibal Certega, nu știu de ce, tremură din toate mădularele. Abia de reușește să bîlbîie :

— Imposibil ! Nu se poate ! Mă fac de rîs înaintea domnului Conan !...

Inginerul simulează o evidentă nedumerire :

— De ce, dragă doctore ? Nu-nțeleg !

— Pentru c-am preparat-o numai pentru tine, Zighi ! Și nu-i chiar atît de reușită...

Noroc că inginerul îl consolează, cu-o infimă doză, aproape homeopatică, de sodă caustică în dulceața glasului :

— Mai lasă modestia, stimabile doctor, că nu te prinde și nici nu-ți este în fire !...

Coana Marița încearcă și dînsa să-l îmblînzească pe Bilă. Dar fără efect. Căci Hannibal Certega l-a luat în brațe pe : „Imposibil ! Nu se poate ! Nu-i reușită !"

— Nimic nu-i imposibil, cînd poruncesc eu ! — i-o repetează madam Nachtigal.

În cele din urmă, excedat, doctorul dă fuga la bucătărie. Se întoarce de-acolo, purtînd o farfurioară de dimensiuni acceptabile. Sincer să fiu, consimt din toată inima la inițiativa doamnei Nachtigal și la amabila și rapida renunțare a inginerului.

Crema-caramel tremură ca o piftie. Tremură și mîna doctorului. Atît de violent încît scapă farfurioara. Și apetisanta cremă se lăbărțează pe dușumea, răspîndindu-și pretutindeni sosul arămiu.

Păcat ! Dar asta-i piesa ! Nu mai are nici un rost să-mi fac iluzii, căci motanul doamnei Nachtigal, tăcutul și enigmaticul Tudoriță-nene, se servește singur, fără să se mai lase invitat.

Hannibal Certega se repede spre mîț, încercînd să-l alunge. Prea tîrziu. N-a mai rămas nimic din cremă. Acum linge ultimii stropi de sirop.

Invidios și demoralizat, privesc la delectarea lui Tudoriță-nene. Dar nu-s singurul. Privesc la el și inginerul, și doctorul Bilă. Parcă așteaptă ceva. Eu, din păcate, nu mai am ce să aștept.

Peste cîteva clipe, — fantastic cît de repede trece timpul, — Tudoriță-nene începe să se zvîrcolească pe podea. O spumă roșiatică îi țîșnește printre dinți. Mai miaună de vreo cîteva ori, apoi se încovrighează hidos și... rămîne perfect țeapăn.

— Tudoriță-nene ! Tudoriță-nene ! — răcnește disperată madam Nachtigal.

Bineînțeles, după cum era și de așteptat, Tudoriță refuză să-i răspundă.

Inginerul se hlizește amuzat la Bilă. Apoi, zîmbind subțire, lansează provocarea pe care pesemne că o pregătise mai de mult :

— Am impresia c-ai dozat greşit zaharina, dragă doctore ! Dacă nu cumva vei fi schimbat, fără să vrei, flaconul obişnuit.

— Ce, eşti nebun ? Zaharina mi-a dat-o chiar coana Mariţa. A luat flaconul de la tine din cameră. Era pe noptieră !...

—Atunci e-n regulă, Bilă. Numai că-n flacon nu se afla zaharină, ci altceva. Un produs străin, pentru liniştirea nervilor mei zdruncinaţi.

Madam Nachtigal încearcă să schiţeze un protest vehement, însă Siegfried Gaterek o potoleşte numaidecît :

— Lasă, Mariţo, nu mai are nici un rost să joci teatru ! Doar ştii prea bine că-mi port zaharina cu mine, în cutiuţa din vestă. Bine că n-aţi pus zaharina voastră şi-n crema celorlalţi invitaţi. Am fi avut ocazia să ne distrăm ! Pe noptieră păstrez doar flaconul cu tablete de stricnină. Doza pe care mi-a prescris-o medicul, este riguros calculată. Nu-mi dăunează. M-am obişnuit cu ea, ca Mitridate. Dar doctorul Bilă ştia. şi încă de multă vreme, că folosesc stricnină. O fi el doctor de femei, însă nu-i de conceput să nu recunoască o tabletă de stricnină...

Totuşi, curios din fire, mă aplec şi iau pe deget o picătură de sirop, de pe un ciob al farfuriorei. Miros precaut. Are un parfum extrem de ciudat. Acelaşi miros de migdale amare care mă izbise peste noapte, cînd îl vizitasem pe Bilă în bucătăria lui. Păstrez pentru mine observaţia şi, spre surprinderea tuturor, cer să mi se ofere şi mie o porţie din atît de lăudata cremă-caramel.

— Dă-l încolo de diabet, n-o să fie moarte de om, dacă o să gust şi eu o linguriţă...

Pînă în clipa aceasta, nimeni nu îndrăznise să se atingă de desert.

Bucuros, doctorul Hannibal se grăbeşte să-mi servească o porţie cît toate zilele. Apoi îi invită şi pe ceilalţi să-şi întindă farfuriile. Iau cu linguriţa puţin sirop. Miroase normal a zahăr ars şi vanilie. Nici urmă de parfum de

migdale. Atunci, fără nici o ezitare, pornesc să apreciez concret darurile culinare ale extravagantului doctor Hannibal.

Numai bietul Tudoriță-nene, enigmaticul și invizibilul motan personal al doamnei Nachtigal, zace pe dușumea, nemaiavînd cum să-și manifeste încîntarea.

— Parcă-i mai bună fără zaharină, nu ?

Inginerul Gaterek vrea să pară maliţios. Dar nu se atinge de cremă. Se vede că are o glicemie mult mai crescută decît a mea.

În vreme ce lumea își consumă tăcută desertul, examinez cu multă atenție pe fiecare în parte. Parcă-s toți de lemn. Nimeni nu mărturisește vreo urmă de emoție. Iar doctorul Bilă, schimbînd pe furiș o privire cu coana Mariţa, îl solicită pe Gaterek :

— De ce nu ești curios să guști din cremă, Zighi dragă ?

— Nu mi-au plăcut niciodată prăjiturile de casă... mai ales cînd sînt îndulcite cu stricnină !

Hannibal Certega se autocatapultează de pe scaun și începe să urle :

— Infamie ! Este o infamie ceea ce spui ! Ţi-am preparat crema cu zaharina pe care mi-a dat-o Mariţa !...

Madam Nachtigal, deloc jenată că i se spune pe nume, de parcă ar fi mîncat cu amîndoi din același blid, scrîșnește din dinți, fără să clipească :

— Minți, Bilă ! Ca întotdeauna !... Ce-ai pus în crema lui Zighi ?

— Exact ce mi-ai dat, Mariţo !

Am vrut să intervin și să-i comunic doctorului Hannibal că stricnina n-are miros de migdale. Dar mă reţin. Și bine fac !...

Căci madam Nachtigal, nepăsătoare, ca și cînd nici n-ar fi auzit cele discutate mai înainte, se ridică de la masă.

Cu un gest plin de grație, de-o amabilitate chiar exagerată, ne invită pe terasă, unde urmează să ni se servească finalul banchetului.

— Nădăjduiesc să nu refuzaţi o cafeluţă neagră. Mai ales după atîtea emoţii ! Se mai întîmplă. Mai greşeşte omul, n-ai ce-i face !

Ce mi se pare de neînţeles, ba chiar foarte bizar, e faptul că nimeni nu pare afectat de gravele acuzaţii pe care şi le-au aruncat, cu atîta dezinvoltură, inginerul Siegfried Gaterek, doctorul Hannibal şi coana Mariţa.

Extraordinar cît de repede se domolesc spiritele în casa asta.

Cu inima-ntristată, mă alătur coloanei care se deplasează pe terasă, urmînd-o pe madam Nachtigal, la degustarea ceştii de cafea cu care avea să ia sfîrşit acest excelent şi fantastic prînz de gală.

Sper să nu fie îndulcită cu „zaharina" doctorului Bilă !

16). AMABILITĂŢI DE SALON

Cînd am auzit-o pe coana Mariţa că ne pofteşte la o cafeluţă pe terasă, îmi dau surprins seama că-i prima mea cafea din ziua asta. Care, să nu mîniem pe bunul Dumnezeu, nu fusese o zi tocmai obişnuită.

Nu-mi place să-mi dau ifose de scriitor ce se alimentează în permanenţă cu alcooluri din import, sau care îşi excită carburaţia cu zeci şi zeci de „Ness"-uri.

În ceea ce mă priveşte, mă mulţumesc cu şase sau şapte căni (nu ceşti) de cafea turcească (de preferinţă din cea columbiană, fiind mai vertebrată). Mi-o prepar singur, după reţeta mea proprie, cu două linguriţe („cocoşate") de boabe bine prăjite, măcinate la o străveche rişniţă de mînă.

Tanti Raliţa, scumpa mea mătuşă, se făcea c-o cumpărase la Constatinopol. Pe rîşniţa de alamă înverzită,

chiar în clipa cînd mi-o dăruise, la cea de-a 40-a aniversare (a mea, nu a dînsei) descoperisem ştanţat: „Made in England — Măgeanu et Co. / Gabroveni 17".

Chit că mătuşă-mea n-apucase s-ajungă la locurile sfinte, oprindu-se să viziteze călugării de la muntele Athos, toată mahalaua o saluta cu deosebit respect, spunîndu-i „hagiţa-Raliţa". De fapt, rîşniţa era singura amintire adusă din hagialicul mătuşă-mi. Nu îndrăznesc să cred c-a achiziţionat-o chiar la Bucureşti. Ar fi prea de tot. Însă Istambulul a fost totdeauna în bune relaţii comerciale cu meseriaşii bucureşteni.

Nu m-am nărăvit la cafea şi la tutun, decît în clipa cînd mi-am identificat vocaţia şi m-am apucat de scris. Oare Balzac nu băuse 12.000 de cafele, pînă să-şi desăvîrşească omeneasca lui comedie ?

Sorbind, plin de zîmbete recunoscătoare (şi false) din infecta zeamă căreia doctorul Hannibal îi zice cafea (aici sînt nevoit să deschid o paranteză şi să-mi exprim nedumerirea că un maestru al artei culinare, de talia lui Bilă Certega, se dovedeşte, — în acest domeniu, — al preparării cafelei, — un analfabet penibil) privesc înciudat la atmosfera de încîntare în care se petrece degustarea odioasei şi infamei scursuri.

— Ce aromă ! — se „pamează" Gilly.

„Aromă de piele nedată la dubală", îmi zic eu (în sinea mea, se-nţelege), blestemînd prefăcătoria actriţei.

— Ce tărie ! Ce bine potrivită la zahăr ! — o susţine domnul Bubi, căruia faptul că posedă în proprietate personală un Volkswagen 1600 TL n-ar trebui să-i dea dreptul la emanarea unor asemenea imbecilităţi.

În ceea ce priveşte tăria, — pot să declar cu mîna pe cord, — lichidul din fragilele ceşcuţe (cît nişte găoace de ou) din zestrea coanei Mariţa, poate fi prescris, fără teamă, ca somnifer şi sedativ. Iar în privinţa dozării za-

hărului, soluția apoasă, de culoarea vopselei de păr „Tonal-4", mult diluată, aduce de departe cu dulcele fad și leșios al unei zemi de prune afumate.

Ca o culme, madam Nachtigal mai incită la suplimente :

— Cine mai dorește ? Spuneți deschis, nu vă jenați ! Cafetiera e plină !...

Sînt lași. Toți. Cer în cor, cu gurile pocite, de parcă ar fi mîncat mere coricove, să li se mai toarne o porție din diluția aceea de cremă de ghete.

Numai eu rămîn demn. Și refuz categoric.

Dar coana Marița mă înțelege greșit și strigă la Bilă :

— Doctore, fii mai atent ! Adă o ceașcă mare. Nu știi că scriitorii nu beau cafeaua ca noi, muritorii de rînd ? Ce Dumnezeu ? Nici atita lucru nu cunoști ? Servește-l cum se cuvine pe domnul Conan. Că poate ne bagă și pe noi în vreun roman.

De ce să m-ascund după „degete", ideea coanei Marița nu-i lipsită de interes.

Pînă s-apuc a mă gîndi mai pe îndelete la personajele de față, apte să-mi completeze menajeria mea imaginară, mă pomenesc în față cu-o imensă cană de cafea. Doctorul Hannibal mi-o servește zîmbind forțat. Este evident, și pentru el, că preparatul său n-are cum să fie pe gustul meu. Cu atît mai mult zîmbetul acesta inexplicabil.

— Mersi, domnule doctor !... — încerc eu să rămîn în limitele bunei-cuviințe.

— Veți avea pentru ce ! Sînt convins, chiar foarte convins !

Gust o sorbitură. Rămin cu gura căscată. Abia acum înțeleg zîmbetul terorizatului doctor. Căci licoarea de culoarea cafelei, cam vreo sută și cincizeci de grame, pare a fi un coniac de mare clasă. După aromă și tărie, mai mult ca sigur un „Hennessy". Și încă decorat cu multe stele.

Va să zică doctorul nu-i chiar așa de imbecil. Își dăduse seama că nu-i de mine poșirca pe care-o prepa-

rase în vederea oaspeților. Și-atunci, pentru a se reabilita în fața ochilor mei, îmi oferă un carburant pe care știe că-l voi prețui.

Madam Nachtigal observă strădaniile mele de a-mi ascunde surpriza, și mă întreabă în gura mare :

— Nu-i bună, dom'le Conan ? Nu-i destul de tare ?

— E-n regulă, scumpă coană Mariță ! Dacă mai aveți, aș mai bea o cană !

Coana Marița patronează zîmbitoare instaurarea unei atmosfere de plăcută digestie postprandială. Pare mulțumită de starea actuală a lucrurilor. Deși, pe cît o știu de inteligentă, mă îndoiesc să se-ncreadă în caiafele de pe terasă.

Inginerul. posomorît, strangulat de înaltul guler care-i ascunde fioroasa cicatrice, pare adîncit în gînduri. Pesemne că-l obsedează leșul lui Tudoriță din living-room. Putea să fie el pe post de Tudoriță-nene. Cu toate acestea, nu-mi vine să cred în tentativa de asasinare a inginerului. Cel mult, este posibil ca totul să fi fost astfel organizat, încît să i se ofere o perspectivă mai îndepărtată, sau mai apropiată, a unui eventual deces similar.

Bilă încearcă să zîmbească. Eforturile sale se dovedesc zadarnice. Inginerul pare atras de exercițiile de micromimică facială ale actriței. Aceasta depune eforturi vizibile să pară vampoasă și inteligentă.

Între Lucky-Lucky și cei doi frați Flintaș, Mogam și Bigam, s-ar zice că se înfiripă un soi de „conversație". Deși, stau și mă întreb, destul de justificat, ce fel de idei ar putea vehicula între ei.

Finichi, posedat în permanență de demonul fotografierii, trage poză după poză, de parcă ar vrea să imortalizeze o reuniune de însemnătate epocală.

Proprietarul Volkswagen-ului, sinistratul domn Bubi, dă semne de impacientare. Gilly încearcă să-l domolească

prin cîteva ghionturi bine simțite și discrete, dar nu dobîndește nici un rezultat. Pentru că domnul Bubi se ridică și anunță ritos :

— Plec !

Bravo lui. Vrea să pară bărbat. Dîndu-și seama că toate privirile se întorc spre el, își pierde aplombul și se fleșcăiește. Atunci intervine prompt madam Nachtigal :

— Vai de mine, domnule Bubi, că numele celălalt nu mi l-ai spus, cum se poate așa ceva ? Nu rămîi cu noi la cină ?

Invitația răsună atît de fals, încît s-ar zice că, mai curînd, ar fi o aluzie la cît mai oportuna și grabnica dispariție a arhitectului.

Ne luăm rămas bun. Însă rămînem pe terasă. Pentru a nu stingheri o idilică despărțire. Despărțirea dintre actrița studiourilor noastre și omul-cu-mașină-proprietate-personală.

Discreția noastră se dovedește inspirată. Gilly se potolește instantaneu, în clipa cînd domnul Bubi îi strecoară un plic de dimensiuni impresionante. Probabil că-i proiectul de scenariu despre care ne pomenise...

În momentul cînd uruitul de rîșniță electrică (atît de caracteristic motoarelor de Volkswagen) se pierde în văile Posadei, începe să mă semnalizeze mult așteptata criză de indigestie.

Înconjurat de compasiunea generală, — mai mult sau mai puțin sinceră, — sînt condus de doctorul Hannibal Certega la odaia mea de la etaj.

— Dragă domnule doctor, nu vă faceți griji, iau numaidecît niște „Lizadon" ! Și-o să fie bine !

— Nu pentru asta am ținut să vă însoțesc, domnule Conan, — mi-o întoarce el, — dar doream foarte mult să vă încredințez că totul a fost preparat cu cea mai de-

săvîrşită acurateţă. Numai alimente din cele mai proaspete. Nu-nţeleg ce-i cu indigestia asta...

— Parcă Tudoriţă-nene mai înţelege ceva ? Greşeala îmi aparţine, nu trebuia să înfulec ca spartul. În orice caz, ţin să vă mulţumesc în chip deosebit pentru cana de cafea... Excepţională ! Mai aveţi ? Nu mi-ar face rău încă vreo sută de grame. E vasodilatantă. Se recomandă şi-n infecţii ! Cred că sînteţi de acord, nu-i aşa ?

Chestia cu Tudoriţă nu i-a căzut prea bine.

— Trec mai tîrziu pe la dumneavoastră, să văd cum vă simţiţi...

Deşi nu-s prea încîntat de vizita anunţată, întrucît ficatul începe să aibă o violentă discuţie (în contradictoriu) cu sărmăluţele în foi de viţă şi cu celelalte feluri de mîncare, atit de antipatice lui, accept totuşi, gîndindu-mă c-ar putea fi nevoie de această întrevedere.

— Domnule Certega, vă mulţumesc foarte mult...

— N-aveţi pentru ce ! Deocamdată...

17. „EINE KLEINE NACHT (POP) MUSIK“ SAU „MICA SERENADĂ POP“

Ce-o fi vrut să spună doctorul Bilă ? N-apuc însă să-mi duc mai departe întrebările interioare, fiindcă simt nevoia inexorabilă să mă trîntesc la pat.

Majoritatea animalelor care fuseseră sacrificate pentru confecţionarea festinului încep să ragă, să mugă, să behăie şi să cotcodăcească. Şi n-au găsit alt loc, decît în celulele mele hepatice, organizînd un concert de muzică absolut concretă, judecînd după instrumentele de percuţie care-mi zgîlţîie ficatul.

Nu mai trag obloanele, deoarece terasa s-a golit de musafiri. S-au retras cu toţii în living-room. Nădăjduiesc să nu continuie acolo sărbătorirea actriţei. Căci, în cazul acesta, doctorul Hannibal va avea de făcut mai multe vizite nocturne.

Înghit precipitat un pumn de tablete de „Lizadon" şi mă întind la orizontală.

Bineînţeles, nu poate fi vorba s-adorm. Nu mă lasă nici ficatul, nici pancreasul, dar nici gîndurile. Simt că mi se umflă capul de atîtea gînduri.

Şi, slavă Domnului, am la ce gîndi.

Suferinţa ce-mi macină (pe meritate) măruntaiele, nu se poate asemui cu chinul cugetărilor ce-mi năvălesc în minte.

În living-room-ul care se află tocmai sub odaia mea. nu prea domneşte liniştea cea mai desăvîrşită. Se aud fel şi fel de mişcări, de parcă s-ar muta din loc întreg mobilierul. La un moment dat răsună şi-o pereche de palme. Amintindu-mi de explozia scatoalcelor trase de madam Nachtigal lui Bigam şi Mogam, am toate motivele să cred că tot dînsa-i sursa sigură a acestui zgomot, devenit un fel de specialitate a casei.

După vreo jumătate de ceas, colica începe să se astîmpere. Dacă nu greşesc, parcă mă cuprinde şi-un fel de toropeală.

N-aş putea preciza cît am mai stat aţipit. Poate o oră, poate trei.

Dar în camera ce se află peste drum de-a mea, începe să răcnească, apucat de-o criză cumplită de violenţă, Chubby Checker. Urlă incontinent, fioros şi întărîtat: „Twist again ! Twist again !"

Dîndu-mi seama că nu visez, mă trezesc imediat. Este magnetofonul lui Lucky-Lucky, despre care îmi pomenise

madam Nachtigal. Un „Grundig TK 61“, după cum mă informase Finichi.

Asta-i culmea nesimțirii ! Știe că mi-i rău și se apucă de muzică, dînd potențiometrul la maximum.

Aștept ca Chubby Checker să-și termine „Twist again“-ul, răstimp în care mă ridic în capul oaselor. Formidabil ! „Colebilul“ și-a făcut efectul. Nu mă mai doare ficatul.

În schimb mă dor urechile. Căci o nenorocire nu vine niciodată singură.

Se vede că Lucky-Lucky fusese cel pe care-l pălmuise coana Marița, căci numai așa îmi pot explica furia cu care-și masacrează reputația de solist vocal contemporan. Noroc că trece la Presley. Tot o înregistrare veche : „Rock around the clock“.

Și-n vreme ce Elvis numără sacadat : „one, two, three, four...“, mă hotărăsc să recapitulez evenimentele zilei și să întreprind o analiză sumară a celor întîmplate.

Sosirea funambulescă a divei mi-o reamintesc pe fondul sonor al unui alt rock (mai lent) interpretat de Elvis : „The train“.

Pentru decesul parfumat cu migdale al motanului Tudoriță-nene, Lucky-Lucky n-are la dispoziție o melodie adecvată. În orice caz, marșul funebru al lui Chopin, transcris de „Single Singers“, sau în versiunea lui Ray Conniff ar fi fost mult mai bine venit.

Va să zică, ia să vedem ce-i putred în Danemarca și ce scîrțiie la pensiunea doamnei Nachtigal. Căci e limpede că se impune o anchetă !

Și, întrucît tot l-a apucat pe cîntăreț o criză acută de magnetofonită, iar pe mine una de ficat, care criză m-a lăsat, iar pe el abia începe să-l martirizeze, îmi iau inima în dinți și decid să-mi încep ancheta cu Lucky-Lucky. Tot îl am la îndemînă, pe același coridor cu mine.

— Cioc ! Cioc ! — bat zadarnic la ușa „urlatorelui". În plină euforie acustică, n-are cum să-mi audă semnalul. Atunci îmi iau din nou inima în dinți, har Domnului că am o dantură destul de zdravănă (încă), și :

— Bum ! Bum ! — răsună pumnul meu în ușa impasibilă a solistului.

Degeaba.

E clar că trebuie să aștept un moment de pauză, cînd își va întoarce banda pe cealaltă pistă.

După un sfert de ceas se ivește prilejul :

— Toc ! Toc ! — de astă dată cu falanga de la degetul mijlociu.

Cu toate că de cealaltă parte a ușii se așternuse o liniște mormîntală, nu-mi răspunde nimeni.

Atunci iarăși îmi iau cordul în dinți și deschid, fără să mai aștept vreo invitație.

Doamne Dumnezeule ! Dar e-ntuneric beznă ! De unde răsunase atunci recitalul zgomotos al mag-ului ?

Fac un pas. Și mă poticnesc de ceva dur și înfierbîntat. Cad în brinci peste un obiect metalic care începe să urle „Mother" ! Adică „aoleu, mamă !". Abia acum mi se limpezesc lucrurile. E John Lennon. Beatle-maniacul ăsta de Lucky, obișnuiește să-și asculte mag-ul pe întuneric. Mă convinge și duioasa interpelare care-mi mîngîie timpanul :

— Care ești, tontule ! Dacă mi-ai turtit mag-ul, te sfîșii !...

Deși nu-mi prea convine să răspund, îmi dezvălui totuși adevărata identitate :

— Eu sînt, Al Conan ! Fă, te rog, puțină lumină !

Lustra din tavan se aprinde imediat, de parcă ei m-aș fi adresat.

Ca într-un film de Hitchcock, după clipele de suspense, totul se clarifică. Acum stau de-a bușilea, bot în bot cu Lucky. Care și el se află culcat pe covor, de cealaltă parte a mag-ului rămas între noi și care continuă să cînte „Mother". Lucky zace printre zeci de benzi învălmășite

și răvășite, tolănit într-o rînă. Atunci îmi pun cea mai firească întrebare : cine a aprins lumina ?

— Fiți bine venit, domnule Conan ! Dar nu stați așa. Faceți-vă comod !

E glasul actriței. O identific pe Gilly lîngă întrerupător.

Realizez, destul de stînjenit, că deranjez o ședință de audiție în doi. Mă adun de pe jos (destul de greu) și-mi cer iertare pentru cele întîmplate.

Lucky-Lucky trage un pumn mag-ului. „Mother" rămîne neterminat. Urlatorele îmi întrerupe șuvoiul scuzelor, se ridică și-o poftește pe Gilly să iasă afară din odaie.

Acum am rămas numai noi doi.

Mă privește bovin și întrebător. Stimulat de enigmatica amuțire a solistului, pornesc la atac :

— Frumoasă voce mai are agregatul dumitale, domnule Lucky !

— Păi cum să n-aibă, dacă l-am plătit cu cîteva miare ? „Grundig TK 61", regele mag-urilor !

Pare încîntat de aprecierea mea. Schițează ceva, din mușchii obrazului, pe care sînt nevoit să-l interpretez (cu puțin efort) drept zîmbet.

Dau ocol camerei, căutînd noi pretexte de cîntat osanale. Barem de-aș reuși să-l plasez pe orbita pălăvrăgelii pline de îngîmfare, atunci cînd omul spune tot ce știe despre autobiografia lui.

— Frumoasă odaie ! Adevărat cabinet de lucru, pentru un artist.

Lucky-Lucky începe să demareze. Cam încet, dar sigur.

— Păi cum să nu fie frumoasă, dac-am îmblănit-o numai cu poze din „Brawo", plătite cu pițule grele. Pe pereții mei sînt toți regii „pop"-ului.

„Urlatorele" se înfierbîntă și se autoîncîntă din ce în ce mai vizibil.

Într-adevăr, odaia e tapetată, de sus și pînă jos, numai cu chipurile (în „Eastmancolor") ale vedetelor muzicii ușoare. Doar tavanul a scăpat neîntinat de pap. Paul

McCartney, John Lennon, Harrison, Ringo Star (pletoşi, ca în prima lor perioadă), toată formaţia Creedence Clearwater Revivals, Halliday, Presley, Ricky Nelson, Jimi Hendrix, taraful Bee Gees, Joan Baez, Bob Dylan, Led Zeppelin şi — spre uimirea şi încîntarea mea, — Fărîmiţă Lambru ! Lucian Stănărîngă creşte numaidecît şi vertiginos în ochii mei.

— Dar vă rog, domnule Conan şi maestre, luaţi loc... mă bucură să tăinuiesc cu matale...

Şi solistul dă la o parte rolele de magnetofon, slobozeşte covorul, împingînd „Grundig"-ul sub pat, şi-mi face semn să mă aşez.

— Pe jos ?

— Nu ţin scaune în odaie, maestre. Nu-mi plac, strică decorul, îmi răpesc din perspectivă.

— N-aş putea lua loc pe pat ? Pe jos, mi-e cam greu. Şi-apoi, am mai stat pe duşumea !

— Vai de mine, maestre, cum să nu ! Ca la dumneavoastră acasă !

Nu-i mai spun că la mine acasă am un fotoliu în care îmi place să mă lăfăi. Bineînţeles, cînd nu mi-l confiscă tanti Raliţa.

Şi uite aşa, el pe covor, iar eu pe marginea patului, începem să ne împrietenim. Adică eu să-l trag de limbă pe solist, iar solistul să mă descoase pe mine.

Abia peste o jumătate de ceas reuşesc să aflu că-l cheamă Lucică Stănărîngă (ceea ce ştiam, de la coana Mariţa), că-i de pe undeva din Oltenia, de lîngă Galiciuica (deci vecin cu doctorul Hannibal), că muzica pop este pasiunea vieţii lui şi că, deocamdată, n-are angajament. Formaţia acompaniatoare s-a lăsat temporar de pop, plecînd cu toţii la practică, pe şantiere, fiind studenţi la politehnică. El abandonase studiile, încă din clasa a VIII-a, dedicîndu-se în exclusivitate artei. Iar pentru pîinea cea de toate zilele, cînta iarna pe la nunţi şi botezuri.

Cam puțin pentru treizeci de minute. Dezolantă situație. Nu-mi rămîne decît să trec la tehnica întrebărilor ajutătoare, așa cum procedează orice anchetator care se respectă.

— Și nu mai ai de gînd să te apuci de învățătură ?

— Ferească Dumnezeu ! Am terminat cu ea. Mi-ajunge !...

— Este posibil să nu te tenteze conservatorul ? Mai ales că-ți închini tot timpul muzicii ?

— Vezi-ți de treabă, maestre ! Unde văzuși matale solist de muzică pop, absolvent al conservatorului ? Aici, în meseria mea, trebuie să studiezi și ziua și noaptea. Însă acasă, unde ai liniște !

— Dar nu mai au vecinii ! Așa ți-ai luat atestatul la ARIA ?

— Chiar așa. M-am prezentat la examen, și i-am năucit. Le-am luat maul cînd mi-au auzit vocea. Că nu-i de ici, de colo ! Am fost și la comisia pentru restaurante. La început a mers greu. N-aveam pile. Pînă la urmă s-a aranjat. Am găsit pe-unul cu ureche !

— Și-asta se cheamă că-i pîinea dumitale cea de toate zilele ?

— Cozonac, maestre, cozonac cu stafide ! Lumea se dă în vînt după muzică ușoară. Un turneu la Bila-de-Jos, mai un altul la Trocești, încă unul la Cocorăștii-Caplii și, adunînd cu cele de la Comana, de la Giurgeni, Alexandria și alte centre populate ahtiate după „pop", c-așa-i moda, gata, solistul Lucky-Lucky, vedetă bucureșteană, strînge bani albi pentru zile negre.

— Și cum se cheamă formația voastră ?

— „The Electronic Boys !" Ghitare electrice. Au scris despre noi și la revistă. Ne-au cam criticat. Dar las' că prinde bine. Să nu fi auzit matale de „Electronic Boys" ?...

Cunosc eu cîteva formații mai acătării. Am auzit de „Phoenix", de „Mondial", de „Roșu și negru" dar de „The

Electronic Boys", zău că nu. Drept e, nu mă prea omor cu muzica pop, ci mai mult cu muzica bătrînului Johann Sebastian (Bach).

— M-ar interesa tare mult ceva amănunte despre viața unui solist vocal din zilele noastre. Mă refer la unul de muzică ușoară. L-aș băga într-un roman. Cred c-ai fi un model ideal.

— Viața-i grea în muzica ușoară ! Se muncește zdravăn. Nopți nedormite. Mai ales la nunți. Vai de mine, odată erau să ne caftească rău. Ziceau că să le cîntăm pînă luni la prînz. Și-o porniserăm de sîmbătă seara. Parcă-l aud pe nașu-mare : „Schimbați varza la lăutari, că s-a răcit !" Și-apoi cîte drumuri am bătut prin țară.

— Și-n vara asta, pînă-și termină băieții din formație practica, ce-ai de gînd să faci ?

— Zac la Posada. Mă odihnesc și-mi dreg plămînul. Să-l am pentru la iarnă.

— Dar cum de-ai nimerit tocmai la doamna Nachtigal ?

— Prin cunoștințe. Și-apoi auzisem vorbindu-se despre dînsa.

— E-atît de cunoscută ?

— Cine n-o știe pe Valea Prahovei ? E cunoscută ca un cal breaz.

— Văd că i-ai și completat dosarul !

— Parcă n-ați fi de pe lumea asta, maestre Conan ! Păi ia să ne gîndim și să le luăm pe rînd. Bărbatul și l-a îngropat. Cu caii a rămas, deși i-a făcut cuiere. Banii de pe urma călușarului, cînd i-a vîndut instalația, i-a pus la teșcherea. Mai cu chiriașii veniți la aer, să se-ntărească, mai cu sezonierii de la Breaza sau Sinaia, iacă și-a făcut un nume !

Mai dintr-una, mai dintr-alta, aflu o mulțime de amănunte despre autobiografia (cam romanțată) a măgădanului. Mă uit la el cum stă tolănit pe covor, cu nădragii

ăia soioşi, cu trei etichete cîrpite pe fund, şi mai că nu-mi vine să cred că se poate trăi şi-aşa, fără să faci nimic altceva decît să zdrăngăni la ghitară şi la mag.

Maică-sa se prăpădise acum cîţiva ani. O bătuse bătrînul Stănărîngă (Lucky-Lucky senior) de-o băgase în spital. Apoi îşi luase nevastă proastă şi tînără, care în primul rînd îl alungase de acasă pe Lucică. Nu se împăca deloc cu încetăţenirea lui Jimi Hendrix sau a lui Celentano în satul lor liniştit, de olteni isteţi şi muncitori. Dacă băiatul lui bărbatu-său se deteriorase la cap, n-avea decît să-şi ia ţambalul ăla electric şi s-o-ntindă.

— Şi nu te mai vezi cu părinţii ?

— Cum să nu ! Acum se lămuriră şi ei că-s om întreg, că am şi eu un nume mai acătării. Au citit şi-n ziar. De cîte ori îl verifică pe bătrîn la magazia de grăunţe, nevastă-sa fuge la mine. Petrece cîte-o săptămînă, două, ca să facă praf banii din surplusurile de cîntar, pentru a scăpa de ilicit. S-o vezi ce mai bate twist-ul la ceaiurile dansante.

— Trebuie să-ţi fie greu cu ea pe cap. Mai ales după ce te-a alungat din casa în care te-ai născut.

— Nnţ ! N-ai nimerit-o, maestre Conan ! S-au schimbat lucrurile. Progresăm ! Acum îmi mai dă şi ea o mînă de ajutor, cînd merge prost bişniţul.

— Parcă spuneai că „bişniţul" dumitale e cozonac.

— Şi cozonacul mai mucegăieşte, din cînd în cînd.

Pornesc mai departe, întinzîndu-mi şi mai mult antenele :

— Dar de inginerul ăsta, Gaterek, ce zici de el ?

— Ce-ai vrea să zic ? Te interesează în chip special ?

— Da de unde ! Uite-aşa, din curiozitate profesională. Mi se pare un tip foarte pitoresc şi interesant.

— Zău ? Ai aflat şi matale că-i plin de bişţari ?

— Habar n-am avut de-așa ceva. Chiar se scaldă în bani ?

— Domnule Conan, maestre, păi matale ești un dulce copil ! Ăsta a fost om la viața lui. Știi ce-i aia antreprenor de drumuri și șosele ? A avut o casă în București, de rămîneai precis cu gura căscată. Am auzit că-n primăvara asta a vîndut-o unui gestionar. Cică ar fi luat vreo trei sute de miare pe ea. Bani grei, domnule ! Unde dracu-i ține ? Că nu-i fraier să-i pună la CEC.

— De ce nu i-ar depune ?

— Ăsta a învîrtit, toată viața, numai afaceri de milioane. Și-acum îl vezi matale strîngînd bani la ciorap sau la CEC, fără să-i pună la ouat, să scoată și pui ? Ce părere ai ?

În cele din urmă, parcă dîndu-și seama că binevoiește să vorbească prea mult, Lucky mă poftește la o audiție de muzică „pop".

Nu mă entuziasmează invitația, apărîndu-mi mai mult ca un fel de obstrucție la setea mea de informații. Dar n-am încotro. Dacă vreau să mai aflu cîte ceva, trebuie s-ascult. Chiar și muzică „pop".

Și-n vreme ce Lucky-Lucky meșterește pe la butoanele „Grundig"-ului, privesc pe sub sprîncene la mutrele celor de pe pereți.

Gata ! „Grundig"-ul își dovedește posibilitățile, bubuind. Formația Rolling Stones intră în competiție cu formația de turboreactoare a difuzoarelor instalate pe la colțurile odăii. Mă miră faptul că imaginile de pe ziduri mai stau la locul lor. Normal ar fi fost să se dezlipească, din pricina vibrațiilor.

„Urlatorele" se trage mai aproape de aparatul pe care abia îl scosese de sub pat. Potrivește potențiometrul și mai tare, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns. Nivelul decibelilor depășește limita de alarmă. Iar Lucky imi face semn

să mă apropii de mașina infernală și să mă concentrez. De parcă ar fi posibil.

Examinez în continuare încăperea, încercînd să depistez ceva din urmele lăsate de trecerea actriței. Și totuși fusese aici, cu artistul nostru vocal ; pe întuneric ! Să fi ascultat muzică ? Nu-mi vine a crede. Prea îi făcuse vînt. Și nu tocmai politicos. Deci trebuie să existe între ei niște relații mai mult decît muzicale.

Îmi vine să-mi trag singur palme ! Fiindcă descopăr, chiar sub nasul meu, la cîțiva centimetri, plicul lui Gilly, cel pe care i-l lăsase Bubi, la plecarea sa atît de precipitată. Plicul este întredeschis. De sub pleoapa nelipită a spatelui, răsar cîteva bancnote albăstrui.

Pe noptieră, la capul patului, printre alte flacoane, bag de seamă prezența unui „Johnnie Walker". Mai mult ca sigur că nu-i folosit pentru lipirea benzilor. Și, pe neașteptate, simt cum mă apucă o nevoie inexplicabilă (nefiind băutor) și cumplită, să probez din conținutul flaconului.

Din clasele primare, cînd ne luam la întrecere care din copii consumă mai mult pelikanol cu borcănelul, cîștigătorul primind un premiu de trei lei, de-atunci am rămas cu o traumă gustativă.

Mă urmărește peste tot, orice aș pune pe limbă, gustul acela de parfum de migdale, de sîmbure de piersică, sau de caisă, pe care-l avea pelikanolul (acuma îi zice „Lipinol").

Cînd duc la gură păhărelul de „Johnnie Walker" oferit de Lucky-Lucky, simt imediat parfumul de migdale. Același pe care-l simțisem și la decesul neprevăzut și tragic al lui Tudoriță-nene, cînd se înfruptase ilicit din crema-caramel a doctorului Hannibal.

Domnul Lucky-Lucky (alias Lucică Stănărîngă) nu intenționează să folosească pe „plan local" băutura din care mă îmbie să-mi astîmpăr setea.

— Noroc ! — îngîn eu, subit îngîndurat, fără să sorb din ambrozia scoţienilor.

Căutînd să nu mă observe solistul, torn conţinutul păhărelului într-o vază cu cîteva fire de garoafe, de pe noptieră.

N-am ştiut, şi-abia acum aflu, spre stupoarea mea, despre slaba rezistenţă la alcool a garoafelor. Căci, imediat după ce le-am servit păhărelul de whisky, văd că se fleşcăiesc, se decolorează, virînd spre alburiu, de parcă li se făcuse rău. Apoi, parcă retezate, se culcă alene pe buzele vazei.

— De unde ai whisky-ul ? — îl întreb îngrozit pe Lucky.

— În nici un caz de la „Alimentara" ! Nu-s băutor, şi nici nu-mi place porcăria asta ! Strică la voce. Dar mi l-a dăruit inginerul Gaterek, şi n-am putut să-l refuz.

— Şi cum l-a apucat, aşa deodată, dragostea pentru dumneata ?

— Habar n-am. Mi-a spus că l-a primit şi el cadou de la doctorul Bilă. N-a vrut să-l mîhnească. Aşa că i-a acceptat atenţia. Mai ales că se cam certaseră. Însă mi-a mărturisit că nu-i amator de whisky-uri. Îl ard la git. Are înăuntru o bubă care îl chinuie cumplit cînd bea chimicale de soiul ăstora.

Nu-mi este deloc clară această problemă, cu repetatele atenţii ale doctorului Hannibal Certega faţă de inginer. Mai întîi fusese chestia cu crema-caramel, şi-acum sticla de „Johnnie Walker". Şi toate mirosind a migdale !

Să mai fac o încercare, să aflu care-i adevărul în privinţa relaţiilor dintre „urlatore" şi actriţă :

— Şi ce-i cîntai lui Gilly pe întuneric ?

— Aş ! Crezi că-mi pierd vremea s-o vrăjesc pe una ca asta ? Venise să mă roage să citesc un scenariu pe care i-l adusese domnul Bubi, ăla cu maşina.

— Aveai de gînd să-l citeşti cu infraroşii, în beznă ?

— Glumezi, domnule Conan ?

— Zău că nu ! Dar cînd am intrat în odaia dumitale, domnea întunericul cel mai desăvîrşit.

Solistul are nervii tari. Nu-şi pierde cumpătul.

— Aşa fac eu cînd ascult muzică. Sting lumina. S-o pot înţelege mai adînc. Nici n-am apucat să mă uit la scenariu. Abia mi-l adusese... Mi-ar face plăcere să-i dau o mînă de ajutor lui Gilly, mai cunosc şi eu pe cîte cineva la studiouri...

Ce plăcere o să fie pe solist, cînd o să dea de scenariu şi-o să înceapă să-i numere filele !

Face pe prostul. Şi nici nu-şi dă seama că este. Parcă n-aş fi observat şi înregistrat ocheadele din timpul prînzului de gală. Parcă n-am asistat la extrem de rapida ieşire a actriţei din odaia lui Lucky.

Mi-am întipărit în minte, pentru veşnicie, fişa signaletică Lucică Stănărîngă.

Ăsta-i Lucky-Lucky, marele solist de muzică „pop".

18). ZOO-ALBUM, ÎN ALB ŞI NEGRU

După ce părăsesc „studioul de audiţii nocturne" al solistului, am impresia că mă aflu în posesia a tot atîtea date informaţionale cîte avusesem mai înainte de-a fi declanşat prima fază a campaniei mele de investigaţii. Cele cîteva observaţii, — nu chiar lipsite de valoare, — plicul cu „scenariul", sticla de „Johnnie Walker", ameliorat cu parfum de migdale, plus prezenţa actriţei în odaia cufundată în beznă, nu-mi oferă prea mult. Decît o şi mai supărătoare senzaţie de plutire în necunoscut.

La capătul coridorului, pe sub ușa odăii lui Gaterek, țîșnesc intermitent lumini. Judecînd după intervalele la care apar și dispar sclipirile, sînt îndrituit să cred că inginerul se joacă la întrerupător.

La un moment dat, dar numai pentru o clipă, îmi trece prin minte că transmite semnale cuiva din afara locuinței. Deși am unele vagi cunoștințe de Morse, nu izbutesc să identific nici măcar o singură literă din alfabet.

Dar este foarte posibil să nu se simtă bine, și-ncearcă în felul acesta să atragă atenția. Doamne ferește ! Totu-i cu putință, la vîrsta lui.

Ajuns în fața ușii, chibzuiesc c-ar fi mai bine să bat.

Ciocănesc încetișor. Lumina se stinge definitiv.

Mai bat o dată. Iar se aprinde.

Dar tot nu-mi răspunde nimeni. Mă sperii cumplit. Se întîmplă ceva grav.

Împing brusc ușa, uitînd că putea fi și încuiată (dar, din fericire, nu-i) și se aude o bufnitură seacă, de lemn ciocnindu-se c-un corp dur.

Iluzii acustice.

Căci, de după ușă, apare Sică Finichi.

Își apasă înverșunat, cu palma, bosa din dreapta frunții. Mi se creează convingerea că, peste cîteva minute, acolo va lua naștere un monticul suplimentar de toată frumusețea.

— Cum dați buzna așa, ca tătarii ! Puteați să-mi crăpați căpățîna !

— Dar dumneata ce-nvîrtești prin camera inginerului ?

Acum nu mai umblă în slip. A evoluat. La pijama bicoloră : pantalonii cu dungi albastre pe lung, iar haina rozalie, vărgată pe lat. Ceva în cel mai pur stil „op-art". Ca efect decorativ, destul de frapant.

Bineînțeles, este înhămat cu tot harnașamentul profesional. Două aparate fotografice în bandulieră (un „Leika" și-un „Linnhoff"), un megaflesh japonez, plus o trusă de obiective.

Repet întrebarea, dar acum pe un ton de somație:

— Nu mi-ai răspuns. Te-a rugat domnul Gaterek să-l fotografiezi în halat și-n papuci ?

Sică Finichi, trecînd pragul, iese de-a binelea din cameră. Închide ușa dintr-o bufnitură, apoi îmi transmite șoptit :

— Să mergem jos, în odaia mea, trebuie să vă comunic ceva foarte important...

— De ce nu la mine ? Doar locuiesc la cîțiva pași de-aici...

— Ceea ce am de povestit, trebuie văzut. În alb și negru !

Camera lui Finichi se află la parter, imediat după ușa din dos a clădirii. Este o incăpere suficient de confortabilă. Are un studio cu noptieră, două fotolii tapisate, un șifonier dublu, o masă de dimensiuni medii, o etajeră cu cărți, iar în colțul odăii, lîngă fereastra acoperită c-o perdea de catifea groasă, o chiuvetă. În apropierea acesteia se mai află o măsuță cu tăblie de marmură, pe care se lăfăie o sumedenie de tăvi și tăvițe, un aparat de mărit și de copiat, o instalație de developaj, plus alta de uscat filmele, mă rog, un mic laborator fotografic.

După ce-și extrage trupul din hamurile care-l închingau, Finichi își orînduiește grijuliu aparatura pe măsuța de lîngă chiuvetă. Apoi se îndreaptă spre noptieră, cotrobăiește înfrigurat în sectorul inferior și... scoate o sticlă de „Johnnie Walker". Îl privesc stupefiat. El mă privește invers. Dar încîntat.

— Face bine la digestie ! V-am auzit plîngîndu-vă c-ați mîncat prea mult. Băuturica asta topește grăsimile pe loc, de-aia n-au englejii ateroscleroză.

— Există ceva în spusele dumitale, domnule Sică, dar mie îmi este interzis alcoolul, cu cea mai absolută severitate. Mi se permit doar 50 de grame pe zi. Dar să fie coniac, de cea mai bună calitate.

— Ura ! E-n regulă ! Whisky-ul este coniacul englejilor ! Precis !

— Dacă-i aşa, atunci hai să ne-ngrijim sănătatea ! Numai o lacrimă. Un picuţ. Respectînd prescripţiile. Dar mai întîi să-mi spui de unde ai făcut rost de whisky-ul ăsta.

— Cum de unde ? De la prăvălie... Am luat o ladă întreagă, cînd am plecat din Bucureşti. I-am cedat şi doctorului Hannibal o sticlă. Avea neapărată nevoie, pentru a face faţă unei obligaţii.

— De unde ştie că foloseşti ca tratament „Johnnie Walker“ ?

— Ei, asta-i bună ! Păi nu vine-n fiecare seară la mine, să dizolvăm în colectiv ateromatoamele şi colesterolul ? Mai stăm de vorbă, mai analizăm situaţia din pensiunea doamnei Nachtigal. Că, slavă Domnului, pe tema aceasta avem ce trăncăni. Mai cu seamă pe socoteala balenei...

— Care balenă ?

— Madam Nachtigal. Aşa a poreclit-o doctorul Bilă.

— Toarnă-mi repede un păhărel de „asclerol“, că nu vă văd bine. Şi să-ţi intre în cap, domnule Finichi, eu nu ştiu nimic despre chestia cu „balena“. N-am văzut, n-am auzit ! Hai, toarnă-mi mai repede. Dar să fie fără sifon !

— Sifon n-am, ci numai apă minerală. Pot să vi-l servesc fără borviz ?

Primul gest pe care-l fac, este să duc păhărelul la nas. Nici gînd să miroasă a migdale. Miroase ca orice whisky de calitate. A cauciuc ars.

Încredinţat că totu-i în regulă, după ce gust primul păhărel, mai fac o verificare de control şi-l sorb şi pe-al doilea. Apoi îl întreb pe Sică ăsta, care-mi devine din ce în ce mai simpatic :

— Ce s-a întîmplat ? Spuneai că vrei să-mi comunici ceva extrem de important. Hai, dă-i drumul !

— Nu s-a întîmplat nimic !
— Ce, nu ţi-e bine ? Atunci de ce m-ai chemat ?
— Nu s-a întîmplat nimic încă ! Dar o să se-ntîmple ! Aici e baiul ! C-o să se-ntîmple !

De vreo cîţiva ani, fotoreporterul vine în fiecare vară să-şi petreacă vacanţa la pensiunea doamnei Nachtigal. Locul este minunat, aerul formidabil, mîncarea „mormîntală", camera confort I sporit ; într-un cuvînt, are cele mai ideale condiţii pentru refacerea celulelor nervoase. Nu-i meserie uşoară, să fii fotoreporter la un „hebdromader" (formularea îi aparţine lui Finichi !).

În tot acest timp n-au absentat niciodată inginerul Siegfried Gaterek şi nici doctorul Hannibal Certega. De vreo trei ani încoace, s-au ivit şi fraţii Flintaş, Bigam şi Mogam. Iar din vara asta s-a prezentat şi Lucică Stănărîngă (alias Lucky-Lucky).

Pînă în sezonul actual, nu s-a întîmplat nimic deosebit. Nimic care să-l împingă pe Sică la crize de anxietate. Dar, de-o săptămînă încoace, de cînd Finichi a sosit la Posada, cu arme şi bagaje, se petrece ceva ciudat, ceva care nu-i mai îngăduie nici o clipă de tihnă sufletească.

— Dar ce te îndeamnă să crezi că se va întîmpla ceva rău ?

— Păi şi astăzi s-a putut observa. În primul rînd sosirea actriţei. N-aţi văzut ce primire triumfală i s-a organizat ? Pînă acum, n-am auzit-o niciodată pe coana Mariţa pomenind de existenţa acestei Gilly.

— Dacă pupăza ii spune „Mamariţo", înseamnă că se cunosc mai demult.

— Tocmai ! Apoi chestia cu moartea lui Tudoriţă-nene.

— Mda ! Şi-aci e ceva neclar !

— Şi Lucky-Lucky ăsta. Păi îl cunosc de la Bucureşti. L-am întîlnit adeseori la Buftea. Mai face şi el cîte-o figuraţie. Este o pramatie de mîna-ntîi. Ce caută aici ? De

ce se preface că n-o cunoaşte pe actriţă ? Doar i-am zărit împreună pe platouri. Dealtfel, tot acolo i-am întîlnit şi pe fraţii Flintaş.

— Dar ăştia ce învîrteau la studiouri ?

— Figuraţie, cu „OZN"-ul ! Aşa-i spun ei „IMS"-ului lor, droaga aia pe patru roţi, plus una de rezervă. Dacă se-ntîmplă să fie nevoie în vreun film de-o maşină, atunci îi angajează pe Bigam şi Mogam, cu „OZN" cu tot. Şi-i plătesc pe post de cascadori, iar „OZN"-ul pe stat de figurant. Dacă păţesc ceva cu el, îl repară pe socoteala studiourilor. Îl vopsesc din nou, îi mai pun vreun arc sau vreun amortizor, îi mai schimbă şi pistoanele, dacă nu chiar motorul în întregime, şi, pînă la urmă, se aleg cu droaga reprofilată integral. Ce-i drept, se mai dau şi ei peste cap, se mai pomenesc cu cîte-o coastă fisurată.

— Mda ! Mi se pare interesant. Eşti convins că Lucky şi cu Gilly sînt bune cunoştinţe, iar pe noi încearcă să ne facă să credem invers ? Nu ? Asta ţi-a trezit bănuielile ?

— Ba da. Precum şi toate celelalte aspecte despre care am vorbit. Pe scurt, se petrece, se „coace" ceva, şi nu pot descoperi anume ce. Şi mai e ceva care mă sîcîie. Prezenţa simultană a tuturor acestor proaspeţi chiriaşi de vară ai coanei Mariţa. De ce, tocmai în vara asta, s-au suprapus sosirile actriţei, a fraţilor Bigam şi Mogam, şi, mai ales, a clănţăului ăla.

— Care clănţău ?

— Cîntăreţul. Lucky-Lucky !

— Atunci cine crezi că manevrează organizarea acestui simpozion estival ? Nu cumva doamna Nachtigal ? Şi, dacă este „creierul" acestei ciudate convocări, ce se ascunde atunci în dosul zîmbetelor ei ? Dar dacă nu-i coana Mariţa ! Cine ar putea fi altcineva ? Dacă mi-ai trezit în halul acesta curiozitatea, barem nu mă lăsa în „pom". Spune-mi ce căutai în camera inginerului ?

— Îmi fac meseria, domnule Conan ! De trei zile încoace, fotografiez camera în fiecare seară.

— Eşti nebun ? Îţi arde de glume, să risipeşti atîta peliculă. Nu era de ajuns să fotografiezi doar o dată ?

— O să rideţi, dar nu era de-ajuns ! Căci, în fiecare zi, se produce o nouă schimbare în aşezarea mobilelor. Nici cărţile nu le mai lasă la locul lor. Mereu le mută în altă parte. Şi cine se îndeletniceşte, cu atîta rîvnă, de treaba asta ? Posibil, inginerul. Dar poate că şi alţii.

— Care alţii ?

— Mulţi-s, Doamne, şi necunoscuţi ! Madam Nachtigal, doctorul Hannibal, Bigam şi Mogam, clănţăul... Că pe toţi i-a apucat dragostea faţă de Gaterek. Nu-i ziulică de la Dumnezeu, în care să nu-l viziteze fiecare, cel puţin de două ori. Indiferent dacă-i în odaie, sau dacă se află pe terasă. Cel puţin doctorul Bilă, care-i cel mai activ, îl vizitează şi noaptea.

— Mă rog, coana Mariţa ar avea o justificare. Este datoare să-i deretice prin cameră. Dar Bigam, Mogam, Lucky ? Ce rost au, toată ziua, bună ziua, pe capul inginerului ? Conversează cu el ?

— Da, da ! Şi, ce-i mai ciudat, e că inginerul acceptă să se întindă la palavre cu ei. El care face pe taciturnul. Oricît ar fi de inginer, e totuşi un om cultivat. Umblă cu-o întreagă bibliotecă după el. Ce anume ar putea discuta cu cretinii ăştia ?

Fotoreporterul are dreptate. Cel mai mult mă miră relaţiile dintre inginer şi „urlatore". De fraţii Flintaş nici nu mai vorbesc...

Şi, întrucît Finichi mi se pare serios documentat, îl iscodesc :

— Dar cu doctorul Hannibal Certega ? Zici că-l vizitează noaptea. Discută şi cu el ?

— Ba bine că nu. De multe ori s-a întîmplat să dea peste el cotrobăindu-i prin cameră, inspectîndu-i efectele personale. În loc să-l ia la pumni şi să-l dea pe uşă afară, închide uşa liniştit şi se aştern la poveşti. Nu se-aude nici o gîlceavă, sau măcar cîteva cuvinte rostite pe-un ton

mai ridicat. Într-o noapte, au stat de vorbă pînă la cinci dimineața. La plecare, Gaterek l-a condus pe Bilă pînă pe terasă. Au mai zăbovit și-acolo vreo jumătate de ceas. Apoi s-au dus împreună la bucătărie, să-și continue conversația. Ce-or fi avînd atîtea de împărțit ?

— Nu ți se pare că madam Nachtigal îl cunoaște mai de mult pe inginer ?

— S-ar putea s-aveți dreptate, maestre ! E ceva și-aici. Își vorbesc totdeauna amabil. Mai ales cînd sînt singuri. Dealtfel, se arată mult mai prietenoasă cu inginerul, decît cu Bilă.

— Pare-se că și pe doctor îl cunoaște de foarte multă vreme.

— Da. Sînt de acord. Dar de ce-l tratează ca pe-un argat, în timp ce pe Gaterek îl crută ?

— Trebuie să fie și-aici o chichiță. Deși, nici pe inginer nu s-ar spune că-l alintă.

Dar îmi stă pe limbă să-l chestionez în continuare pe Finichi în privința fotografierii odăii lui Gaterek. Mă zgîndără serios problema mutării cotidiene a mobilierului.

— Ai fotografiile ?

— Cum să nu ! Ba le-am și mărit. De cîteva zeci de ori. Ca-n „Blow-up".

— Bănuiai c-ai să găsești un cadavru ?

— Pe dracu, ce cadavru ? Vroiam doar să identific diferențele de așezare, de la o zi la alta. Și, mai ales, să-mi dau seama dacă se urmărește o anumită dispoziție a mobilelor. Singurul lucru pe care am reușit să-l observ destul de clar, după efectuarea unei serii de măriri, este faptul că, de fiecare dată, se schimbă ordinea cărților.

— Și care-i deosebirea între schimbarea așezării mobilelor și cea a cărților. Ce poate să-nsemne ?

— Foarte mult. Operațiile nu sînt îndeplinite de aceeași persoană.

— Nu mai spune. De unde ai dedus și năzbîtia asta ?

— Cine mută mobilele din loc, urmăreşte un anumit scop. Pe care vrea să-l atingă prin deplasarea lor. Dacă l-ar interesa cărţile, n-ar mai avea nevoie să împingă, de colo pînă colo, ditamai dulapurile. S-ar mulţumi doar cu schimbarea volumelor din raft.

— Nu prea sună convingător deducţia ta, dragă Sică. Dar s-ar putea să fie şi-un dram de adevăr în ea.

— Nu un dram, ci un camion !

— Unde-i acum inginerul ?

— În living-room. Stă în fotoliu şi cască ochii la lună.

— Singur ?

— Nădăjduiesc !

— Ce vrei să spui prin „nădăjduiesc" ?

— O ţîrîşică de răbdare, că spun tot ! În vreme ce-mi făceam meseria, am descoperit în camera lui ceva extraordinar. Mult mai de preţ decît toate schimbările din bibliotecă şi din aşezarea mobilelor. Ia priviţi !

Din buzunarul pijamalei extrage o poşetuţă plată, din lac negru. Mi-o înmînează triumfător.

— Şi ce-i cu asta ? — îl întreb nedumerit.

— Cum ? N-o recunoaşteţi ? Dar e poşeta lui Gilly ! Se afla pe noptiera inginerului. Înseamnă că şi Gilly l-a vizitat în seara asta. De-abia s-a înfiinţat la Posada şi-a şi luat legătura cu el. Cu el sau cu apartamentele lui, ca să zic aşa. Căci Gaterek n-a părăsit o clipă living-room-ul şi terasa, după prînzul de gală.

— Trebuie dusă neapărat înapoi !

— Total de acord cu antevorbitorul ! Dar mai întîi să vedem ce-i prin ea.

Ceea ce şi pornim să facem, deşi nu-i frumos. Conţinutul se dovedeşte nesemnificativ. Cîteva fleacuri cuconeşti — ruj (Max Factor), o pudrieră (căreia nu-i identific marca), o cheie Yale, două ace de siguranţă, alte două de păr. Asta-i tot. Cu excepţia unei minuscule oglinzi.

Dar care-i femeia fără oglindă la ea ? Privesc oglinjoara. Din apele ei se uită la mine o mutră deteriorată, aprinsă la față, îmbujorată de abuzul alcoolurilor tari. Seamănă uimitor cu mine.

Întorc înciudat oglinda pe dos. Dar altă figură mă privește țintă. Nu mai sînt eu. De fapt, nu-i chiar o figură, ci o fotografie lipită pe spatele bucății de sticlă. Cam îngălbenită de vreme (sau de transpirație ? !) și prost copiată. În imagine... Gilly ! Îmbrăcată într-un splendid costum, compus numai din două piese. O brichetă și-o eșarfă... Restul, așa cum o făcuse maică-sa ! Nudă...

Nu roșesc. Deși, s-ar fi cuvenit. Roșește în schimb Finichi. Tocmai el, care văzuse multe la viața lui, mai ales în viața lui de fotograf !... Dar se dovedește că alta-i pricina schimbării la față.

— Formidabil ! Seamănă uluitor !

— Cum adică seamănă ? Cu cine ai fi vrut să semene, de vreme ce-i domnișoara noastră Gilly ?

— Nu-i ea, maestre, nu-i ea ! Îmi dau și capul că nu-i ea. Însă, pentru un neprofesionist, poate fi foarte lesne confundată. Mai ales dacă nu-i ager de ochi.

— Domnule Sică, nu cumva s-a consumat prea mult „asclerol“ ?

— Lasă-mă-n pace, domnule Conan. Asta-i băutura mea naturală. Apa mă balonează. Dumneata nu te pricepi, nu-i ea și gata, am terminat !

Nu-mi place ieșirea fotoreporterului. Merit mai multă condescendență. Acum mă ia cu persoana a doua. În interesul cauzei, renunț să protestez. Mă rog, ăsta-i omul, asta fumăm !

În schimb, mă simt extrem de deconcertat. Să-mi fie privirea atît de nesigură ? Mă uit mai bine la fotografie. Finichi trebuie să fie beat criță ! Goliciunea superbă a actriței ar putea da naștere unui fulg de ezitare, dar dac-o îmbraci, cu ochii minții, este tot Gilly.

— Haidem la culcare, domnule Sică ! Discutăm mîine. Cînd vom fi mai „relaxaţi".

Finichi sare ca ars. Jignit la culme, umple două păhărele. Le răstoarnă, pe-amîndouă, pe gîtul său propriu. Fără să-mi mai ceară încuviinţarea de-a folosi şi păhărelul meu. După aceasta, mai umple o dată păhărelele şi, în sfîrşit, îmi întinde şi mie unul. Generos !

— Beţi fără frică. Sînt la zi cu analizele ! Şi-apoi, Johnnie ăsta-i dezinfectant. Discutăm acum, ce-avem de discutat. Nu putem lăsa pe mîine. N-am terminat examinarea tuturor problemelor. Să ne uităm şi la album. Şi-n afară de asta, nu-mi mai spuneţi mie, Finichi întîiul, că mi-s beat. Păi maestrule, eu sînt imun la tot ce-i potabil, exceptînd apa.

— Care album ? — îl interoghez eu, stînjenit de intimităţile pe care şi le îngăduie Sică.

— Albumul menajeriei ! — răspunde aţiţat Isaiia Finichi.

— Slăbeşte-mă, domnule, cu albume dintr-astea. Am şi eu acasă. De cînd eram corijent la zoologie...

— Meştere, nu-ţi fie cu bănat, dar eu nu te pot slăbi !

Finichi dă la o parte un şir întreg de volume, face loc şi, din spatele lor, scoate un maldăr de dosare burduhănoase. Cu braţele încărcate, nemaivăzînd ca lumea pe unde calcă, e gata să se-mpiedice şi le răstoarnă pe măsuţa la care oficiaserăm, pînă atunci, degustarea scotch-ului.

Se revarsă o puzderie de imagini. Mai mari şi mai mici, executate pe fel şi fel de hîrtii fotografice. Lucioase (cu „glanz"), mate şi semimate.

Dar Finichi se grăbeşte să le-adune, vîrîndu-le precipitat la loc.

După ce sfîrşeşte cu reaşezarea lor, se uită învingător la mine :

— Asta-i albumul ! Aici, în dosarele astea ! Imaginile sînt aranjate după anumite criterii.

Trebuie să mărturisesc, — oricît ar fi de rușinos pentru calmul meu proverbial, — că ard de nerăbdare să văd și eu pe ce criterii funcționează mintea selectivă a fotoreporterului Isaiia Finichi.

— Pot să le privesc ?

— Nu !

— De ce ? N-ai spus c-o să le privim împreună ?

— Împreună, da ! Fiindcă trebuie să vi le înfățișez într-o anumită ordine, și să vă furnizez și explicațiile corespunzătoare.

Prima fotografie pe care o extrage din dosarul de deasupra, poate fi considerată un autentic document de epocă. O scenă de bîlci. Pe călușei, călare, zîmbesc înțepeniți trei indivizi. În spatele lor se mai distinge o figură...

Finichi își pune degetul chiar pe ea :

— Ai să rîzi, maestrule, ăsta-i domnul Nachtigal, în persoană...

— Ia-ți mîna de pe el ! Cum vrei să mă uit, dacă l-ai îngropat sub arătătorul matale...

— Lasă, că l-a îngropat mai zdravăn coana Marița !

De fapt, cel mai mult mă interesează cei trei călăreți și nu călușarul. După aprecierea mea, așa cum mă pricep, fotografia trebuie să fi fost făcută acum vreo două decenii. Femeia arată ca o amazoană din stampele anilor 1830, așa cum înfățișau, pe vajnicele centauriță ale Americii de Sud, revistele ilustrate ale timpului. Chipul ei aprig, de-o frumusețe magnetică și sălbatică, cu părul învolburat și trăsăturile frustre, polarizează privirile celor doi centauri de lîngă ea.

Trăsnită idee, să călărești un cal de lemn, sprijinindu-te în baston. Dar așa înțelege ecvitația, găliganul cel

elegant care galopează în fața amazoanei. Arată splendid, ca mascul. Tăietura nasului, de-o virilitate agresivă, întipărește pe figura lui un aer de împărat aztec.

Mai amărît mi se pare călărețul din spatele femeii. Cam grăsuț. Cu trăsături molatice, flasce. Privește hipnotizat la ochii aprinși ai electrizantei trăpașe. Trezește impresia unui berbec buimac, iradiat de uitătura feroce a unui boa. Nu mi s-a mai întîmplat să zăresc pe chipul cuiva, întipărită cu atîta pregnanță, dorința de-a deveni soțul sacrificat al unei șerpoaice. Cam obscen zîmbetul ce i se ascunde în comisura gurii, dar nespus de grăitor.

Călărețul din față, în schimb, cu alura unui play-boy de acum trei sau patru decenii, își ține capul întors cu maiestate, neezitînd să privească ironic la amazoană și la nefericita ei pradă.

— Zici că tipul din fundal ar fi Nachtigal ? De unde ai aflat ?

— El este. Precis. Seamănă cu fotografia pe care i-a spînzurat-o coana Mariţa pe peretele din dormitorul ei. Nu aici este problema. Mai spinoasă-i tripla întovărășire a celor de pe căluții de lemn. Nu-i recunoașteți ?

— De la bun început mi s-a părut că-i cunosc de undeva, dar totuși nu reușesc să-i identific.

— Să vi-i numesc eu, atunci. Amazoana de pe poză este coana Mariţa de astăzi, bineînțeles la vîrsta epocii. Cavalerul din față, inginerul Siegfried Gaterek, iar pe postul de călăreț adjunct, mai la urmă, nimeni altul decît doctorul în medicină Hannibal Certega. Locul și data fotografiei : drăgaica de la Buzău, din vara anului 1949. Originalul l-am găsit pitit într-un sertar al bufetului cu etaj din living-room. Ce ziceți, ai ?

Urmează apoi examinarea celorlalte piese din ciudatul album al fotoreporterului.

Iată-l, bunăoară, pe Lucky-Lucky pătrunzînd pe furiș într-o odaie. Se simte de la o poștă că habar n-are că-i tras în poză.

— Clănțăul îl vizitează destul de des pe inginer. Mai ales în lipsă. Camera în care se strecoară aparține inginerului Gaterek.

Apoi Bilă, fantasticul bucătar al pensiunii, într-o fotografie mai veche. Să aibă și-aceasta vreo cincisprezece ani. Îmbrăcat într-un halat de doctor, iar pe cap cu tichia aceea, atît de dragă marilor specialiști cărora le place nespus să se deghizeze în pontifi ai misteriosului ritual scornit de Aesculap.

— Asta-i de pe vremea cînd încă mai făcea parte din corpul sanitar. Interesant. nu ?

— Cînd l-au exclus ? Și de ce ?

— Rămîne de aflat. Singurul care știe precis despre ce-i vorba, tot el trebuie să fie. Dar, în privința asta, nu-i prea vorbăreț !

Într-o serie de alte fotografii, o regăsesc iarăși pe coana Marița. Una din ele o înfățișează într-o barcă, — cred că-n Cișmigiu, pe lac — cu-o fetiță care să aibă vreo șase ani. La vîsle : inginerul Gaterek. Cu pălărie, haină la două rînduri, baston. Apariție cu totul nefirească într-o luntre de agrement. Copila s-a ghemuit lîngă madam Nachtigal care o învăluie cu brațele, parcă protejînd-o de uitătura scrutătoare a barcagiului în țoale de bal.

Într-o altă fotografie, madam Nachtigal „se pozează" la volanul unui Wartburg de prin anii 1959. Lîngă ea, pe „locul mortului", privind-o fascinat... doctorul Hannibal Certega.

— Pe-asta am cules-o chiar din noptiera automobilistei. Începuse să simtă gustul wartburghejilor. După cum se vede, lui Bilă porniseră să-i meargă treburile.

Într-o fotografie, „trasă" pesemne fără știrea subiecților, Bigă și Mogă privesc uluiți la inginerul Gaterek care le înfățișează o cutie din lemn negru lustruit.

Formidabil ! Este chiar cutia cu care se juca madam Nachtigal.

Obiectivul aparatului l-a surprins pe inginer, tocmai în clipa cînd se pregătește să deschidă dispozitivul cutiei. Fraților Flintaș le-au ieșit ochii din cap.

— Ai apucat barem să vezi ce le arăta inginerul ?

— Nu s-a mai putut. Dăduse buzna în odaie doctorul Bilă, iar Gaterek s-a grăbit numaidecît să-și pitească înspăimîntat cutia.

— Și unde-i acum ?

— În living-room, să urmărească fazele lunii.

— Nu inginerul, domnule ! Cutia !

— A ! Păi cutia nu mai există. A dispărut ! Am căutat-o în odaia inginerului de-am înnebunit. Nu-i și pace. Bănuiesc că i-au furat-o. Mai ales că-l văd oarecum tulburat. O ținea pe bibliotecă, în dosul celor trei volume de „Opere" — Rebreanu. Ciudat e c-au dispărut și cele trei cărțoaie !

— Cînd ți-ai dat seama de absența celor trei volume ?

— Cînd am developat și-am făcut măririle. Ieri ! În clipa cînd am fotografiat biblioteca, n-am observat dispariția lor. Eram și grăbit, dealtfel, să nu mă prindă inginerul în exercițiul funcțiunii.

În cel din urmă dosar mă găsesc și pe mine. Ascuns sub patul fraților Flintaș. Nu-s prea bine luminat, dar mă recunosc cu ușurință.

— Nu-mi dăruiești mie fotografia asta, domnule Finichi ? Să am și eu o amintire din perioada cînd mă aflam în concediul de creație. M-ar interesa, mai ales, și negativul !

— Asta-i mai greu, maestrule ! Mai am și alte imagini pe același film. Uitați, de pildă, tocmai fotografia asta... Simt că înlemnesc !

Bigam și Mogam, sprijinindu-l pe inginerul Gaterek de subțiori, îl urcă grijuliu în „OZN".

— Se simțea rău ?

— Aiurea ! O să rîdeţi, dar cred că era beat criţă. Duhnea de la o poştă a băutură.

— Imposibil ! Gaterek nu se dă în vint după alcooluri.

— Domnule Conan ! Nu vă lăsaţi amăgit de declaraţiile celor din pensiunea Nachtigal. În casa asta bea toată lumea. Beau toţi, de parcă i-a lovit strechea. Parcă vor să uite ceva. Uite, aşa mi-a intrat mie în capul meu prost de fotograf. Şi Mariţa. Bea de stinge. Are amestecul ei preferat. Ţuică de prună, de la Proviţa, numai de-acolo o cumpără, combinată cu rachiu de cireşe amare. Bea şi cu inginerul Gaterek, bea şi cu doctorul Bilă, ba chiar şi cu guristul ăla de Lucky-Lucky. Uite-o, aici, în fotografiile astea, ciocnind cu mai sus pomeniţii.

—Ce-or fi vrînd să înece în atita alcool ?

— Domnule Conan, ascultă la bătrînul Finichi, că ştie ce spune. Vor să se amelească unul pe altul. Vor să-şi tragă reciproc clapa, ca să mă exprim mai pe şleau. Aici se joacă o carte mare, maestrule ! Cu miză serioasă ! Banii inginerului Siegfried Gaterek !

— Hai că-i bună. Pe-asta de unde-ai mai scos-o ?

— Domnule maestru, ştiu că ţi se spune „detectivul", dar acum ai încurcat-o. Pentru că aici, la pensiunea Nachtigal, situaţia-i albastră. Să nu crezi matale că-s nebuni. E şi mai rău. Fac pe nebunii. Toţi. Şi culmea-i că au un talent drăcesc de-a face pe nebunii. Nu numai că vor să se tragă pe sfoară între ei, dar vor să ne ducă şi pe noi. Oare vă-nchipuiţi că madam Nachtigal nu-şi dă seama ce-nvîrtesc eu cu aparatele prin casa ei ?

Şi-mi înfăţişează şi ultima fotografie.

Madam Nachtigal, în odaia lui Isaiia Finichi. Stă plecată deasupra noptierii. Arată ca şi cum ar fi terminat de scotocit prin străfundurile departamentului cu „Johnnie Walker". Pe pat, la îndemîna ei, zăresc dosarele cu fotografii. Celebrul album finichian.

— Hait ! Ţi-a depistat albumul !

— Nix ! Nu ţine, maestrule, că nu-s prost ! Mai am un album. Pentru intoxicarea curioşilor. Dar acolo-s numai fotografii apărute în „Actualitatea". Copertele din ultimii cinci ani. Să se distreze şi coana Mariţa. Sau alţi amatori să-şi vîre nasul în dosarele mele.

— Domnule Sică, să ştii că nu eşti prost !

Isaiia Finichi primeşte complimentul flegmatic :

— O să rideţi, ştiu !

S-a făcut tîrziu. N-am „Omega" la mine, dar pe noptiera fotoreporterului ticăie un ceasornic burduhănos, din acelea „Roskopf-Patent". Sînt convins că merge prost şi rămîne în urmă (în loc s-o ia înainte, cum procedează deşteptătoarele de calitate) dar arată ceasurile trei şi jumătate (adică 03.30 h).

Cînd trîntim cu fundul păhărelelor pe masă, luîndu-ne rămas bun de la ele, aceasta răsună sec şi întristat. Însă minunea se produce, fără să se lase aşteptată. Lemnul mai răsună o dată, chit că n-am mai ridicat păhărelele. Ce-i drept, cu alt ton.

E însă lemnul uşii.

— Cioc ! Cioc !

Ne uităm, surprinşi, unul la altul.

Ne ridicăm. Destul de greu. Din păcate, nu ne prea putem ţine pe picioare. Orice tratament medical, la început, dă reacţii din cele mai neprevăzute. Chiar şi cu „asclerol" !

— Domnule Finichi !

— Cine-i acolo ? — întreabă cu glas nesigur şi cleios Sică. Nu atît din pricina cantităţii de „asclerol", — destul de apreciabilă, după părerea mea de nepriceput în de-alde astea, — cît din cauza surprizei.

— Eu sînt, Gilly Izverna. Pot să intru ?

La trei şi jumătate din noapte, actriţa se prezintă în vizită ?

— Poftiţi, vă rog !

Pupăza își face apariția într-un halat de noapte. Atît de transparent, încît i se desluşeşte de minune arhitectura pe care în zadar încearcă s-o ascundă.

19. „INTERMISSION" — CA-N FILME !

Finichi se fîstîceşte. Eu, dimpotrivă, mă dezmeticesc brusc.

Arătarea la față a actriței mă surprinde. După cum e şi normal. Dar îmi şi confirmă anumite bănuieli.

— Mă iertați că vă deranjez la ora asta, — gungureşte Gilly, — dar sînt disperată...

La asta mă şi aşteptam. Nu la disperarea ei, pe care-o simulează destul de anemic, cît la faptul c-o nelinişteşte conversația mea cu fotoreporterul.

După ce stătusem îndelung de vorbă cu „urlatorele", iată-mă în vizită nocturnă la Sică Finichi.

Pentru actriță, asta trebuie să însemneze că există ceva care nu decurge normal. Şi-atunci se decide să pornească într-o expediție de recunoaştere. Eram mai mult decît încredințat că aşa se vor desfăşura evenimentele ulterioare întîlnirii mele cu Lucky-Lucky. De aceea mă simt extrem de încîntat de atestarea facultăților mele deductive.

O întreb degajat, manifestînd o indiferență enervantă :

— De ce disperată, domnişoară Gilly ? Nu cumva exagerați ?

— Domnule Conan, dar s-a petrecut ceva îngrozitor ! Mi-am pierdut poşeta. Mi-e teamă să nu-mi fi fost furată ! Am înnebunit, căutînd-o. Am răscolit toată casa.

— Aţi cercetat în toate odăile ?

— Bineînţeles. Pretutindeni. Numai la dumneavoastră şi la domnul Finichi n-am apucat să întreb.

— Dar la inginerul Gaterek ? Aţi fost să-l întrebaţi şi pe dînsul ?

— Mda... — îmi răspunde actriţa bîiguindu-se. N-am găsit-o nici acolo.

— Vă aşteptaţi să fie la dînsul în odaie ?

— Nu, dar să vedeţi, oriunde se putea rătăci. Sînt o zăpăcită ce nu s-a mai pomenit. Îmi uit lucrurile, pe unde nu gîndeşti...

— Fiţi liniştită. Vă asigur că, pînă la urmă, o s-o găsiţi ! Nu vă faceţi atîtea griji.

Privirea actriţei alunecă pe lîngă poşeta care se afla pe noptieră. Se face că n-o bagă în seamă. După care bate (strategic) în retragere :

— Îmi pare rău că v-am deranjat. Vă cer scuze. Acum vă las să puneţi ţara la cale, în continuare. Pesemne că mai aveţi multe de discutat !

Intervin la vreme, oferindu-i prilejul unei plecări onorabile :

— Convorbirea, extrem de plăcută şi instructivă (aici subliniez) pe care am avut-o cu domnul Finichi, s-a terminat. A ţinut cam mult. Dar merita. În curînd se crapă de ziuă, aşa că merg şi eu la culcare. Pot să vă conduc ? Mi se pare c-aveţi odaia lîngă mine, nu ?

— Mulţumesc, mulţumesc din inimă. Aşa-s toţi scriitorii ?

— În special cei grăsuţi. Gîndiţi-vă la maestrul Balzac. Avea chiar şi diabet.

Plecînd cu actriţa, îi şoptesc lui Sică :

— Inginerul trebuie să fie pe terasă sau în living-room. Du bocceluţa fătuţei la loc. Dar fă o copie după imaginea lipită pe spatele oglinzii !

Urcăm în tăcere la etaj.

Diva se preface cufundată în gînduri. Fapt ce mi se pare a fi de domeniul „science-fiction"-ului. Mai curînd aș zice că-i neliniștită. Iar asta-i cu totul altceva. În definitiv, are și de ce să-și facă griji ! Știe prea bine acest lucru. Și-l știu și eu. Din păcate, într-o mult mai mică măsură.

Abia cînd ajungem în fața odăii ei, Gilly se hotărăște să ciripească :

— Domnule Conan, tare mult aș dori să fac și eu o ședință de conversație cu dumneavoastră. Tot așa cum ați conversat și cu domnul Finichi.

— Cu multă plăcere ! Dar nădăjduiesc s-o lăsăm pe mîine !

— Auzisem că, dumneavoastră romancierii, lucrați mai mult noaptea.

— Zvonuri și bîrfe ! Uneori, se mai întîmplă, dar numai cînd rămînem singuri, în fața mașinii de scris.

— Regret. Nu prea mi-era somn.

— Cu mine se întîmplă absolut invers. Îmi este un somn, de-mi vine să adorm pe mine. Dar mîine sînt la dispoziția dumitale. E bine ?

— Mă rog. Să zicem că-i bine.

— Atunci ne vedem jos, în living-room.

— Nici să n-aud așa ceva ! Sînteți invitatul meu, la breakfast. Am un ceai formidabil.

— Încîntat. Îmi place ceaiul la nebunie, deși îmi este interzis de doctori. Zaharina o aduc eu...

— Are și Mamarița !

— O prefer pe-a mea !

Ne luăm rămas bun, pompîndu-ne mîinile viguros. Apoi mă înșurubez în odaia mea.

Nici n-apuc să-mi descalț pantofii, că se aud bătăi în ușă.

— Domnule Conan, eu sînt, Gilly, nu vă speriați ! Am vrut să precizez că voi servi ceaiul în odaia mea.

Mă ocup personal de organizarea breakfastului. Aşa l-am obişnuit şi pe Bubi.

Cînd auzisem ciocăniturile la uşă, nu mă speriasem cîtuşi de puţin. De-abia acum, însă, simt că mă cuprinde un val de spaimă. Un ceai, în odaia personală a divei, nu-mi miroase a bine. Chiar dacă-i englezesc, „pur sînge" !

Mai întreprind o ultimă încercare de salvare :

— Stimată domnişoară, nu credeţi că-i riscant să servim breakfastul în odaia dumneavoastră ? N-aş vrea să compromit pe nimeni...

— Fiţi liniştit. Dumneavoastră nu prezentaţi un pericol. Şi-apoi nu există nici un risc. N-o să vă mănînce gaia.

M-a jignit de moarte. Şi-asta numai pentru că sînt oleacă mai trupeş decît căţeluşul ăla de Bubi.

Răzbunarea va fi cruntă. Îndulcindu-mi mînia ce mă roade c-un pic de zaharină, îi spun printre dinţi :

— Atunci am să vin, domnişoară Gilly. Dar mîine renunţ la regim !...

20). A 7-A ARTĂ (CU SUBSOL)

Pickhammer-ul care s-a apucat să-mi perforeze uşa, mă trezeşte pe la 10 (şi ceva). Bubuitul neîncetat al ciocanului pneumatic izbuteşte să mă extragă cu greu dintr-un coşmar de factură pur psihedelică.

Se făcea că înot, alături de Sică Finichi, într-o sticlă uriaşă de „Johnnie Walker". Pentru a seca lichidul spirtos în care ne era dat să murim, îl beam pe nerăsuflate. Lichidul scădea vertiginos, văzînd cu ochii. Însă un demon nevăzut avea grijă să umple din nou sticla, şi iarăşi o

luam de la capăt. Chestia cu mitul lui Sisif, binecunoscutul performer din mitologie, era un fleac pe lîngă ceea ce sufeream noi.

— E zece, domnule Conan ! Peste o jumătate de ceas vă aştept la ceai !

— Vin numaidecît, domnişoară ! Poţi să sistezi operaţia de demolare a clădirii. În douăzeci de minute sînt la dumneata !

Mă bărbieresc precipitat şi... încrucişat. Mai întîi cu maşina de ras electrică. Dar, în plină acţiune, se arde bobina motoraşului. Uitasem că la Posada au curent de 220. La noi, pe Calea Moşilor, avem numai 110 volţi. Decît să-l dau la cooperativă, pentru reparaţie, mai bine îl arunc. Ceea ce şi fac. După aceea recurg la clasicul aparat de ras. Nici acesta nu funcţionează prea satisfăcător. Abia cînd îl spăl, constat că montasem două lame deodată. Nenorocit sistem, să-mi păstrez rezervele în aparat !

În timp ce mă îmbrac la repezeală, îmi formulez în gînd o scuză cît mai verosimilă (şi literară) pentru a mi se face iertată întîrzierea la breakfast.

Dar actriţa mă copleşeşte, încă de la intrare, sub năvala unor politeţuri atît de bizantine, încît uit întorsătura de frază, — şi ce frumoasă era, — pe care o cizelasem îndelung pe coridor.

— V-am pregătit un fotoliu, domnule Conan. Chiar lîngă măsuţă. E cel mai zdravăn şi mai comod din toată casa. L-am cărat aici ajutată de Lucky-Lucky. Imediat dă şi apa în fiert.

— Dar nu vă grăbiţi. Eu sînt cel vinovat. N-am ştiut că-i atît de tîrziu.

— Dimpotrivă, vina-i a mea ! N-am precizat ora. Faceţi-vă comod, domnule Conan. Să vă mai dau o pernă ?

— Mă răsfăţaţi, domnişoară Gilly !

— Meritaţi mult mai mult, maestre.

Hait ! Mă ia şi diva cu „maestre" ! Sînt pomicol !

— Cum preferați „bacon"-ul ? Mai fraged, sau crocant ?

— Care „bacon" ?

— Vai de mine ! Se poate ? Un scriitor de romane criminale care să nu servească la breakfast „eggs and bacon", „jam" de portocale, ceai „Queen Mary" și whisky „Johnnie Walker" ? Și fără două sau trei cești de cafea zdravănă ? Am pus la prăjit niște costiță afumată formidabilă, de casă, pe care mi-a dat-o Mamariția. Mi-a mai făcut rost și de cinci ouă, de la găinile ei, imediat le azvîrl și pe dînsele în tigăiță, peste costiță, piinea se prăjește la „grill", cafeaua vă așteaptă fierbinte, la termos, preparată americănește, după cum am citit în „Paris-Match", așa că totu-i în regulă și „okei". Numai „Johnnie Walker" nu se mai găsește în casa asta. Se pare că s-a terminat astă-noapte ! Abia am găsit o sticluță pitită, de „Black and White". La cine credeți ? La bietul doctor Bilă !

— Doamne Dumnezeule ! Dar mă omoriți cu-atîtea atenții !...

— D-apăi ce sîntem noi artiștii, domnule Conan, intelecți, sau vagabonzi ? Muncesc de patru ani în cinematografie. Am mai învățat și eu cite ceva. V-ați închipuit oare, că n-am absolvit școala vieții ? Păi eu citesc de le rup, domnule Conan ! Nu-i lună în care să nu lecturez un roman polițist !

Frecventarea clasicilor romanului negru își arată roadele. De unde se poate deduce că există posibilități majore și pentru obținerea unei educații de autodidact.

Constatînd că și-a dat atita osteneală pentru organizarea și prepararea acestui breakfast literar, demn de cele mai reușite pagini din James Hadley Chase, renunț să-i mai comunic că una mănîncă eroii din romane, și alta autorii lor. Și, pentru a salva onoarea breslei, mă sacri-

fic pe altarul artei și încerc să fac față, cu cinste, acestei grele clipe. Mai ales că urmăresc un scop ! Adunarea de informații profesionale...

După îngurgitarea rapidă a celor cinci ochiuri pe costiță prăjită („eggs and bacon"), bine rumenită, răspîndind un parfum ucigător de afumătură, după trei cești de ceai („Queen Mary Tea", pe care nu-nțeleg de ce l-a adus domnul Bubi Volkswagen de la Londra, din moment ce se găsește și la noi), după două căni de ness, atît de tare încît putea să trezească și-un mort, după lichidarea unei jumătăți de flacon „Black and White", simt că, literalmente, plesnesc.

În răstimpul cît actrița eliberează măsuța de rămășițele breakfastului (rămășițe ! ? — asta-i un fel de a spune, pentru că n-au mai rămas decît farfuriile și tacîmurile), cărînd totul în kicinetă, fumez tacticos, ca un pașă, plimbîndu-mi privirea prin încăperea rezervată marii noastre artiste de film.

Judecînd după aspectul odăii, dragostea Mamaricăi față de Gilly pare să nu cunoască margini. Eleganța perdelelor de tul, studioul din lemn de nuc, intarsat cu trandafir, prevăzut cu două noptiere (că dacă avea una tușea), măsuța la care devorasem breakfastul, scaunele tapisate, moderne și joase, dulapurile ascunse în perete, persianul de pe dușumea, faptul că există și o kicinetă pentru prepararea diverselor colațiuni de mai mică dimensiune, apoi și baia personală spre care dă o ușă mascată în tapetul camerei, toate acestea dovedesc că actriței i se acordă un privilegiu deosebit. Și care, în orice caz, indiferent ce-ar spune coana Marița, fusese mai demult și îndelung pregătit. Din toate punctele de vedere.

Deasupra greoiului bufet din stejar masiv, înrudit de-aproape cu acela din living-room, se zgîiesc la mine două

fotografii înrămate. Deodată, mă prinde curiozitatea să mă zgîiesc și eu la ele.

Se află acolo și imaginea cu madam Nachtigal, inginerul Gaterek și fetița plimbindu-se în barcă. Apoi, într-o singură ramă, două chipuri ale pupezei, — capete de studiu, de-un prost-gust revoltător, — o înfățișează pe Gilly în niște roluri de mîna a cincisprezecea, deghizată ca indiană (imitînd-o pe cea din „Awaramu") și ca gospodină (pesemne pentru vreun film publicitar dedicat aspiratorului „Record").

— Știți cine-i fetița din barcă ? O recunoașteți ?

Gilly se apropie de mine pe nesimțite. Acum privim împreună la fotografia pe care, dealtfel, o cunosc foarte bine.

— N-ați vrea să ziceți că sînteți dumneavoastră ?

Mirarea mea este și sinceră. Fetița arată cam smolită la față și destul de neagră la păr. Gilly poartă o coamă de-un roșu agresiv. Bineînțeles, nu-i exclus ca aici să fi intervenit decisiv și „Tonal"-ul.

— Ba eu. Eu și numai eu ! Cred c-aveam vreo patru anișori !

Gilly se înșeală. Încă din fotografia pe care o văzusem la Finichi, apreciasem vîrsta fetiței la vreo șase-șapte ani.

— Iar Mamarița arată mai frumoasă ca oricînd. Era și dînsa la vîrsta cea mai dragă, cînd umblau bărbații înnebuniți după ea. Ce zi de neuitat ! Pe lac, la Floreasca, cu Mamarița și cu nea Zighi. Toți în haine de duminică.

În splendida și emoționanta ei afirmație, există două lucruri tulburi. *Primo :* la sosirea triumfală, declarase că-i cunoaște pe Gaterek și pe Bilă numai din corespondența cu Mamarița. Bun ! Dar ce ne facem cu *secundo :* navigația celor trei avea loc pe-apele Cișmigiului.

Ceva nu funcționează normal ! Dar nedumerirea mi-o reținu numai pentru uz propriu. Cu toate acestea, demonul curiozității nedîndu-mi pace, simt nevoia ca, pentru com-

pletarea documentației de care am atîta nevoie, mai ales acum cînd văd că se încurcă lucrurile, să-i mai pun o întrebare actriței :

— Nenea Zighi este domnul inginer Gaterek, nu ? Înseamnă că-i o veche cunoștință. Și-a dumitale, și-a coanei Marița ! Sau mă-nșel ?

— Ba nu vă-nșelați deloc ! Numai că trebuie să lămuresc situația. Acum n-ar mai avea nici un rost să m-ascund de dumneavoastră. Îmi inspirați o deosebită încredere. Cărțile dumneavoastră m-au ajutat dintotdeauna. Sînteți singurul om căruia-i pot dezvălui adevărul.

— Mă simt onorat, domnișoară Gilly, — pornesc și eu să mint (în interesul cauzei), — dar nu pot aprecia dacă am să fiu în stare de-a răsplăti, la adevărata valoare, prețuirea dumitale.

Actrița înghite în sec, și-mi servește în continuare urmarea discursului (pe care bănuiesc că-l avea pregătit mai de mult și pe îndelete) :

— Să ne-ntoarcem la oile noastre, adică la mine și la Mamarița. Nenea Zighi, trebuie să vă mărturisesc, a avut, și mai are încă. un rol foarte însemnat în cariera mea !

— Chiar de la patru anișori ați început să lucrați în cinematografie ?

— Vă țineți de caragațe, maestre Conan ! Vai, iertați-mă, m-a luat gura pe dinainte, dar mi-a făcut impresia că vă faceți mișto de mine. De-abia aștept să vă povestesc viața mea, greutățile nemaipomenite prin care am trecut, pînă să ajung și eu un cineva, un nume în lumea filmului. Am suferit o viață întreagă, și văd că mi-i dat să mă chinuiesc și mai departe...

Și simulează un suspin înăbușit, un plînset interiorizat, sec, fără cuvenitele șiroaie de lacrimi. Își duce batistuța la pleoape, izbutind doar să-și mai întindă rimelul. Apoi toarnă un păhărel de „Black and White" pe care-l soarbe demolată sufletește.

Îmi repugnă maniera actriței, de-a consuma alcool la asemenea ore, și, pentru a-i servi o lecție, declam educativ:

— Mie să nu-mi mai turnați, domnișoară, de felul meu sînt un temperat !

— Nici n-aveam de gînd, maestre ! Deși nu s-ar zice că sînteți temperat în permanență. Că la domnul Finichi, astă-noapte, n-oți fi consumat Pepsi Cola — avînt și energie !

Încerc să readuc discuția pe un făgaș mai puțin periculos :

— Nici o clipă nu mi-a trecut prin gînd să vă tachinez, ci, dimpotrivă, sînt nespus de curios să v-ascult povestea. Sînt realmente emoționat. Dați-i drumul. Vorbiți deconectată. Sînt numai ochi și urechi ! Orice viață e-un roman, și-orice roman e-o viață !

Înspăimîntat de tîmpenia „aforismului" comis cu-atîta grabă și ușurință, aștept îngrijorat replica actriței.

— Mare vorbă ați spus. Așa scriitor mai zic și eu ! Mai tare ca-n „Vicontele de Monte-Capri" !

Ar fi stupid să-mi uzez neuronii, străduindu-mă să identific dacă-i o aluzie la Dumas-tatăl sau la Axel Munthe. Lecturile actriței sînt atît de vaste, încît sînt posibile și referiri duble.

— Fac și eu ce pot, domnișoară Gilly !

— Nu vă luați în derîdere, scumpe maestre. Chestia cu „orice viață e-un roman, și orice roman e-o viață" e ceva de-ți stă mintea. Chiar așa. Căci și viața mea este un adevărat roman. Vorbiți ca din maximalele și afrodismele pe care le-am citit eu într-un dicționar de clasici moderni.

Emoționată, poate din pricină c-a reușit să nu-și uite textul, actrița stinge chiștocul țigării în scrumieră.

— Sînt o copilă din flori naturale, domnule Conan ! Nu din plastic... Nu mi-am cunoscut nici mama, nici tatăl. Părinți inculți, maestre. Noroc că m-a cules de pe stradă, sau de pe bulevard, căci nici adresa nu mi-o știu,

Mamariţa. S-a îngrijit de mine, ca o mamă de copilul ei legal. La vîrsta aceea n-aveam minte... adică ţinere de minte... vreau să zic că nu-mi amintesc nimic din anii aceia. Mamariţa spune că m-a dat la o doică de ocazie din Proviţa, un sat de prin împrejurimile astea, la nişte oameni de treabă pe care i-a plătit din gros. Acolo am crescut pînă venise vremea, vorba cîntecului, să-nvăţ la şcoala elementară. Atunci m-au transportat la Bucureşti, unde nenea Zighi s-a îngrijit de cultura mea primordială. Am locuit la o gazdă, undeva prin bariera Vergului. Din cînd în cînd, la o lună sau două, venea la Bucureşti şi Mamariţa.

Bineînţeles, actriţa nu insistă asupra anilor de după absolvirea şcolii elementare.

— De pe la zece ani, n-am mai văzut-o pe Mamariţa. Avea mari necazuri cu viaţa ei în proprietate personală. Căluşarul ăla nemernic, muieraticul de Nachtigal, îi făcea mizerii. Se ţinea ca scaiul de ea, învinuind-o că umblă după alţi bărbaţi. De la o vreme la alta, mai primeam cîte-o scrisoare.

Povestea începe să devină tulbure, dar interesantă în acelaşi timp.

— Bine, dar îl aveai ca sprijin pe domnul inginer Gaterek.

Gilly păleşte, încearcă să recupereze, şi-mi declamă melodramatic :

— Nici de dînsul n-am avut parte. Era foarte ocupat. Lucra la drumuri şi şosele. Mereu plecat prin ţară. Pînă la urmă s-a mărginit să trimită banii pentru întreţinerea mea. Şi iată, în chipul ăsta, am rămas pentru a doua oară orfană. Ce soartă amară ! Numai pe drumuri ! Părinţii, pe care nici pînă astăzi nu i-am aflat cine sînt, m-au părăsit la margine de drum. Iar cei care mă adoptaseră au fost nevoiţi, datorită vitregiilor vieţii, să mă lase să-mi văd singură de drum. Care-i diferenţa, de la un drum la altul ? Curată tragicomedie, nu-i aşa ?

— Cum adică, ai rămas de capul dumitale la zece ani ?

— Nici chiar așa să n-o luăm. Se ocupa de mine gazda angajată de nenea Zighi. Dar pînă acum, pînă la sosirea mea la Posada, n-am mai avut prilejul să-i întîlnesc. Nici pe Mamariţa, nici pe nenea inginerul. Și ce dureroasă reîntîlnire. Mi se par îmbătrîniţi și schimbaţi. Nici n-am avut timp să schimb vreo vorbă cu dînșii, să aflu ce s-a întîmplat în acești ani, de nu s-au mai arătat la faţă. Dealtfel mi-i teamă să nu-i jignesc, punîndu-le asemenea întrebări. Am impresia că nenea Zighi e cam suferind. De-aia a și devenit atît de scump la vorbă. Și-apoi, de unde s-o fi procopsit cu tăietura aia de la gît ?

Toată poliloghia divei miroase de la o poștă a fabricat. Ieftin și de serie. Episoadele, expuse cu atîta tragism de Gilly. nu se încheagă de fel, iar cronologia este respectată destul de precar.

Ceea ce aș vrea neapărat să aflu, ar fi scopul pe care-l urmărește actriţa, prin inabila ei încercare de-a mă emoţiona cu orice preţ.

Consider că-i cazul să insist, așa că mai lansez o întrebare :

— Am impresia că-l cunoști și pe domnul doctor Hannibal Certega, tot de pe vremea aceea, nu-i așa ?

Nu m-așteptam la rezultatul pe care-l obţin :

— Pe caiafa de Bilă, pe individul ăsta ordinar ? Sigur că-l cunosc ! Cine era tot timpul pe lîngă nenea Zighi ? Cine-i dădea tircoale Mamariţei, dacă nu libidinosul de Bilă ? De cîte ori Mamariţa și cu nenea Zighi veneau la București să mă vadă, mai totdeauna se vîra și el. Apărea ca din senin, cu droaga lui de Wartburg, ne invita pe la restaurante, cel mai adesea la „Carul cu bere", la șosea, la teatrul de revistă.

— Domnișoară Gilly, îndrăznesc să te rog ceva, — îi curm eu insinuările ei calomniatoare, — dacă nu te superi,

tare aş mai dori o cafea, mai ales că te pricepi s-o prepari... lichidul din termos văd că s-a terminat...

— Cu cea mai mare plăcere ! Îmi pare rău că nu mi-aţi spus pînă acum. Se poate să vă jenaţi faţă de mine ? Păi pentru dumneavoastră aş face orice, darmite o cafea.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci fă-mi una dublă, fără zahăr, tare şi groasă. Dar să nu fie „Ness", că mă întărîtă la nervi...

Sorb în tihnă din cafeaua servită de Gilly. Şi trebuie să recunosc că-i delicioasă (cafeaua). Gilly, în schimb, e generoasă. A umplut termosul din nou.

Continui totuşi să fiu foarte atent la procesul de fabricaţie al unei false autobiografii, pe care diva se străduieşte să-l improvizeze cît mai „ad-hoc".

— Am răzbit tare greu în lumea filmului, — declamă plîngăreţ Gilly, — nu ştiu ce m-aş fi făcut, dacă n-aş fi avut şi eu, ca orişice om, cîteva pile serioase, acolo unde se cere...

— Bine, bine, dar ce-ai meşterit, de la absolvirea şcolii elementare, — sper că de şapte ani, — şi pînă la vîrsta debutului pe ecran ?

— Cum adică ? Păi ce era să fac ? M-am pregătit pentru actorie. Apoi m-am prezentat la fiecare solicitare de figuranţi, am luat lecţii particulare de dans, de mişcare scenică, de mimică, de dicţiune. Şi, uite-aşa, au trecut anii. Filmam cîte-o săptămînă două, apoi iarăşi îmi reluam studiile de specialitate...

— Şi de ce nu ţi-ai continuat învăţătura ? De ce nu te-ai înscris la liceu, sau măcar la o şcoală de artă ?

— Cu ce ? Fără o para chioară ?

— Dar lecţiile particulare cu ce ţi le-ai plătit ?

— Cine-a zis că le-am plătit ? Am avut un noroc orb. Am fost descoperită de un om de artă, un adevărat me-

ceneu, în orice caz un tip dezinteresat, dornic să mă admire şi-n filme. Avea relaţii, avea bani, avea maşină. M-a pregătit el personal. Zi de zi şi ceas de ceas. M-a învăţat să dansez, mă ducea aproape în fiecare seară la „Melody-bar". M-a învăţat să recit. Să ştiu ce-i aia un breakfast, un whisky, un gin-fizz, mă rog, tot ce i se cere unui actor de film modern. Patru ani de-a rîndul s-a ocupat de mine.

„Actriţa" continuă să mă aiurească :

— Avea prieteni pe la studiouri cu duiumul. Mai un regizoraş, mai un maşinist. Cunoştea şi cîţiva din ăia care angajează figuraţia...

O întrerup, curios să ştiu care-i situaţia actuală a „mecenei" :

— Şi astăzi, tot el se ocupă de dumneata ?

— Păi se-nţelege, cine altcineva ? Asistă la fiecare filmare. Mă îndrumează. Mă duce cu maşina. Mă povăţuieşte cum să cultiv relaţiile. Cum să primesc o invitaţie la masă, la dans, la o audiţie de jazz, la o vizionare de stampe. Mă rog, arta de-a întreţine atmosfera artistică.

— Da ! Mda ! Văd c-ai trecut prin toată filiera. Şi cine-i „mecena" ăsta, al dumitale ?

— Păi l-aţi şi cunoscut ! Bubi, arhitectul care m-a adus cu maşina.

— Dumneata eşti singura lui descoperire ?

— Sigur că da. O dată în viaţă dai peste o asemenea ocazie, ca Gilly ! Şi-apoi, să-l ferească Dumnezeu să umble şi după alte pupeze, că-l fac pensionar medical gradul III, cu însoţitor.

— Lucrezi mult, domnişoară Gilly ?

— Nu prea ! Sînt nemaipomenit de gelozită. Nu-mi dau decît roluri mici. Şi-ălea, mai mult în filme publicitare. Pe cîţi nu i-a dus Bubi, să-i convingă de valoarea mea, la „Mon Jardin", la cîţi nu m-a trimis cu scrisori de

recomandație. Cîte probe n-am dat la studiou, în odăi neîncăpătoare, sau chiar la domiciliu, că n-aveau liber platoul.

Curios să aflu ce mai fermentează în capul unei dive, mă încumet s-o interoghez în continuare :

— Totuși, dacă Mamariția dumitale și cu inginerul Gaterek îți sînt ca și niște părinți adoptivi, de ce nu te consulți cu ei ? De ce ții neapărat să te sfătuiești cu mine ?

— Dar v-am spus că nu i-am văzut de vreo zece ani. Ce știu ei despre problemele mele de creație artistică ?

— Bine, dar domnul inginer Gaterek te-a ajutat tot timpul. Cel puțin așa mi-ai comunicat.

— M-a ajutat, dacă ajutor se pot numi firimiturile pe care mi le-a azvîrlit de la ospețele lui. Păi știi dumneata, domnule Conan, cine-mi este nenea Zighi ?

— N-aș putea zice ! În orice caz, judecînd după spusele dumitale, ți-a fost ca un tată !

— Aiurea ! O bestie ! Ca și doctorul Bilă, ca și draga mea Mamariță. S-au îndopat, au huzurit, s-au scăldat în bani. Mie ce mi-au dat ? Nimic ! S-au ascuns. Au fugit de mine. De ce m-am invitat singură, aici la Posada ? Asta nu s-a-ntrebat nimeni. Dar dumitale pot să ți-o spun. Anume am venit, să le cer socoteală ! Să-i întreb de ce m-au părăsit vreme de zece ani. De ce m-au lăsat pe mîna meceneului de Bubi, de ce n-au mai dat nici un semn de viață atîta timp ? Pentru asta am venit. Acum cred că li-i frică de mine. N-ați văzut ce primire mi-au făcut ?

— Dar ce i-a determinat să te facă pierdută și uitată ?

— Asta m-am întrebat și eu mereu, ce învîrtește nenea Zighi. Ce lucrează. Pe unde-i umblă pașii. În ultimii ani l-am rugat și pe Bubi să afle cîte ceva.

— Și ? A reușit ?

— Bubi a răscolit pretutindeni, a-ntrebat o mulțime de lume. Toți spun că din matrapazlîcuri ar fi adunat o groază de parale ; zice-se că-s peste o jumătate de milion. Unde-s marafeții ? Tăcere, tăcere, tăcere ! Mai tare ca-n „Hamlet", filmul ăla polițist pe care l-am vizionat la televizor !...

Începe să devină mai interesant. Diva întoarce placa.

— Nu te supăra, dar aș vrea să mai întreb ceva. Ai pomenit, în timpul prînzului de gală, despre vînzarea casei din București a inginerului Gaterek. Adineauri ai afirmat că n-ai reușit niciodată să-i afli adresa. De unde știi c-ar fi avut vreo casă a lui, și de unde ai auzit de vînzarea ei ?

Gilly pune o frînă bruscă tonomatului de confidențe. Văd de departe că nu prea pare dispusă să monteze discul cu adevărul. Continui :

— De vreme ce intenționezi să-mi ceri o mînă de ajutor, trebuie să-mi dezvălui tot ce-ai aflat. Nu știu de ce, dar am impresia că nu-ți prea dă ghes inima să-mi mărturisești sursa informației referitoare la vînzarea casei.

Pînă la urmă, actrița se hotărăște :

— V-am mai spus că-mi inspirați o încredere nemărginită. Deci am să vă transpir și eu ce-am auzit de la niște persoane de neîncredere. Adică de la Lucky-Lucky.

— Parcă nu-l cunoșteai !

— Aici e-aici ! Din păcate îl cunosc. Și încă de mult. Dar n-am vrut să afle Bubi. Lucky-Lucky e-un băiat de treabă, fifti-fifti. Mă iubește și-l iubesc. Vă spun sincer, o iubire ca-n „Traviata". Odată și-odată, tot va trebui să mă descotorosesc de Bubi. Dar nu pot chiar imediat. La urma-urmei mă ajută material, și n-am de unde să-i înapoiez pe loc împrumuturile. Să mai aștepte. Deși cred că meritam să-mi asigure întreținerea, fiindcă am învățat pe brînci, iar studiile mele de artă actoricească i-au folosit mai mult lui decît mie.

— Dar Lucky se împacă atît de lesne cu relaţiile pe care le întreţii cu domnul Bubi ? Cu relaţiile dumitale artistice ?

— Maestre, pe ce lume trăieşti ? Aşa-i viaţa artiştilor, plină de sacrificii. Iar Lucky-Lucky e şi el artist şi mă înţelege.

Evoluţia relaţiilor dintre scriitorul Al Conan şi actriţa Gilly Izverna începe să mă îngrijoreze. De la pronumele de reverenţă „dumneavoastră", care-mi convenea, trecerea la „maestre" şi la profilarea unei persoane a doua (plus „pe ce lume trăieşti"), îmi declanşează semnalul de alarmă. Aşa că iau măsurile de rigoare :

— Uite ce-i, domnişoară, trebuie să-ţi declar, sus şi tare, că am altă concepţie despre viaţă. Dacă solistul se-mpacă atît de lesne cu financiarul carierei matale, înseamnă că-n afara corzilor vocale nu mai dispune şi de vreo cîteva morale.

— Ei, nu mai spune, măestrică ! Va să zică te şifonează concepţia mea despre viaţă ? Păi ce-mi eşti tălică, atunci ? Oi fi vreun zmeu ? Ce, dumneata nu te-nvîrţi prin lumea asta „artistică" ? La început, finanţarea carierei mele de către domnul Bubi nu te-a prea deranjat. Dar te şifonează faptul că mă iubesc cu Lucky. Da ? Asta te zgîndără ? Nu vezi nimic din ce se petrece în jurul matale, maestre ? Şi mai zici că eşti scriitor ? Halal de-aşa scriitor ! Inginerul Gaterek poate să-şi îngăduie să fure ca-n codrul Vlăsiei, doctorul Hannibal Certega poate să fie dat afară din medicină pentru avorturi ratate, Mamariţa poate să-l ducă de nas pe căluşarul ei, numai eu n-am voie să fiu fericită cu Lucky. De ce ?

Peroraţia actriţei mă lasă rece. Sînt obişnuit cu teatrul. Mai ales cu cel ieftin, de duzină. Ca să-i domolesc falsa revoltă, îi declar tăios :

— Am văzut altele şi mai şi. Nimic din ce-i omenesc nu-mi este străin. Dar nu mă-nvoiesc cu mişelia, spurcă-

ciunea şi jegul sufletesc. Tot ce-mi spui matale, este posibil. Dar e urît ! şi nu se mai poartă. Mai bine astîmpără-ţi nervii şi explică-mi mai limpede ce urmăreşti cu toate astea ? Ce-i cu doctorul Bilă ? N-am prea înţeles.

— Numaidecît ai să-nţelegi ! Doctorul, mumia asta hodorogită, s-a ocupat toată viaţa numai cu învîrteli. De-aia l-au şi băgat la pîrnaie. Bun ! Dar cînd i-am spus că şi eu bănuiesc că nenea Zighi ascunde ceva, ce crezi că mi-a cerut ? Să aflu, cu orice preţ, unde şi-a ascuns nenea Zighi banii.

— Care bani ?

— Banii de pe casă. Cel puţin vreo trei sau patru sute de mii de lei. E bine ? Dacă nu aflu unde şi-a pitit inginerul mangoţii, o să fie vai de capul meu...

— Şi de cînd l-a încadrat Mamariţa dumitale, pe post de bucătar-şef ?

— Nu ştiu precis. Dar se pare că imediat după ce-a ieşit de la internat. De-atunci n-a mai plecat de-aici. Atît am izbutit să aflu.

— De la cine ?

— De la Lucky !

Acum chiar că nu mai înţeleg nimic. Actriţa joacă teatru. Toată lumea goneşte înnebunită după banii inginerului. Este mai mult decît clar că se încurcă iţele.

Trăgînd însetat din „Snagov"-ul pe care l-am aprins din numai patru chibrituri, sorbind însetat din cafea, degustînd cumpătat din lichidul de ambră, încerc să pun ordine în situaţia internă de la pensiunea Nachtigal. Şi cum sînt meticulos, numerotez chestiunile la ordinea zilei.

Primo : actriţa se prezintă la Posada, la cererea ei.

Secundo : i se organizează o primire mai mult decît călduroasă. Care, după toate semnele, pare să fi fost îndelung şi în secret pregătită.

Tertio : Lucky-Lucky o cunoaşte pe Gilly. În răstimpul perioadei de odihnă de la Posada, unde s-a prezentat înaintea actriţei, stă cu ochii pe inginer, pe Mamariţa, pe Bilă şi pe ceilalţi pensionari ai menajeriei, pentru a putea furniza informaţii la zi ultimei sosite. Deci, o primă concluzie : cei doi artişti, cîntăreţul „pop“ şi actriţa de filme particulare, clocesc ceva, în coproducţie.

Quatro : doctorul Hannibal Certega rîvneşte cu patimă la paralele bunului şi vechiului său tovarăş.

Mai departe nu mai numerotez. Prea sînt multe probleme. Deci, renunţ. Şi bine fac. N-are nici un rost. Pentru că totul este atît de încîlcit, — şi nu numai în capul meu, — încît se cere imperios continuarea cercetărilor, pentru a afla cît mai mult.

Coana Mariţa, pitoreasca mea gazdă, unelteşte şi ea ceva. Bunăoară, enigmatica zuruire a pietricelelor din cutie.

Moartea lui Tudoriţă. Are, precis, şi ea un tîlc ascuns.

Iar veghea, de fiecare noapte, a inginerului denotă că stă la pîndă. Că aşteaptă să se petreacă un eveniment, despre care pare să fie avizat.

Nici Finichi nu mi se pare a fi uşă de biserică. Prea adună documentaţie.

Ceea ce nu reuşesc să definesc clar, este rolul fraţilor Flintaş, caraghioşii de Bigam şi Mogam.

Pe neaşteptate, mi se aprinde o diodă :

— Domnişoară Gilly, acum că ne-am mai liniştit, aş vrea să mă lămureşti în privinţa nepoţilor doamnei Nachtigal. Îi cunoşti, au ba ?

— Asta-i bună ! Păi cum să nu ne ştim. Bigam şi Mogam sînt foarte cunoscuţi pe platourile de la Buftea. Colaboratori externi. Cascadori, cu „OZN“-ul lor, pe care-l mulg ca pe-o vacă de tracţiune. Scot şi untul din el. Aştia au făcut ceva parale la viaţa lor. Dar se mai îndeletnicesc şi cu altele. Cinematografia-i doar o chestie întîmplătoare. Transporturile sînt temelia comerţului lor.

Cum vine vremea bizonului, pe la începutul lui iunie, nu mai știu ce-i aia zi și nici noapte.

— Bizoni ? La noi ?

— Nu, domnule, că parc-ai fi de pe altă planetă. Bizon se cheamă roșiile ălea timpurii. Nu există sat sau cătun din preajma Bucureștilor, unde să nu fie cunoscuți ca niște cai breji. 24 de ceasuri din 24, Bigam și Mogam aleargă mai dihai ca șoferii iadului. Fără cinci sutici nu se întorc acasă. Pe zi.

— Atunci de ce n-au dezvăluit faptul că te cunosc ?

— Personal, n-am avut niciodată de-a face cu ei. Dar n-ar fi exclus să se ferească de mine, pentru că știu prea multe despre activitatea lor de tîrgoveți. M-a mirat însă, foarte mult, că-i găsesc aici. Știam de la Lucky că vin în fiecare vară la Mamariţa, dar acum ar fi trebuit să se ocupe de transporturile lor de roșii, doar sîntem în plin sezon.

Gîndesc, — ceea ce mi se întîmplă destul de des, fiind o caracteristică a profesiei mele de scriitor, — că Finichi n-a remarcat apariţia prematură a „OZN“-ului și-a tinerilor săi proprietari. Or, îi cunoaște la fel de bine ca și Lucky, doar s-a întîlnit cu ei în fiecare vacanţă.

De fapt, și eu mă întreb, ce-ar putea să însemne apariţia tuturor neamurilor și cunoștinţelor coanei Mariţa, tocmai acum, în preajma solstiţiului de vară. Nu cred să fie vreo dovadă de pasiune astronomică, ci cu totul altceva.

— Dragă maestre, bănuiesc că ţi-ai dat seama că mai avem multe să ne povestim !

Actriţa arborează un zîmbet nedefinit, ceva între grimasa pe care-o schiţează cineva care a muşcat dintr-un

măr pădureț și contracția unei stridii peste care ai stors o jumătate de lămîie verde.

Fără să mai studiez aprofundat zîmbetul de răspuns, îmi rînjesc și eu resturile frumoasei mele danturi, și-i dau cuvenita replică :

— De mult mă gîndeam la asta, dragă domnișoară. Căci nu mi-ai spus ce serviciu trebuie să-ți aduc. Doar asta doreai să mă rogi, nu ?

— Atunci înseamnă că nu m-am înșelat în privința dumneavoastră. Doar un adînc cunoscător al sufletului omenesc, numai el putea să observe că încă nu mi-am exprimat dorința care a dat naștere acestui breakfast. Care sper că v-a plăcut, nu ?

— Mai încape vreo îndoială ? Nu vreau să vă flatez, dar a fost ca-n visele mele cele mai frumoase, ca atunci cînd mă culc flămînd, după o zi de regim sever...

— Cred și eu. Cinci ouă și un sfert de oca de bacon prăjit, o sticlă de whisky, plus firimiturile celelalte.

— Și ce facem acum ? — întreb eu răbdător.

— Bem o cafea stropită cu whisky ! Iar eu am să vă rog ceva. Sînteți în branșă, vă pricepeți la presă, așa că puteți să-mi dați o mînă de ajutor. Sînteți bun prieten cu domnul Finichi. Domnul Sică este fotoreporter la „Actualitatea". Iar în „Actualitatea" apar fel și fel de fotografii. Mai ales pe copertă. Actrițe și actori, din țară și din străinătate. Mai toate-s făcute de el. Puneți o vorbă bună și pentru mine !...

— De ce nu l-ai rugat pe domnul Bubi !

— Meceneul meu s-a specializat numai în cinema ! N-are pile în presa ilustrată !...

— Am să vorbesc cu domnul Finichi. Să vedem ce se poate face. Am să pledez în favoarea dumitale, domnișoară Gilly.

— Vreau să vă mai rog ceva. Spuneți-i domnului Finichi, rugați-l din partea mea, să-mi arate și mie albumul cu menajeria de la Posada. Nu de altceva, dar

vreau să-mi dau şi eu seama dacă-i un fotograf atît de mare pe cît se zvoneşte.

— Albumul ? Care album ?

— Hai să lăsăm bancurile, maestre ! Ştiţi dumneavoastră care !

— Să zicem c-aş şti ! Dar dumneata de unde ai auzit de el ?

— De la dumneavoastră !

— De la mine ? Imposibil !

— Ba-i foarte posibil. V-am auzit vorbind cu domnul Finichi.

— Poate ascultînd la uşă, c-altminteri nu înţeleg cum.

— Aţi ghicit. V-am spus eu că sînteţi un mare scriitor !

21). NU-I FRUMOS SĂ TRAGI CU URECHEA, DAR... CE SĂ MAI VORBIM !

N-aş putea declara, cu mîna pe cord, că mi-a căzut prost breakfast-ul oferit cu-atîta dezinteresare de divă.

Dar dacă stau să mă gîndesc mai bine, nici prea strălucitor n-o să-mi fie. Şi nu din pricina obişnuitelor dezagremente digestive ce-mi apar după asemenea destrăbălări alimentare, ci datorită supărătorului angajament pe care mi l-am asumat faţă de domnişoara Gilly.

De obicei îmi respect promisiunile. Chiar atunci cînd mă pripesc, şi nu cumpănesc îndeajuns urmările. Dar în cazul de faţă, mai cu seamă după ultimele cafele şi, în special, după ultimele două (dacă nu chiar trei) păhărele din blestemata aia de băutură cu miros de cauciuc ars, nu ştiu dacă nu m-am lăsat tras pe sfoară. Am făgăduit un lucru care nu depinde de mine.

Oricît de cumsecade şi de binevoitor ar fi Finichi, nu sper să privească cu ochi buni traficul de influenţă pe care am de gînd să-l încerc. Cu atît mai mult, cu cît are şi el părerile lui, — nu în privinţa copertelor, peastea ştiu cum le rezolvă, să nu mai pomenim, — ci în materie de componenţa menajeriei de la Posada.

Rumegînd în minte cele mai negre presimţiri, stau întins pe pat şi privesc în tavan. Nu-mi spune nimic. Nu are, aşa cum se întîmplă în unele romane, pete sau crăpături în stare să schimbe cursul gîndurilor, inspirînd cine ştie ce asociaţii de idei. În lipsa unui tavan adecvat, întind mîna spre noptieră şi dau de volumul lui Hitchcock, cel care-mi distrusese noaptea trecută.

Deschid cartea la întîmplare. Dar mă grăbesc s-o închid la loc. N-am citit decît titlul povestirii, şi-mi este de ajuns. Nu puteam găsi unul mai nimerit : „Viaţa-i un teatru interpretat de criminali amatori“ ! O fi bătrînul Alfie specializat în branşa prozelor de groază, dar să fie sănătos, eu m-am săturat de-atîta suspense. Mai ales cînd intenţionez să scriu în linişte un roman. Şi încă detectiv.

Capul îmi clocoteşte. Stomacul îmi apasă diafragmul. Cordul fîlfîie. Aşa-mi trebuie ! Să mă-nvăţ minte. Cinci ouă, whisky, cafele peste cafele, plus bacon prăjit. Prăjeala-i de vină ! Mi-a spus Doru-doctoru să nu mă mai ating de alimente preparate în grăsimi încinse.

Trebuie să întreprind ceva pentru a-mi linişti nervii. Mă îndrept spre baie. La etajul unde se află odaia mea, avem o cameră de baie care deserveşte întreg palierul. Exceptînd, bineînţeles, baia personală a actriţei. Nu m-aşteptam să găsesc la Posada, în creierii munţilor, o asemenea instalaţie sanitară. Mozaic pe jos, faianţă albăstruie pe pereţi, tavan dat în ulei.

Las duşul să-mi inunde capul înfierbîntat. Reuşesc, într-o oarecare măsură, să mă răcoresc. Apoi opresc apa. Mă privesc în oglindă. Sincer să fiu, nu-mi place mutra celui care se zgîieşte la mine. Ochii sînt vitroşi, un facies cianotic, de alcoolic cu stagiu, iar părul leoarcă de apă zbîrlit ca la viezuri. După cîteva secunde de ezitare, reuşesc să recunosc persoana. Atunci decid să desfăşor cîteva operaţii de renovare. Mă pieptăn (ăsta-i un fel de-a vorbi, deoarece mă tund foarte scurt), mă „frotez" cu prosopul pe obraji, pînă ce capăt un pic de culoare naturală, după care îmi periez înverşunat dantura, să-mi dispară gustul de cauciuc.

Deschid fereastra, să văd ce se întîmplă cu vestitul ozon de Posada. Aerul curat şi rece năvăleşte în baie.

Răsuflu adînc, răsuflu uşurat ! Asta-i culmea ! Să fug din Bucureşti, pentru a-mi găsi liniştea creatoare în această bizară şi afurisită pensiune, tocmai în camera de baie.

Numai că-i cineva, acolo jos, care nu mă iubeşte ! Căci se aude o gîlceavă în toată regula.

Mă apropii curios de fereastră şi, fără să mă las văzut de cei de jos, trag precaut cu ochiul şi, mai ales, cu urechea. Ştiu că nu-i frumos s-asculţi pe furiş la discuţiile altora, dar de mic copil am manifestat o curiozitate maladivă faţă de tot ce se întîmplă în juru-mi.

Fereastra băii dă spre curtea din dos a pensiunii doamnei Nachtigal, chiar în grădiniţa unde o găsisem pe coana Mariţa jucînd table de una singură, în aşteptarea subsemnatului.

Pe-o bancă mare şi curbată, de tipul acelora pe care le întîlnim în parcurile publice, grupul scandalagiilor şi-a coborît cu două trepte volumul glasurilor. Dar spre norocul meu, fereastra fiind exact deasupra lor, îi văd şi-i aud destul de bine, fără ca ei să poată realiza acelaşi lucru.

Deşi îi disting dintr-un unghi întrucîtva dificil, recunosc cu uşurinţă scăfîrliile lui Bigam şi Mogam. Iar între ei doi... coama „auburn“ aparţinînd lui Gilly !

Abia acum înţeleg de ce nu-i poate înghiţi. Pentru că Bigă, cu glasul lui piţigăiat, de ţîvloi, face muncă de lămurire cu actriţa.

— Bine, bine, lady-madona, dar ce iese din bişniţul ăsta ? Că nu sîntem de la Popeşti-Leordeni, să ne joci tu pe deşte !

— Lady-madona să-i spui mătii, nu mie, măgarule !

Mogam, pesemne şi datorită numelui său de origină „anglo-saxofonă“, după cum se pronunţă Lucky-Lucky, o potoleşte într-o britanică pură :

— Tekitizi ! Ştii ce-i asta ? Adică las-o mai moale, că-ţi demolăm faţada ! Aşa se spune în filmele ălea cu caft, că doar eşti în branşă ! Nu ţine să te răţoieşti la noi, Miss Bubi !

Actriţa se domină. Nu-i vine uşor, dar n-are altă soluţie pe plan local. Pesemne că există şi alte motive, deoarece îşi continuă expunerea :

— Vreau să lucrăm împreună. Să ne avem ca fraţii, nu să ne ciondănim toată ziua bună ziua. E bine ?

— O. Key ! — răspund pe două voci, în terţă, Bigam şi Mogam. Dar să vedem pe ce ! Că nu te-o fi apucat, aşa tam-nesam, dragostea de noi.

— Atunci să ne întoarcem la oile noastre. Cred că nu v-a dat prin cap să mă mulgeţi de parale !...

— Drept cine ne iei, Miss Bubi ?

— Mi se năzărise mie o bănuială, mă rog ! Dar hai să trecem mai departe...

— De acordeon ! Dar fără să ne-nvinuieşti de lucruri scîrboase, aşa cum ai zis ! N-avem voci de cîntăreţi, dar sîntem băieţi curaţi la suflet...

— E-n regulă şi olrait! Am eu pe altul care se îndeletniceşte cu mărunţişurile astea. Şi-o ştiţi prea bine! M-am săturat şi de el, şi de alte anexe. Avem ocazia să ne umplem de marafeţi, hai s-o facem împreună! Fiindcă am găsit şi vaca de muls !...

— Care-i aia ? Ca să nu murim proşti !

— Inginerul !

Din păcate nu se poate reda în scris exclamaţia de stupoare a celor doi Flintaşi. Deci transcriu pe scurt :

— ! ? !

Tradiţional, adică în proza de comportament, se spune c-au rămas cu gurile căscate. Dar nu-i tocmai aşa. Bigam şi Mogam, în realitate, şi-au muşcat limba, deoarece îşi încruntă mutrele de parcă ar fi înghiţit mătrăgună.

Efortul pe care-l depun amîndoi, cu forţe reunite, ca să realizeze şi să tragă imediat toate concluziile de rigoare, din „bomba" comunicată de actriţă, le aşterne pe chip o expresie-robot, de-o rară frumuseţe. Arată ca doi buldogi ieşiţi la pensie, pe motive medicale, pentru lipsă de fler şi agresivitate canină.

— Glumezi ? — o întreabă Bigam neîncrezător.

— Pe mormîntul maică-mii, că-i aşa !

— Şi cine-i maică-ta ?

Răspunsul actriţei pare să fie mai mult decît satisfăcător. Nici una, nici două, îi apucă pe după gît pe cei doi fraţi, se opinteşte niţel şi, fără vreun efort vizibil, îi ciocneşte cap în cap, de li se aud troznind frontalele. Întocmai cum procedase şi coana Mariţa. Deh, casă cu tradiţie ! Dacă ar fi fost vorba de alte capete, ar fi trebuit chemată „Salvarea". Dar în afară de zgomotul înfundat şi scurt, nu se întîmplă nimic important. Bigam şi Mogam îşi fricţionează de mama focului cucuiele pe cale de formare. Dar se mărginesc numai la această operaţie de autoliniştire. Mă aşteptam la o reacţie pe măsura insolenţelor proferate faţă de actriţă acum cîteva clipe. Însă instinctul de conservare acţionează. Deci, se abţin de la vot !

— Acum să vă spun despre ce-i vorba, — decide artista. — După cum v-am spus și după cum și bănuiți, trebuie să-l ajut pe cîntărețul Lucky, și încă din banii agonisiți cu sudoarea frunții, pe care mi-i aduce Bubi de la studiou.

— Mda ! — confirmă recepția cei doi Flintași.

— Trebuie să pun capăt jafului. Gata ! A-nțărcat bălaia ! Nu mai am răbdare și nici nu mă simt în stare să mă descurc de una singură.

— N-am zice ! — se-ncumetă Mogam să lanseze o apreciere destul de aproape de realitate.

— Fără ! Lasă-te de goange ! Ce-a mers cu voi, nu se prinde cu Lucky. Ala-i cît malul. Nu mă pot lupta cu el. Voi sînteți doi, cu mine trei, dacă mai punem și ceva minte, cred că-i venim de hac. Și lui, și inginerului ! E bine ?

— Zii mai departe !

— Bun. Va să zică îl scoatem pe Lucky din competiție. Căci și el știe de marafeții inginerului. Nu știu cum o fi făcut, de-a aflat de ei, mai ales că mi-a pomenit și de totalul sumei încasată de Gaterek pe casă ; peste trei sute de miare !

— Care casă ? — se miră pe două voci bișnițarii.

— Inginerul a avut o casă la București. În primăvara asta ar fi vîndut-o.

— Și unde-s paralele ?

— Asta aș vrea să aflu și eu. Dar, împreună, le dăm noi de urmă. Numai că nu vreau să se-nfrupte și cîntărețul meu din ei. Lucky nu trebuie să știe c-ați intrat și voi pe fir. Dacă prinde de veste, mă face beefteak-tartar !

— Ce-i aia ? — se pițigăiește Bigam.

— Carne tocată, cu pătrunjel, ceapă și piper. Se mănîncă crudă !

— Nu folosim așa ceva !

— Se vede.

— Iar te iei de noi ?

— Vedeţi-vă de treabă. Ce-am eu cu voi ? Sîntem intraţi în coproducţie, hai să lucrăm. Repede şi cu spor. Trebuie să fiţi cu ochii pe Lucky, să-l ţineţi sub observaţie pe inginer, că nu ştiu ce tot sporovăieşte, de ieri încoace, cu doctorul Bilă, să fiţi atenţi şi la Mamariţa, că şi ea...

— Dar ce ţi-a căşunat pe coana Mariţa ?

— Pe ce lume trăiţi, blegilor ? Uite, aşa-i cu inginerul...

Şi actriţa le explică, fără cuvinte, frecîndu-şi între ele arătătoarele. Bineînţeles, fraţii pricep numaidecît. Le este mai la îndemînă. Metodele vizuale au dat totdeauna rezultate superioare celor audio.

— De la mine n-aveţi cum să scoateţi piţule. Nu ţine figura care v-a trecut prin cap, cu şantajul. Puţin îmi pasă de Bubi. Ce-o să cîştigaţi dacă o să-i dezvăluiţi că mă am bine cu Lucky ? Cîteva sutare ? Planul meu e mai rentabil. Împărţim în trei, nu nişte biete hîrtii de-o sută, ci-o grămadă întreagă de bancnote. Peste trei sute de mii ! Numai să vă intre bine la căpăţînă, eu mă ocup de organizarea muncii !

— Aiurezi, Lady-Madona ? Trei sute de mii ?

— Întocmai !

Ceea ce nu înţeleg, şi sînt sigur că nici Bigam şi Mogam nu-s capabili să-nţeleagă, este de fapt chichiţa cea mai importantă. Pe ce se bizuie actriţa, cînd afirmă că dă ea de paralele inginerului ? Sper că nu-şi face iluzii c-o să-i spună, de bună voie şi nesilit de nimeni, nen-su Zighi. Atunci va trebui să-mi schimb şi bruma de impresii despre posibilităţile cerebrale ale divei, şi-aşa destul de costelive. Că-i incultă, asta se mai poate înţelege. Dar să fie şi cretină, nu-mi mai vine să cred !

— Mîine vă repeziţi pînă la Bucureşti. Vă duceţi la notariatul sectorului 3 şi vă interesaţi de actul de vînzare al casei lui Gaterek. E clar ? Apoi, imediat ce-aveţi

toate datele, vă-ntoarceţi cît mai degrabă. Restul organizez eu !

Bineînţeles că despărţirea celor trei nu se petrece ca-n romanele de capă şi spadă, unde eroii îşi iau rămas bun bătîndu-se pe umeri şi îmbrăţişîndu-se muşchetăreşte. Nimic din aceste procedee romantice şi perimate. Mai întîi pleacă fraţii Flintaş. Fără să-şi ia nici un rămas bun. Fără să se mai uite îndărăt la actriţă.

Deşi ar fi făcut foarte bine dacă ar mai fi privit o dată în urma lor, căci l-ar fi văzut apărînd, de după colţul casei, pe Lucky-Lucky.

„Urlatorele" zîmbeşte canin. Gilly se uită la el ca la un Dumnezeu. Lucky plezneşte de fudulie. Simte cît este de iubit.

Dur şi mascul, o interoghează pe Gilly :

— E-n regulă ? N-am izbutit s-aud mai nimic ! Ştiau ceva de mangoţii lui Zighi ?

— Habar n-aveau. Dar îşi puseseră în cap să mă şantajeze pe mine. C-au şi găsit pe cine !

— Şi cum ai aranjat ? Eliberează terenul ?

— Îi expediez la Bucureşti. La notariat. Să vadă ce-i cu actul de vînzare. Cred c-am găsit un pretext fantastic, nu-i aşa ?

— Să zicem. Şi mai departe.

— Profitînd de absenţa lor, — în definitiv sînt doi mai puţini la Posada, poate aranjăm ceva şi cu fazanii ăilalţi ; pe scriitorul cel grăsuţ l-am aiurit, — pornesc să răscolesc peste tot, pînă dau de comoara lui nenea Zighi. Dacă o să obţinem rezultate serioase, de pe urma cobzărelii grasului, poate reuşesc să-mi arunc o privire în albumul fotografului, despre care şopocăiau ei noaptea trecută. S-ar putea să găsim în pozele nebunului, cheia care să ne dezvăluie tîlcul mutării cărţilor şi-a mobilelor. Cred c-aici se-ascunde ceva. Cel puţin aşa am înţeles din conversaţia grasului şi-a fotografului. Se auzea cam greu prin uşă, dar tot am prins cîte-o vorbă.

Pe chipul cîntăreţului se aşterne o expresie destul de ciudată. Cu o oarecare bunăvoinţă, s-ar crede că gîndeşte. Dar mie unul, aşa ceva mi se pare o imposibilitate. Nu mi-l imaginez pe „urlatore“ decît cîntînd, şi încă la mag, nicidecum gîndind. Că nu e om să poată gîndi cu corzile vocale !

După ce constată zădărnicia efortului care-l chinuie, dă a lehamite din mînă, în semn de supunere faţă de inteligenţa actriţei. „Îşi face iluzii, săracul“ — îmi zic eu. După care solistul se decide să plece. Se mai uită o dată la Gilly. Cam lung. Prea lung pentru unul care ar fi trebuit să dea impresia c-a înghiţit momeala. Dispare după colţul casei. Tot aşa cum a venit.

Actriţa a rămas singură. Se întinde pe spătarul băncii. Oftează uşurată şi zîmbitoare.

Pe mine, simt că mă apucă toate năbădăile. Ceea ce se petrece, depăşeşte orice limită. Uite, dom'le, unde-am picat ! În ce viespar !

Gilly priveşte spre orizontul Comarnicului. Trîmbele de praf de ciment se înalţă alene spre ceruri. Nu ştiu ce i-or fi dezvăluind, dar spre surprinderea mea o aud cîntînd în gura mare :

— Urà ! Urà ! Trăiască nea Marin, trăiască nea Marin ! Că are submarin, că are submarin !

Unde sînteţi voi Beatles, domnilor, s-o auziţi pe divă cîntînd, şi s-o trageţi în ţeapă. Cîntă fals şi scîrţîit. Strident şi neconvingător. Dar ceea ce intonează este un şlagăr mondial : „Yelow submarine“. Şi încă pe text propriu.

Mai că-mi vine să mă închin, auzind şi bazaconia asta. Dar un zgomot de fereastră care se închide, mă trezeşte la realitate. Şi mă determină să mă aplec puţin în afară, să văd despre care fereastră e vorba. În stînga camerei de baie se află odaia inginerului Gaterek. Fe-

reastra n-are perdele. Aşa că deslușesc silueta bătrînului Zighi. Sper că-i el. Deşi ar fi mai nimerit să fie altcineva. Căci, fără îndoială, dacă a auzit toată conversaţia veselă dintre cei convocaţi la şedinţă, sub fereastra odăii lui, numai bine nu i-a picat.

N-aş fi crezut că pereţii despărţitori, dintre baie şi odaia domnului inginer Gaterek, sînt atît de insuficient izolaţi fonic.

Căci, — şi-aici sînt nevoit să mărturisesc, fără a mă ruşina, — rămîn literalmente cu gura căscată ! Îl aud cîntînd pe inginer ! Dumnezeule ! Ce virus transmite Lucky, de se apucă toţi de performanţe vocale ?

Deşi peretele estompează întrucîtva glasul hîrîit al inginerului, disting totuşi, destul de limpede, linia melodică a faimosului „Yelow submarine".

Numai că, de data asta, inginerul Siegfried Gaterek manifestă serioase înclinaţii pentru meseria de textier al şlagărelor la modă.

Însă textul compus de dînsul mi se pare încărcat de semnificaţii mult mai la obiect. Căci refrenul sună obsedant :

— Ura ! Ura ! Nu trageţi în Siegfried ! Nu trageţi în Siegfried ! Că n-are un ban lichid ! Că n-are un ban lichid !

Rezultatele, de pînă acum, ale anchetei mele personale, mi se par totuşi insuficiente.

Dacă stau să adun cele aflate de la Sică Finichi, de la Lucky, plus confidenţele (false) ale actriţei, bașca organizarea unei acţiuni de jaf, şi încă ingeniată şi condusă de-o pseudoactriţă, totalul care îmi rezultă arată cu totul neconcludent. Ăsta-i adevărul. Trist şi deconcertant !

În clipa cînd mă hotărăsc să părăsesc insolita cameră de gîndire, atît de puţin recomandabilă în condiţii normale, cineva încearcă să-mi violeze spaţiul vital.

— Ocupat ! — strig eu intrînd în panică.

Şi, pentru a fi şi mai convingător, trag lanţul recipientului pe care stă gravat „Torrent".

Apoi, încredinţat că mi-am interpretat de minune rolul, deschid uşor uşa.

— M-aş fi mirat să n-aveţi dificultăţi, după cele îngurgitate la breakfastul domnişoarei Gilly !

Inginerul Gaterek mă priveşte surîzînd diabolic. Apoi înaintează în direcţia mea.

— Sper că-mi permiteţi să folosesc şi eu baia. Nu în aceleaşi scopuri ca dumneavoastră. Datorită poziţiei privilegiate a odăii mele, am putut asculta totul. Exact totul. La fel ca şi dumneavoastră, maestre Conan. Numai că pe mine, realmente, m-a apucat o colică insuportabilă. Trebuie să recunoaşteţi că, după cele auzite, este ceva absolut firesc. Nu-i aşa ?

Nici eu nu reuşesc să desluşesc ceea ce bîlbîi în chip de răspuns.

Mă îngrozeşte gîndul că inginerul a auzit ce se pune la cale.

— Domnule Gaterek ! Ce se întîmplă aici ? Lămuriţi-mă şi pe mine, c-altminteri simt că-nnebunesc !

— Domnule scriitor de romane de aventuri, păstraţi-vă cumpătul. Aşa-i viaţa ! Dar, pînă la urmă, se vor limpezi toate. Îngăduiţi-mi să ejectez fierea provocată de uneltirile ce se urzesc împotriva mea. Pînă atunci, vă poftesc să intraţi la mine în cameră. Aşteptaţi-mă doar cîteva minute.

— Dar nu-nţeleg ! Ce să fac la dumneavoastră în odaie ?

— Tocmai pentru ca să înţelegeţi ! De aceea vă şi invit. Numai că n-am ce să vă servesc. Produsele ce se vehiculează prin casa asta nu-mi inspiră nici o încredere. Cred că v-aţi dat şi dumneavoastră seama. Vin numaidecît !

22). BIGAM și MOGAM NU-ȘI ASUMĂ RISCUL !

Inginerul Gaterek intră tacticos în camera de baie. Iar eu, la fel de tacticos, ba și flegmatic pe deasupra, mă pregătesc să pătrund în odaia lui.

Numai că un tropot de pași, de parcă ar da năvală toți taurii de la stația comunală, face să se cutremure scara.

Pensiunea doamnei Nachtigal este zgîlțîită zdravăn, din toate încheieturile. Dușumeaua trozнește. Pereții intră în trepidație. Iar eu intru în panică. De-ar fi iarnă, aș zice că s-a prăvălit asupra noastră o avalanșă în stare să acopere toată Posada, plus teritoriile învecinate.

Cînd îi văd însă pe cei doi frați, Bigam și Mogam, urcînd în trombă treptele, îmi vine inima la loc. Cu toate că nu prea am motive să mă autoliniștesc, deoarece nu reușesc să-mi explic rostul acestei năprasnice cavalcade pedestre, îi ascult îndemnîndu-se :

— Dă-i bătaie, Bigă !

— Bagă gaz ! — supralicitează suspomenitul.

Un răcnet victorios lămurește numaidecît pricina vertiginoasei ascensiuni întreprinsă de frații Flintaș :

— Iacă-l, e-aici !

Conform deprinderii lor de-a se exprima economic, exclamația răsună pe două voci, frecvențele înalte îmbinîndu-se atît de armonios cu cele joase, încît zbîrnîie geamurile.

Ajunși pe palier, frînează brusc, glisînd pînă în apropierea mea. Dacă nu mă trăgeam fulgerător îndărăt, puteam deveni victima unui groaznic accident de circulație, datorită vitezei excesive a nărăvașilor pietoni.

Fără să-și mai potolească suflarea, mă interpelează agresiv :

— Pe unde ne umbli, domle Conan ? Te căutăm înnebuniţi peste tot, şi matale nicăieri ! Unde erai pitit ?

Le răspund calm :

— În baie !

Respiraţia lor, de compresor solicitat la maximum, şi-a reluat ralanţiul. Mă privesc oarecum încurcaţi, neştiind cum să înceapă. De milă, accept să-i ajut :

— Ce s-a întîmplat, de mă căutaţi atît de disperaţi ?

— Musai să stăm de vorbă cu tălică, nene maestrule !

Inginerul Siegfried Gaterek trebuie să iasă dintr-o clipă într-alta din baie. Eram invitatul lui. Aşa că n-am de gînd să fac conversaţie cu viţeluşii aceştia năstruşnici.

— Îmi pare rău, dar deocamdată sînt ocupat. S-o lăsăm pentru după amiază.

— Nu ţine, măiestrică ! E belea mare la mijloc !

— Regret, dar n-am ce face !

— Las' c-aranjăm noi. Inginerul mai poate s-aştepte. Că pe el îl aveţi la ordinea de zi, nu ?

Sistemul lor de informaţii funcţionează perfect.

Eliminînd prealabila consultare oculară reciprocă, mă înhaţă amîndoi de subsuori, de parcă ar fi fost mai dinainte înţeleşi, şi mă ridică pe sus, tîrîndu-mă în direcţia scării.

Numai că, pe cît sînt de trupeş, pe-atît sînt de slab. Împotrivirea mea îi lasă reci şi nepăsători. Acum coboară scara. Mai lent decît o urcaseră. Motivele sînt lesne de înţeles. Mă poartă între ei, ca pe-un container de transporturi internaţionale. Ce-i drept, cam gîfîie. Şi încă zdravăn. Dar nu se dau bătuţi. Pînă la urmă, reuşesc să mă deplaseze forţat pînă în camera lor de la parter.

— Măi băieţi, aţi înnebunit ? Ce v-a apucat ? Ne vede lumea. Ce-or să creadă cînd ne-or vedea aşa, ca-n filmele cu gangsteri ?

— Las-o aşa, nene maestrule ! Cînd o să auziţi tălică despre ce bubă-i vorba, are să ţi se blocheze organul vorbirii !

De fapt, acum sînt foarte curios, să văd ce va mai urma.

Aştept cu nerăbdare palpitantele (bănuiesc)! declaraţii ale fraţilor Flintaş. Neapărat trebuie să aibă ceva important de spus, de vreme ce-au îndrăznit să recurgă la o răpire de persoană, infracţiune condamnată sever de legile noastre.

După ce mă depun, niţel cam brusc, pe marginea patului de stejar masiv, atît de binecunoscut mie, acesta (oricît de masiv ar fi el) porneşte să geamă şi să trosnească îngrijorător.

Se-aşază şi ei, de-a dreapta şi de-a stînga mea, răsuflînd şuierător, ca nişte pompe absorbante de ecarisaj, ajunse în stadiul de-a fi date la casare.

Aşa că, profitînd de epuizarea lor fizică, preiau iniţiativa :

— Dac-am ajuns pînă aici, încît să mă răpiţi, barem spuneţi-mi mai repede ce v-a determinat s-o faceţi ! Ce se întîmplă ? Haide, daţi-i drumul, că mă supăr ! Şi n-o să fie bine pentru unii dintre noi !

În cele din urmă, Mogam se hotărăşte să-şi dea drumul la gură :

— Nene Conan, iartă-ne, dar n-aveam altă cale. Vroiam neapărat s-o luăm înaintea inginerului. Trebuie să ne dai o mînă de ajutor, vă rugăm din inimă să ne scuzi, să nu fii tălică al dracului, dar credem că eşti singurul om zdravăn la plămîn (şi-mi arată capul) din balamucul de-aici. Se întîmplă ceva nemaipomenit. Cineva vrea să ne vîre într-un bucluc mai tare ca-n „Coruptibilii". Nu ştim ce să facem. Nu sîntem chiar aşa cum ţi-oi fi închipuit tălică, nişte vagabonzi sau găinari de trei parale...

— Liniştiţi-vă, — le spun eu măgulit de încrederea generală pe care constat c-o inspir locatarilor acestei pensiuni de pomină, — nu-s cîtuşi de puţin supărat. Să luăm lucrurile de la capăt, să analizăm pe îndelete situaţia.

Dar mai întîi daţi-mi o gură de apă, c-am băut nişte porcărie dintr-aia, cu gust de vrecie, şi mă arde pe beregată. Şi-apoi am trecut prin destule emoţii.

— Parcă noi nu ?

Amîndoi se vîră sub pat, cotrobăiesc pe undeva, tocmai în fund, şi reapar la suprafaţă cu-o sticlă de lichid alb, transparent.

— N-avem vizichi, nene maestrule, dar ăsta face mai multe parale !

— M-aţi înţeles greşit, fraţilor-cumnaţilor, să nu mai aud de spirt ! Apă vreau. Apă curată, de la cişmea !

— Păcat. Aveam aici o frunte de Proviţa, mormîntală !

— Fugiţi de-aici, satanelor ! Fără tării ! Apă ! Altminteri nu vă ascult ! Aduceţi o cană de apă, faceţi-mi o cafea, şi-atunci ne-mpăcăm ! Se poate aşa ?

— Ba bine că nu, maestre ! Avem o cutie întreagă de Ness.

— Nu se prea potriveşte Ness-ul cu mine, dar dacă n-aveţi altceva, ne profilăm şi pe cafea solubilă.

În doi timpi şi trei mişcări, extrem de diligenţi, fraţii îmi prepară un borcan de Ness. Unul în care fusese nişte iaurt, după gustul pe care-l simt pe limbă. Chestia asta mă indispune profund, dar n-am ce face. Enervat, ridic tonul :

— Ei, daţi-i drumul, fraţilor-cumnaţilor !

N-are nici un rost să transcriu pe larg „conversaţia“ pe care am fost silit s-o întreţin cu cei doi fraţi. Şi nu din pricina dificultăţilor, nenumărate, ivite pe parcurs, — care ar fi putut da naştere unor penibile referiri, destul de concrete, la falsa teorie a incomunicabilităţii, dacă n-aş fi un îndîrjit vrăjmaş al acesteia, — ci din cauza evidenţei lor indisponibilităţii de a se înscrie pe aceeaşi orbită cu mine, în privinţa orizontului de idei.

Cu chiu cu vai, izbutesc să descopăr ce anume îi frămîntă. Adevărate probleme de conştiinţă. Care îi chinuie vîrtos. Ceea ce mă bucură. Pentru ei. Înseamnă că nu-s chiar pierduţi pentru omenire.

Din clipa în care au zărit-o sosind la Posada pe Gilly, ca şi în timpul triumfalei primiri, şi-apoi şi la prînzul de gală oferit de coana Mariţa, şi-au dat seama că actriţa se fereşte să dea de-nţeles că-i cunoaşte, ca şi cum s-ar fi ruşinat să afle lumea că frecventează asemenea elemente dubioase. Vorba lor : „Parcă eram trataţi cu „verde de Paris", aşa ne ocolea !" Şi, ca s-o înveţe minte, s-au gîndit să organizeze un mic şantaj, dîndu-i de veste că sînt la curent cu relaţiile „biblice" dintre ea şi „urlatore", speranţa unică a „pop"-ului naţional.

Numai că actriţa le-a răsturnat toate planurile, mai înainte de a fi apucat să-şi formuleze pretenţiile mai concret.

— Să vezi, nene maestrule, — îmi spuneau ei terifiaţi, — actriţa vrea să pună mîna pe părăluţele inginerului. Gilly se socoteşte un fel de moştenitoare a domnului Gaterek. Zice că el a crescut-o. Pe post de tată. Că-i plin de piţule, şi că toată grămada de bani pe care a căpătat-o din vînzarea casei de la Bucureşti, casă boierească, i se cuvine ei. N-are de gînd să mai aştepte pînă o să-şi dea gagiul duhul, ci vrea să-l silească să-i transmită partea de moştenire încă de pe acum. Pentru asta-i nevoie să se descotorosească de Lucky, apoi să-i îndepărteze şi pe ceilalţi vînători ai comorii inginerului. Ba şi mai mult, se teme să nu-i facă de petrecanie Bilă, cu prăjiturile lui. Pentru a-şi îndeplini planul, are nevoie de nişte băieţi isteţi şi de ispravă, ca de-alde noi, care să-i dea o mînă de ajutor. Cum zice ea, să fim un fel de parteneri în coproducţia „Gaterek". Ce ziceţi de-asta ?

— Cînd aţi discutat cu domnişoara Gilly ?

— În două rînduri ! Azi-dimineaţă, pe la şase, şi-a doua oară acum cîteva minute.

Abia acum îmi explic bogăția de informații aflate în posesia fraților Flintaș. Mai avuseseră o scurtă întrevedere cu multitalentata actriță. Lucrează rapid domnișoara Gilly. Pesemne că-și dăduse seama că nu-i convinsese întru totul, de la bun început. Le mai adăugase și nițeluș adevăr, ca să-i cîștige definitiv pentru cauza ei.

Însă nu se aștepta la reacția de-acum a băieților.

— Nene maestrule, om fi noi spurcați la rele mai mărunte, poate și la altele mai măricele, dar să știți că la dintr-astea n-avem de gînd să ne băgăm. Ce, vrei s-ajungem la pîrnaie ?

— Tot e bine că v-ați gîndit și la respectul față de lege.

— Păi, nene Conane, ne-ajunge cît am tremurat, de ne-au clănțănit măselele în gură, cîțiva ani în șir. Că ne-ndemnase dracul și ne puseserăm pe transporturi „di granda" cu „OZN"-ul nostru. Să mai iasă ceva marafeți. Eram nedormiți, goneam numai noptile, mereu cu frica-n sîn și cu ochii cît cepele, să nu dăm în vreun pom sau peste specialiștii de la circulație. Nu mai era viață, ci patimile lui Christos ! Așa că-n vara asta ne-am zis să ne lăsăm de găinării.

— Poate era și timpul ! — îmi exprim eu satisfacția.

— Dar nu vezi matale, că nu ne lasă diavolul nici acum în pace ? Și-a vîrît codița în mintea domnișoarei Gilly, să ne facă gangsteri. Dar nu ține, nene, nu ține, maestrule ! De-aia te-am ridicat pe tălică. Să ne povățuiești ce-avem de făcut. Că fătuța nu-i zdravănă la minte. Ajută-ne, nu ne lăsa, spune-ne ce-avem de făcut, c-altminteri chiar dăm de dracu' !

— Măi, băieți ! Hai să descurcăm ițele mai pe îndelete. Mai întîi lămuriți-mă într-o privință. Cine-mi sînteți voi, de unde v-ați adunat și cine v-a adus aici ?

— Cum adică ? Iarăși să ne facem autobiografia ? — scheaună Bigam.

— Nici chiar așa. Dar aș vrea să știu ce aveți de gînd să faceți în viață. Ce-ați făcut pînă acum, și, mai ales, ce-nvîrtiți în clipa de față, aici la Posada ?

Povestea fraților Flintaș nu-i chiar atît de simplă. Pe la vreo cincisprezece ani, s-au pomenit deodată, și fără tată și fără mamă. Întocmai ca diva. De parcă am trăi într-o lume de orfani !

Mămica lor s-a urcat într-o bună zi în cabina unui camion. Camionul avea 90 de cai putere și-un șofer, care era băiat frumos. Și-avea și ceva parale. Au ținut-o numai în chiolhanuri, vreo cîteva săptămîni. Într-o zi, cînd era mai cu chef și cu vinul în nas, șoferul și-a virat camionul la stînga, într-o prăpastie, pe la Gura-Beliei, în loc să vireze la dreapta, pe serpentina unde se găsea șoseaua. Camionul și șoferul au fost dați la casare. Însoțitoarea, mama lor cea năzdrăvană, a fost transportată la spitalul din Cîmpina. Cînd a ieșit de-acolo, s-a angajat ca femeie de serviciu la familia Nachtigal. Călușarul, care n-avea astîmpăr, o mai lua cu el în deplasările sale pe la bîlciuri, unde-l ajuta la rotirea armăsarilor din lemn vopsit. Într-o altă bună zi, femeia a fugit c-un geambaș de cai. De data asta de cai adevărați. Și dusă a fost. Din cele cîteva lucruri, legate într-o boccelută, care-i rămăseseră în odaia sa de la Posada, n-au fost în stare să afle mai nimic despre rosturile ei pe lumea asta. Doar un petic de hîrtie, cu-o adresă. Adresa casei pe care și-o părăsise. Cînd madam Nachtigal a avut un drum la București, a trecut pe la locuința rătăcitei, să predea celor în drept boarfele acesteia.

A nimerit tocmai la înmormîntarea lui Flintaș, bărbatul înșelat și abandonat. De inimă amară, își înecase durerea în hîrdaie de trăscău, — operație cu care se îndeletnicea și mai înainte de evadarea soției necredincioase, dar cu totul din alte pricini, — și se urcase și el,

întocmai ca şi dinsa, tot într-un camion. Însă fără şofer, căci era dotat cu un singur cal putere, şi acela „hipo". Şi-o virase de-a dreptul spre cimitirul Pătrunjel. Accident şi-acesta. Dar ireversibil.

Cei doi Flintaşi juniori au fost crescuţi după aceea de-o mătuşă care, în fiecare vară, se deplasa la Posada, la pensiunea doamnei Nachtigal, unde lucra ca femeie la toate, în cele cîteva luni cît dura sezonul „bucureştenilor" veniţi la aer şi la odihnă. În restul anului, spăla pe la diferite case din mahala, îi mai spăla şi pe cei doi găligani, îi hrănea; îi expedia la şcoală, îi mai muştruluia, să n-ajungă vagabonzi, şi-a ţinut-o tot aşa, pînă s-a dus şi dinsa să spele nişte rufe la etajul III, acolo de unde începe cerul. Pesemne că era mai bine acolo, deoarece nu s-a mai întors !

Băieţii n-au murit de foame. Îşi vedeau mai departe de şcoală, apoi au intrat la profesională (electrotehnică). Trăiau din descărcatul lemnelor, la centrul unde lucra vecinul care-l transportase pe răposatul Flintaş, mai salahoreau la Obor (specializîndu-se în cartofi), mai tăiau şi spărgeau lemne prin cartier, mai cărau mobile. Verile se duceau la madam Nachtigal, la Posada, unde se îndeletniceau cu mai toate treburile pensiunii. Aduceau alimente de la piaţa din Comarnic, se îngrijeau de curăţenia curţii, frecau duşumelele, mai reparau cîte-o fereastră, înlocuiau siguranţele arse, schimbau şi spălau aşternuturile din odăile chiriaşilor, cîştigîndu-şi astfel pîinea cea de toate zilele.

Mai din bacşişuri, mai din ciupelile realizate la cumpărăturile din piaţă, strînseseră ceva parale şi, contribuind substanţial şi coana Mariţa, îşi cumpăraseră de ocazie faimosul „OZN".

Pentru banii pe care îi împrumutaseră de la madam Nachtigal, trebuiau să robească din greu, punînd la contribuţie cei 45 de cai ai „OZN"-ului. Nu se găsea carne la Comarnic, dădeau băieţii o goană pînă la Braşov. Era tîrg

mare la Nistoreni, unde veneau ciobanii cu brînzeturi şi ardelenii cu afumături, băieţii se sculau cu noaptea în cap şi se înfiinţau primii, să ia caimacul bîlciului. Pîinea o aduceau de la Ploieşti, roşiile de la Izvorani, cartofii de la Lereşti.

Îşi mai scoteau pîrleala, — dar şi asta cu preţul liniştii lor, — încălcînd legalitatea în lunile de trufandale, mai şi iunie, înainte de deschiderea sezonului de la Posada, cînd cărau pe toată Valea Prahovei roşiile timpurii ale celor de la Izvorani, Ţigăneşti şi Tîncăbeşti.

Iar restul anului, primăvara şi toamna tîrziu, îşi exploatau „OZN"-ul la maximum, prestînd cu el cascadorie la filmările care solicitau o anumită cotă de risc.

Presimţind totuşi, — pe temeiul binecunoscutului proverb popular că : ulciorul nu va merge de multe ori la apă, — anul acesta se lăsaseră de transporturi. Pînă în iunie lucraseră la Buftea, într-un film de aventuri, o coproducţie italo-germano-iugoslavo-spaniolă, hurducăindu-şi oasele şi caroseria „OZN"-ului pe toate coclaurile. Acum, că-şi terminaseră cu bine, şi şcoala şi filmările, veniseră la Posada, să-şi poarte crucea mai departe.

Şi, ca o culme, le mai căzuse pe cap şi Gilly, cu ideea ei bezmetică de a-l moşteni mai rapid pe nen-su Zighi.

Evenimentul pica tocmai la timp, pentru a le scoate pentru totdeauna din cap gîndurile de căpătuială.

Apar primele semne de epuizare. Broboane de sudoare le perlează frunţile.

— Păi, nene scriitorule, ăştia sîntem ! — oftează din adîncul sufletului Mogam. — Halal de-aşa autobiografie ! Nu ?

Bigam ţine să-l completeze pe măgădan, cu glasul său piţigăiat :

— Ce te faci, maestrule ? Mai pregeţi să te ocupi de noi ?

Acum a sosit și clipa cea grea. Niciodată nu mi-au plăcut lecțiile moralizatoare, dar e cazul să lămuresc lucrurile :

— N-am afirmat nici o clipă c-am să mă ocup de voi ! Dacă n-o să vă astîmpărați, dacă nu mai aveți conștiință, or să se îndeletnicească alții cu problemele dumneavoastră. Și încă niște oameni de... specialitate ! Cu vechime în branșă.

— Lăsați matale, maestrule, știm și noi ce-nseamnă să mai umbli pe la conștiință, că n-om fi de la Popești-Leordeni ! Dar dacă așa se profilează treburile, că nu mai sîntem vrednici de încrederea lu' tălică, atunci o să lămurim singuri situația. Iartă-ne, că te-am cărat pîn-aici. Te ducem îndărăt. Tot pe sus, dacă vrei să ne osîndești atît de amarnic pentru păcatele noastre.

— Nu eu v-am silit ! Așa că să-mi fiți sănătoși !

— Dracu ne-a îndemnat ! Că el și-a vîrît coada ! — îngînă printre buze Mogam. — Ce să mai vorbim, nene maestrule, hai să plecăm de-aici, că nu mai avem ce ne spune.

— O să rîdeți, dar am să vă spun eu cîteva vorbe. Iar voi va trebui să-mi spuneți și mai multe. Și-o să vedeți că avem ce ne destăinui. M-ați confiscat, m-ați răpit. Acum suportați consecințele !

Pornesc să mă plimb prin odaie, cu mîinile la spate, măsurînd distanțele de la un perete la altul. Camera celor doi frați se cutremură ca un vagon de clasa a II-a, pe o linie secundară. Cînd mă opresc, după parcurgerea a vreo două sute de metri în circuit închis, încetarea bruscă a trepidației îi determină pe Bigam și Mogam să-și revină din starea de năuceală.

— Aș dori să vă ajut ! Dar nu în felul în care vă veți fi închipuit voi, dragii mei. Mai înainte de toate, vreau să mă dumiresc în anumite privințe.

Fraţii izbucnesc pe două voci, pline de entuziasm viţelin :

— Nene maestrule, al nostru eşti ! Ai lu' tălică sîntem ! Spunem tot. Numai întreabă-ne... Întreabă-ne chiar de două ori, dacă vezi că nu-nţelegem prea bine ! Ne-a slăbit mintea, de-atîtea probleme cîte s-au adunat în capul nostru !

23). DOSARE DE CADRE — MAI MULT SAU MAI PUŢIN — IMAGINARE

Pornesc la interogatoriul fraţilor Flintaş bizuindu-mă numai pe datele ce mi se întipăriseră haotic în neuronii însărcinaţi cu ţinerea de minte.

Trecînd rapid în revistă problemele mai însemnate, eliminîndu-le pe cele rezolvate parţial, atac frontal :

— Pe Gilly mi-aţi încondeiat-o ! Aţi relatat, cu destulă fiere, de unde o cunoaşteţi, ce-nvîrte şi ce are de gînd să comită. Despre coana Mariţa, am cules de la voi o seamă de amănunte pitoreşti şi inedite, ştiu acum care-s „mişculaţiile" ei, ca să folosesc vorba voastră. Dar ceea ce mă interesează în clipa de faţă, mai presus de orice, este rolul real al lui Lucky-Lucky. Ce caută el în toată daravera asta ? Are vreun amestec ?

Un arc, bine întors, îi pune în mişcare pe cei doi Flintaşi. Îi văd că abia aşteaptă să-i pocească portretul moral al „urlatorelui".

Primul se avîntă scundul de Bigă :

— Iaca-na ! Cum să n-aibă ? Păi nu-l întreţine actriţa, — casă şi masă, — pe firfiricii arhitectului Bubi ?

— Şi-atunci n-ar avea toate motivele să se descotorosească de el ?

— Uite că n-are ! — intervine prompt Mogam.

La nedumerirea mea, pe care mi-o descifrează lesne pe față, lunganul completează urgent :

— N-are, maestrule, n-are, zău așa ! Geaba își bate gura pupăza, spunîndu-ne că nu-și dorește nimic mai mult, pe lumea asta, decît să-i facă vînt guristului. Aiurea, cine stă s-o creadă ? Asta nu-i bărbat de lăsat. Și nici guristul n-are motive s-o scape din mînă. Mai ales acușica, de cînd cu paralele de pe casa inginerului. Așa că se amestecă. Și încă vîrtos ! Și-au făcut împreună planul să pună mîna pe marafeții lui Gaterek, și-apoi să-i dea cu tifla arhitectului. După părerea noastră, cam așa stau treburile : actrița, mai iute la minte decît bouleanul de gurist, pune la cale planul, iar Lucky-Lucky se ocupă de executarea lui și de vrăjeala fazanilor...

— Ce „vrăjeală“ ?...

Mogam și Bigam mă privesc neîncrezători.

— S-ar zice că n-ați priceput, ai ? Vrăjeală curată, zău așa ! E limpede ca bună ziua. El face pe prostul. Asta-i sarcina pe care i-a trasat-o actrița. Iar noi să credem, să luăm plasă. Dar n-a nimerit-o, nu se prinde ! E bine ? Nici proști nu sîntem, asta se vede, nu-i așa ? Și nici prea duși la biserică. Dacă or să pună mîna pe bișțari, chiar și fără sprijinul nostru, praful se-alege de ei. Că-i papă guristul, pînă la unul. O fi avînd domnișoara Gilly planurile ei, dar și prietenașul are ceva în căpățînă. E și mai viclean, și mai lacom decît actrița. De-aia am zis că se ocupă de vrăjeala fazanilor... pentru aiurirea ălorlalți...

— Care ăilalți ? — îmi manifest iarăși nepotolita mea curiozitate.

— D-apăi cum ! Haita care aleargă după comoara inginerului. Că n-or fi numai actrița și cu guristul !

Parcă ar fi cîte ceva în spusele fraților Flintaș. Încep chiar să pricep.

— Atunci înseamnă că nu-i idiot !

— Sigur că nu ! Lucky, din păcate, e numai prost, şi-asta-i altceva decît idiot. Dar să te ferească Dumnezeu de prostul care şi-a pus în cap să facă pe deşteptul. Nenorocire mare, maestrule...

Privesc la mine bovin, aşteptînd cine ştie ce minune. De parcă mi-ar sta în putinţă să le-o depun pe Gilly în braţe, şi să le-o dau s-o înfulece, cu bani cu tot, ca pe-un şniţel pané. Dar uite că, în ciuda aparenţelor amăgitoare, au simţit înscenarea regizată de cei doi aliaţi ai întunericului, actriţa şi „urlatorele".

Fără să le dau prilejul de-a-şi lua nasul la purtare, le transmit un soi de felicitare estompată, cu jumătate de gură :

— Bravo vouă, fraţilor-cumnaţilor, cu guristul m-aţi lămurit cum nu se poate mai bine. Încă o dată : bravo !

— Slavă Domnului că v-a picat fisa !

Nu mă aşteptam la această insolentă răsplată.

Renunţ să-i reped şi să le atrag atenţia că nu merit, şi nici nu-mi place, să mi se vorbească golăneşte. Prefer să-mi continui aşa-zisul interogatoriu :

— Voi, care sînteţi de-atîta vreme în casa asta, care-l cunoaşteţi de ani de zile pe domnul inginer Gaterek, ce ziceţi, este posibil oare să nu-şi dea seama de ceea ce se unelteşte împotriva lui ? Nu simte că i-au pus gînd rău banilor săi ? Ce-i cu el ? Doarme ?

Bigam şi Mogam arborează nişte mutre pline de compasiune, ca şi cum le-ar fi milă de naivitatea mea. Piţigoiul lui Mogă, strident ca un ţîvloi, se îndură să mă pună în temă :

— Va să zică, v-a dus şi pe matale, maestre, cu moaca lui de pocăit adormit ? Nu v-aţi prins că-i teatru ? Că face pe moţăitul, ca să poată privi mai adînc în sufletele strîmbe ale bunilor săi vecini ? Cum de v-a trecut prin cap aşa ceva ? Inginerul să n-aibă habar că-l pîndesc hienele ! Păi ăsta-i mai şmecher decît toată liota de zmei din pensiunea coanei Mariţa. E uns cu toate alifiile...

— Bine, dar e un om în vîrstă şi bolnăvicios. Nu vedeţi ce amărît arată ? Mereu înfofolit în şaluri, în halat de casă şi cu botoşei de iarnă. Şi-a pierdut şi somnul, nu mai doarme, şi el, ca toţi oamenii, în patul lui... L-am găsit de vreo două ori, în toiul nopţii, mototolit în fotoliul din living-room.

— Aiurea ! Asta-i de sanchi ! — îmi explică Mogam.

—Cum ?

— Cum am zis ! Uite-aşa, foarte simplu. Mă miră că tălică nu piguleşti mişculaţia. Nu doarme de frică. I-a pierit somnul, fiindcă se teme. De cei din preajma lui. Şi-atunci se fereşte s-adoarmă la el în odaie, unde ar fi singur, şi unde n-ar putea face nimic împotriva prietenaşilor care ar da năvală să-i vie de hac, la adăpost de privirile unor martori nepoftiţi. Oţ mare, bătrînul. Mai degrabă cred că doarme ziua, cînd ceilalţi se supraveghează unul pe altul.

Depăşind faza de agitaţie motrice, în circuit închis, care mă silise să parcurg, pe puţin, doi kilometri prin odaie, efectuez o rapidă analiză a datelor culese pînă în clipa de faţă. Apoi, risc să emit o nouă remarcă :

— Haida de, fraţilor-cumnaţilor, că n-oţi fi vrînd să mă faceţi să cred într-un cross demenţial, al tuturor pensionarilor doamnei Nachtigal, gonind ca apucaţii după presupusa comoară a inginerului.

— Sigur că da ! Despre ea e vorba.

— Bun. Dacă-i aşa, atunci să-mi spuneţi ce caută aici fotoreporterul. De unde şi pînă unde l-aţi vîrît în maşinaţia asta şi pe Sică Finichi ?

Flintaşii se înviorează. Le convine că le dau apă la moară.

— Maestre, parcă nu l-ai cunoaşte ! Păi ăsta-i omul dracului. Nu-i lucru curat, ce se petrece cu el ! Îşi bagă nasul pretutindeni. Scormoneşte prin casă, prin fiecare odaie, de parc-ar fi moşia lu' tac-su. Vede tot, ştie tot. Fotografiază tot ce-ntîlneşte în cale. Ce caută ? Să nu-mi

spuneți matale că subiecte pentru copertile lui de la „Actualitatea" ! Căci îndoi-m-aș și n-am cui !...

Din cele replicate de Mogam, se dovedește că „duo" Flintaș pare a fi la curent cu investigațiile pe cont propriu ale fotoreporterului. Totuși, răspunsul nu mi se pare prea limpede. Cunosc de la Finichi rostul întocmirii faimoaselor sale „albume", așa că suspiciunile Flintașilor nu-mi demonstrează cîtuși de puțin eventuala lui participare la cursa celor trei sute de mii de lei.

Încerc să-i dezmeticesc :

— Măi, fraților-cumnaților, ce legătură să aibă omul ăsta cu deocheatele afaceri ale inginerului, actriței și „urlatore"-lui ? De unde să fi aflat despre banii lui Gaterek ? Și, la urma urmei, ce-i pasă lui de soarta averii domnului Zighi ?

Bigam se revoltă :

— Cum să nu-i pese, nene maestrule ! Ce, trei sute de mii sînt de ici de colo ? Și-apoi mai este o chestie tulbure, și încurcată rău de tot, cu agoniseala domnului Gaterek...

— Dragule, ai dreptate, este o problemă tulbure, încîlcită, și încă avînd multe necunoscute. Dar explică-mi și mie, de unde ai aflat atîtea din secretele finanțelor lui Gaterek ? Pe ce te bazezi, cînd afirmi c-a încasat trei sute de mii de lei pe casa vîndută ?

Mogă îl consultă din priviri pe bondocul de Bigam, acesta îi dă liber, și vlăjganul îmi răspunde pe loc :

— Maestrule, nu știu ce veți fi crezînd tălică despre noi, poate ne iei drept niște săraci cu duhul, dar să știi că greșești rău de tot, ascultați-mă pe mine ! Nu ne judeca după ce-i pe dinafară, după suprastructură, că aia s-ar putea să nu facă nici o para chioară. În capetele ăstea ale noastre, avem și noi ceva material cenușiu. Nu le purtăm de pomană, doar ca s-avem pe ce pune pălăriile. Am trăit printre oameni. Am văzut multe, multe. Am și învățat multe lucruri. Mai de la coana Marița, mai de

la unul, mai de la altul, am aflat de toate învîrtelile inginerului. Şi nu numai despre ale lui. Cîte ştim noi despre scumpii noştri vecini de pensiune... Mai bine n-am fi apucat să-i cunoaştem !...

N-am suficiente disponibilităţi pentru a mă lăsa induioşat de melodrama pe care mi-o ţese Mogam (din gîţe multicolore) ci îmi reiau cu încăpăţînare interogatoriul :

— Bun ! Dar tot nu mi-a reieşit prea limpede rolul lui Finichi...

— Nu ţi-o reieşi matale, că sînteţi om de salon. Nouă însă, cărora nu ne stă scris „îngeri" pe frunte, nouă ne reiese. Şi încă foarte limpede ! Atît de limpede încit, pînă la urmă, tot noi îl traserăm în poză pe domnul fotograf. Oricît o fi de şmecher Finichi, tertipurile şi scornelile lui ne lasă reci.

Găliganul de Mogam abia se ţine să nu pufnească în rîs. Dar se pare că îi sînt simpatic, de vreme ce-l îmboldeşte cu cotul pe Bigam, spunîndu-i :

— Hai să turnăm maestrului tot ce ştim. Să nu-l lăsăm în văzduh !

Scundacul, milostiv, acceptă.

— Păi să vedeţi matale care-i chestia cu nefericitul ăsta de Sică. Lumea bîrfeşte c-ar fi cam nebun. Dar nu-i aşa ! Ce-ar vea o goangă la scăfîrlie, asta da, se mai poate. Însă nu-i acelaşi lucru cu a fi sărit de pe şine. Nene maestrule, fii atent ! Mai înveţi şi tălică unele chestii de viaţă ! Domnul fotograf ăsta joacă tare. Vîrtos al dracului ! Se întîlneşte pe-ascunselea cu inginerul. De ce ? Faţă de noi, ăştelalţii, pasămite prostovanii, se preface că-l fotografiază pe inginer în secret, fără de ştirea babalîcului, ca şi cum s-ar da de ceasul morţii să-l prindă în ofsaid, cu cine ştie ce chestie. Sau poate vrea să ne facă să-l credem c-aleargă şi el după mangoţii pitiţi de Gaterek. Ajurea ! Şi încă cu „je" ! Asta-i numai de ochii fraerilor...

Bigam continuă să-şi deruleze banda :

— ...fiindcă altul se cheamă că-i adevărul, după cum vă mai spuserăm matale. Doar l-am prins noaptea, stînd ceasuri de-a rîndul la palavre cu domnul Gaterek. Pun ei ceva la cale, nu se poate ! Şi-atunci stăm şi ne-ntrebăm : ce tot învîrtesc împreună ? De unde şi pînă unde se înfiripă între ei atîta prietenie ? Căci, de-ar fi pe bune, fotograful ar avea toate temeiurile să-i tragă în piept domnului inginer...

— Stai, domnule, o clipă ! Sari de la una la alta, fără noimă. Ce-i cu goanga asta a lui Sică ? De unde ai mai scornit şi chestia cu întîlnirile de noapte ? De unde ştiţi de ele ? Şi-apoi, ce-nseamnă să-i tragă în piept ?

Scundacul nu se pierde cu firea :

— Haideţi, s-o luăm pe puncte. Mai întîi, goanga lui Sică. Păi cum să n-aibă şi el, drăguţelul, goangă la scăfîrlică, dacă unii din neamul lui îşi petrec vacanţele numai la „Central" ? Eu bănuiesc că de la goangă i se trage lui Finichi patima fotografiatului. C-altminterelea se-alegea şi el cu-o meserie mai serioasă. Întrebaţi matale, ce-i cu întîlnirile lor de noapte. Păi am da mult, să ştim şi noi. Apoi ziseraţi că de unde ştim de întîlnirile lor pe furiş. Iete-na, mare scofală ! De cînd ne-am prioeput că prea se nimeriseră toţi la Posada, deodată şi laolaltă, de-atunci am stat numai la pîndă, cu ochii pe ei. Pe inginer, pe doctorul Bilă, ba chiar şi pe coana Mariţa. Fiindcă nici unul nu se mai purta ca-nainte. Iacă, taman asta ne-a băgat la idee ! Şi, de atunci, i-am urmărit pe toţi, fără osebire de rang şi de simpatii. Că nu numai inginerul şi cu fotograful se întîlneau pe ascuns, ci şi ceilalţi. Coana Mariţa tăifăsuia în taină cu doctorul Hannibal. Actriţa studia muzica pe întuneric cu guristul. Chiar ieri noapte. Pînă şi tălică discutaşi camuflat, cu fiecare din ei în parte. Hai că ştim tot, lăsaţi matale !

— Bravo vouă, fraţilor-cumnaţilor ! M-aţi luat şi pe mine în evidenţă. Sînt şi eu suspect ?

Mogam nu-i mai îngăduie lui Bigă să răspundă, ci se intercalează urgent în discuție :

— Maestrule, nu ne jigni ! Că ne supărăm ! Păi se poa' să spui așa ceva ? Să te bănuim tocmai noi ? Păi noi vă iubim sincer, nene maestrule ! Dacă am luat aminte la vizitele pe care le făcuși găinarilor, era din pricină că vroiam să fim informați ce se petrece cu ei, nu cu tălică !

— Bun ! Să spunem că-i așa. Dar ce-i chestia aia cu trasul în piept ?

Bigam reacționează prompt și conștiincios, nițel cam bosumflat :

— Pentru povestea cu unchiu-său. Se pare că unchiețul lui Finichi era cît pe ce să intre la pîrnaie. Din vina inginerului.

— Așa, de florile mărului ?

— Ajurea !... Unchiu-său lucrase, ani de zile, ca diriginte de șantier, la reparațiile de drumuri și șosele. Iar șef peste toate șantierele, cine credeți că era ? D-apăi cine altul, dacă nu domnul inginer Gaterek. O fi dînsul doctor în chimie, după cum se laudă, dar toată viața a lucrat ca inginer, ocupîndu-se numai de drumuri și șosele. Încă din 1944, cînd se construise șoseaua cea nouă de la Milcoveni, încă de pe atunci erau cît pe ce să dea de bucluc. Amîndoi. Și inginerul și nenea lu' Finichi. Zeci de mii de vagoane de balastru, pe care nimeni nu-l văzuse vreodată.

— L-au condamnat și pe inginerul Gaterek ?

— Iete-na ! O ziseși, maestrule ! Păi ce, parcă pe nenea unchiul îl condamnară ? Ehei, ce vremuri, maestrule ! Nu se inventaseră masele plastice. Pe-atunci se lucra cu mușamaua. Și-au ținut-o tot așa, pînă ce, într-o bună zi, li s-a rupt căruța-n drum. Taman pe șoseaua Cîmpinei. Căci acolo lucrau. Numai că acilea nu mai găsiră cimitire cu răposați semnați indescifrabil. Oamenii muriseră în urgia bombardamentelor de la Ploiești. Și neamurile le

ridicaseră cruci de piatră, cu nume săpate adînc. Aici o traseră în bară, inginerul, şi cu nenea unchiu. Căci toţi zilierii lor de pe state cărau acum balastrul pentru Sîn-Petru, în rai, deoarece zburaseră spre ceruri odată cu avioanele. Şi toţi îşi dăduseră duhul în păstrare, în aceeaşi zi şi-n acelaşi ceas. Iar unul din revizorii contabili, care verifica statele, căzu pe gînduri, — ceva mai mult decît era nevoie, — cînd îşi găsi rubedeniile la casierie, în loc să stea la coadă pentru a semna condica de prezenţă laolaltă cu îngerii. Mamă-mamă ! Ce mai dandana a ieşit ! La proces, Gaterek, mînca-l-ar tata, dădu vina pe dirigintele şantierului, punîndu-i în cîrcă tot muntele de balastru furat. Dirigintele, văzînd că-i lată rău, şi că proteguitorul său îl sloboade din braţe, făcu pe nebunul şi ceru transferul la „Central". Gaterek, cu toate că se alesese cu-o groază de biştari, se mai alese, de data asta, şi c-un costum nou de haine, dar vărgate.

— Ziceai c-a scăpat de condamnare !

— Prima oară, cînd cu panamaua de la Milcoveni. Însă acuma, nu-i mai merse figura cu muşamaua. Se schimbaseră lucrurile în ţara asta...

— Şi ? Mai departe ? De vreme ce inginerul şi unchiul şi-au primit cele cuvenite, ce mai caută aici şi Finichi ?

— Păi acuşica vine chestia cu trasul în piept. Finichi ajunsese pe drojdie. Şi încă zdravăn ! Pînă atunci trăise ca-n sînul lui Avram. Nen-su îl înfiase, neavînd copii. Viaţă pe picior mare, domnule maestru ! Balastru greu. Şi mult. Pînă în clipa cînd îl lăsă unchiu-său în pom. Atîrnat în văzduh ! Cînd suferi din pricina cuiva, nu-i normal să-i pui cu prima ocazie o piedică, de să nu se vază? Dumneata n-ai face la fel ?

— Sigur că nu !

— Păi da, oi fi şi tălică vreun lord !

Mogam consideră că-i cazul să intervină :

— Cred că inginerul Gaterek lucrează întocmai ca şeful fostului imperiu auto-strungar, ştii matale care, Franţ-

Ioşka. Asta-şi avea peste tot, ca să nu scape frîiele din mînă, numai spioni. Sau Sică este angajatul lui Gaterek, care vrea să-i aiurească pe scumpii noştri vecini, sau este manevrat de inginer, fără să-şi dea seama.

— Cu ce scop ?

— Prea bine nu ştiu nici eu. Dar bănuiesc că Gaterek vrea să adune material împotriva celor care-l hăituiesc. Dar mai este un bai !

— Ce-ţi mai trece prin cap ?

— O fi sau n-o fi Sică în tamşă cu inginerul, i-o fi sau nu i-o fi duşman, asta rămîne de văzut. Însă baiul cel mare e altul. Dacă ăştia se fac că aleargă după banii inginerului numai de sanchi ?

— Ei şi ? Cum adică ?

— Dacă se ascunde altceva în spatele goanei după comoară ? Nu cumva or fi avînd de gînd să-i facă de petrecanie inginerului ?

Finichi, ce-i drept, porneşte să capete alte dimensiuni, candidînd serios la postul de suspect. Ce-l îmboldeşte oare, să se zbată ca un disperat, pentru adunarea insolitei documentări vizuale ? Să fie chiar numai o iniţiativă proprie ? Sau o face pe contul lui Gaterek ? Iar dacă ceilalţi, şi nu prea văd care din ei, au de gînd să-l cureţe pe inginer, atunci care-i mobilul ? Trebuie ca inginerul să le fi făcut un rău cumplit, de se simt obligaţi să-l ucidă.

Flintaşii asistă răbdători la frămîntările mele. Şi, ca să mă aiurească total, îmi mai toarnă o bombă. De astă dată Mogam :

— Ar trebui să lămurim şi care-i situaţia dintre fotograf şi gurist. Pentru că, pe vremea cînd lucram astă primăvară la Buftea, erau prieteni la toartă. De ce n-ar fi şi aici ?

— Nu-i obligatoriu ! Prieteniile se mai destramă, se mai răcesc.

— Sau se încălzesc la loc, dacă există un combustibil de calitate.

Chiar că mă scot din sărite, nebunii de Flintaşi:

— Ascultaţi măi, fraţilor-cumnaţilor, nu vi se pare că-s prea mulţi antrenaţi în această acţiune ? Şi încă avînd două obiective, jaful şi crima. Trebuie să mai simplificăm lucrurile.

— Nu ţine, maestrule ! Dimpotrivă, se încurcă şi mai abitir. Pentru că n-am pomenit nimic despre doctorul Bilă. Dar ce ne facem cu coana Mariţa ? Credeţi, nene maestrule, că dînsa nu-i vîrîtă cu nasul în ciorbă ?

— Opriţi-vă ! Pînă la urmă o să mă amestecaţi şi pe mine în toată harababura asta !

— E o idee !

— Aveţi un dosar de cadre şi pentru domnul doctor Hannibal Certega ?

— Ba bine că nu ! Că n-o fi scutit de la primărie ! Dacă-l ştim atît de bine pe inginer, cum să nu-l cunoaştem şi pe Bilă?

— Ce-are una cu alta ?

— Păi are ! Fiindcă unde-i Zighi, se-nvîrte şi Bilă.

Dacă Gaterek, după spusele Flintaşilor, şi-a desfăşurat activitatea în aer liber, construind şosele şi drumuri, doctorul Bilă a activat într-un cerc mai închis. Ginecolog cu renume, pînă la desfiinţarea cabinetelor apucase să strîngă o avere frumuşică. Numai că se alesese praful de ea, domnul doctor avînd o patimă nespus de costisitoare : femeile. Fapt e că, în momentul cînd medicii au pornit să lucreze în cadrul organismelor sanitare de stat, Bilă a fost nevoit să-şi restrîngă, la dimensiuni mai acceptabile, cheltuielile sentimentale. Dar, neîmpăcîndu-se cu soarta, s-a apucat să profeseze clandestin... Ceea ce a determinat încadrarea dînsului, pentru o oarecare perioadă de timp, la o instituţie nesanitară : Văcăreşti.

După eliberare, n-a mai vrut să lucreze în meserie. Şi-atunci s-a petrecut una din cele mai bizare întîmplări din viaţa lui : s-a abandonat total în mîinile coanei

Mariţa ! Ce nu puteau să-mi spună Flintaşii, era raţiunea acestei enigmatice decizii.

Filantropia coanei Mariţa este totuşi exagerată. Iar Bilă, care acceptă împăcarea cu soarta atît de lesne, preferînd să facă pe bucătarul pensiunii, decît să-şi reia meseria, mi se pare cu totul de neînţeles.

Ce-l leagă de madam Nachtigal ? Dragoste veche, ce nu se poate stinge nici la bătrîneţe ? Cu ce-i este obligat, de-o ascultă ca pe Dumnezeu, în ciuda ararelor răbufniri de revoltă ?

Întrebările mi se oglindesc atît de limpede pe faţă, încît Bigam se simte obligat să-mi complice şi mai mult problemele :

— Şi dacă Bilă-i cleştele cu care madam Nachtigal vrea să-i scoată inginerului banii, aşa cum scoţi nişte măsele de aur.

— Nu se poate !

— Ba se poate ! Şi, ferească Dumnezeu, avînd în vedere că-i doctor, să nu poftească coana Mariţa cumva, să-l vindece pe inginer !

— De ce boală ?

— De boala aia care se cheamă viaţă ! Dacă-i vîri cuiva pe guriţă, de trei ori pe zi, dimineaţa, la prînz şi seara, cîte-o linguriţă de cremă-caramel, se vindecă numaidecît. Într-o clipită ! Şi-atunci se face bine ! Nu mai aude, nu mai vorbeşte, nu mai mişcă. Deci, nu se mai chinuie. Ce fel de nas aveţi matale, nene Conane, de nu miroseşti deloc parfumul ăsta de migdale, care-mpute toată pensiunea ?

Formidabil ! Chiar în aceeaşi secundă, mi se declanşează sistemul olfactiv. Vechea mea traumă psihică. O aromă puternică, de flori de migdale, îmi trăsneşte nările.

Geniul meu investigatoric nu-mi dă pace. Fac semn fraţilor Flintaş să nu se mişte. Tiptil, mă îndrept spre uşă.

Mă plec cu ochiul la gaura cheii. Privesc mijit, c-un singur ochi. Încremenesc. Căci văd... tot un ochi. Deschid brusc uşa.

Doctorul Hannibal Certega a rămas înţepenit în poziţia în care se angajase. Plecat de şale, la nivelul broaştei.

Pentru a-l scoate din penibila situaţie, îl invit :

— Poftiţi înăuntru, domnule doctor, tocmai discutam despre dumneavoastră !

Certega se îndreaptă anevoie, pesemne că-l chinuiesc şi pe el artrozele, şi păşeşte peste pragul uşii.

— Fără să vreau, am auzit pomenindu-se numele meu. Tocmai intenţionasem să bat la uşă şi să vă cer îngăduinţa de-a participa şi eu la discuţie.

— Cu ce aveaţi de gînd să bateţi în uşă ? Cu capul ?

— Domnule Conan, — îl aud grăind pe sinistrul personaj deghizat în aceeaşi costumaţie de selenaut, — ironia dumneavoastră este gratuită şi mă jigneşte...

— Domnule doctor, ţin să vă comunic, faţă de martori, că acesta era şi scopul întrebării ! Atîta timp cît vă surprind pîndind şi ascultînd la uşă, daţi-mi voie să vă răspund cu-aceeaşi monedă.

— Nu este de-ajuns că se proferează la adresa mea cele mai infame insinuări, acuma consideraţi că trebuie să şi loviţi în cel căzut ?

Doctorul ne examinează pe rînd, cerîndu-ne înţelegere.

— Erau nişte simple constatări, domnule doctor ! Nicidecum insinuări. Iar pentru a stabili dacă sînt infamante sau nu, rămîne ca dumneavoastră să ne explicaţi proveniența acestui enigmatic şi persistent miros de migdale.

Bilă îşi scoate un şervet din şorţul său de bucătar, şi-şi şterge fruntea de năduşeala care-o brobonise. Apoi caută din ochi un scaun. Îi este rău, sau se preface. Bigam îi oferă un loc pe pat. Aşezîndu-se, doctorul

Certega oftează din greu, apoi porneşte să debiteze, cu-o viteză de necrezut :

— Domnule Conan, dragă Bigam şi dragă Mogam, sînt o victimă. Nu ştiu ce se petrece. Habar n-am de unde provine mirosul acesta. Mă uluieşte şi pe mine, la fel ca pe voi. Am ajuns să-l simt şi noaptea, în vis...

— De ce în vis ? Cînd v-am vizitat noaptea trecută, la dumneavoastră în bucătărie, fiertura care clocotea în oala de pe maşina de gătit duhnea de la 30 de metri a migdale amare.

Bigam şi Mogam, vrînd să-şi onoreze tratatul de alianţă, îmi sar în ajutor :

— Nene doctore, nu ţine, zău că nu ţine ! Tromboane dintr-astea am mai auzit şi de la alţii. Tălică eşti om cu carte, nu se face să ne iei la mişto ! Nu-ţi dai matale seama că, pe unde treci, mor şi muştele în jur, din pricina miasmei care te însoţeşte ? Spune-ne drept, ce fierbi tălică, toată ziua bună ziua, în laboratorul matale din bucătărie ?

Doctorul Hannibal Certega ne ascultă cuprins de disperare. Îşi frămîntă în mîini şervetul pe care-l folosise ca batistă, îl duce la gură, apoi îl vîră urgent la loc. Miroase şi acesta a migdale.

— Şi voi vă daţi la mine ? Nerușinaţilor ! Nu-s doctor în chimie, ca să fabric esenţe parfumate.

— Şi ce vrei să zici cu asta, nene doctore ? — se enervează Mogam. — Te gîndeşti la domnul inginer Gaterek ? Bagă bine la scăfîrlie, domle Bilă, nu-ţi şade frumos s-arunci magaoaia pe alţii ! Nu inginerul miroase a „verde de Paris", ci matale !

Doctorul se trage un pic îndărăt, apoi porneşte să urle :

— Să nu strigi la mine, scîrnăvie, că-s om bătrîn şi bolnav ! Cum îţi permiţi aşa ceva ? Toţi intenţionaţi să-mi puneţi în cîrcă blestematul ăsta de parfum. Şi voi, şi domnul Conan. V-am mai spus şi v-o repet, n-am nici o

legătură cu el. Muncesc ca un cîine. Şi de pretutindeni mă împresoară mirosul de migdale. N-apuc să pun o apă la încălzit, că începe să răspîndească parfumul afurisitelor de migdale. Ce vreţi să insinuaţi, că gătesc cu acid prusic ? Cineva încearcă să arunce asupra mea o bănuială îngrozitoare. Cum că aş fi un otrăvitor ! Dar este o prostie ! Cianura de potasiu nu se obţine în condiţii de bucătărie. Să vă intre bine în cap. Se învaţă şi-n clasa a şasea elementară ! M-auzi ? M-auziţi, domnule Conan ?

Interpelat atît de direct, răspund aproape fără vrerea mea :

— Evident ! Mai ales că Tudoriţă a murit prezentînd simptome de otrăvire cu stricnină...

— Şi ce vă faceţi să fiţi atît de sigur, în stabilirea acestui diagnostic ?

— Spuma pe care am zărit-o apărînd pe botul bietului motan. Dar s-ar putea ca mirosul să fi fost adăugat, pentru a contribui la inducerea în eroare a unui eventual investigator.

— Investigator ? — rînjeşte şi se miră doctorul Hannibal. — Un imbecil, nu un investigator ! Nici un om de meserie n-ar accepta o tentativă de otrăvire cu stricnină, mascată sub arome de cianură.

Nu ştiu dacă trebuie să mă consider „aluzionat", însă sînt nevoit să-i dau dreptate doctorului Hannibal Certega.

Fraţii Flintaş, vădit nu prea încîntaţi de etichetele cu care-i catalogase Bilă, pesemne că sînt şi ei frămîntaţi de aceeaşi întrebare. Însă, — cred că mai curînd dintr-un dor de răzbunare, — îi apucă o criză de isterie „suspicionistă". Pentru a-i plăti poliţa doctorului Certega, îl chestionează mieros :

— Şi-atunci care-i situaţia, nene doctore, cu acidul ăla prusian ? Se fabrică singur ?

Hannibal nu-i mai suportă, şi-şi iese din fire :

— Orice cretin îşi poate da seama că este imposibil de obţinut cianura de potasiu în afara unui laborator

specializat. Iar manipularea ei presupune cunoştinţe deosebite. Numai un profesionist şi-ar permite să se plimbe prin pensiune cu flaconul de otravă, şi încă în buzunarul de la vestă.

Bigam se căzneşte să ricaneze :

— Iete-na ! Că n-om fi noi profesioniştii ! ?

— Sigur că nu ! — îl repede doctorul. — Nici n-aţi fi capabili !

Fraţii Flintaş înghit în sec. Amîndoi. Probabil dintr-un sentiment de solidaritate.

— Mersi, nene Bilă, mersi ! Atunci cine ? Coana Mariţa ? — se interesează parşiv Mogă.

— Nici gînd.

— Poate că fotograful ? — pune o întrebare ajutătoare Bigam, zîmbind doar c-un singur colţ al gurii.

— Unde să elaboreze substanţa ? În laboratorul lui nenorocit ? Crezi că metabisulfitul sau alte din chimicalele lui pot da cianură ?

Bigam tace ofuscat. În schimb, intervine Mogă, pus pe rele :

— Dar dacă o fi Gilly ?

— Imposibil ! Mirosul exista şi înainte de sosirea ei.

— Şi cine-a mai rămas ?

— Nu ştiu !

— Ajurea ! Ţi-e frică să-i mai spui o dată pe nume. Adică domnul inginer Zighi, care-i şi doctor în chimie, el n-ar putea să ne parfumeze cu acidul ăsta prusac, cum îi zici matale ?

— Voi aţi spus ! Eu nu i-am pronunţat numele.

Amîndoi fraţii se reped ca apucaţi la doctorul Hannibal Certega, gata să-l sfîşie, nu altceva. Din sperietură, Bilă se trage îndărăt, se împiedică de piciorul meu şi se întinde pe covor. Ochelarii îi cad de pe nas, şi-abia atunci îmi dau seama că ochii doctorului n-au culoare. Adică,

mai corect spus, se apropie, ca nuanță, de culoarea sticlelor de sifon. Ceva mai spălăcită. Te uiți la ei și nu zărești nimic, ci două găuri cu apă stătută, verzuie, fără fund.

Bigam și Mogam îl saltă de subțiori și-l pun pe picioare. Fără ochelari, doctorul Certega arată ca un crap rasol, cu ochii albiți de fiertură. Flintașii ridică ochelarii de jos și-i așază pe nasul îmbrobonat de sudoare al doctorului Bilă. Cînd îl scutură mai zdravăn, aceștia coboară pe locul ocupat mai înainte. Frații continuă să-l scuture, răcnind la el :

— Vrei să ne bagi la belea, doctore ? Încerci să pui pe seama noastră învinuirea adusă inginerului ?

Lucrurile capătă o turnură neplăcută. Nu-mi plac violențele. Și nu-s de acord ca doi hăndrălăi de douăzeci de ani, să-și bată joc de-un om în vîrstă, tutuindu-l și brutalizîndu-l. Și încă față de mine.

— Domnule doctor, fraților-cumnaților, — intervin eu în discuție, — vă rog, astîmpărați-vă ! Nu lămurim astfel problema parfumului de migdale. De ce stăruiți să-l acuzați pe domnul inginer Gaterek. Nu-i frumos. Nu-i corect. Mai ales în lipsa dînsului. Domnul Gaterek nu-i de față, și n-are cum să se apere...

— Ba sînt aici, domnule Conan !...

Ușa se deschide dintr-o îmbrîncitură. Atît de violent, încît mă împinge din spate, îmbiindu-mă să-l iau în brațe pe doctor.

Hannibal Certega mă susține, mă ajută să-mi recapăt echilibrul și se uită cu ochi holbați la ușă.

Inginerul Gaterek stă în prag. Ne privește mînios. Scrutător.

— Pot să pledez în apărarea mea, scumpii mei domni. Nici nu-nțeleg de ce nu m-ați poftit la această judecată în lipsă, cu ușile închise ! Acum, pentru că am auzit tot ce s-a discutat în această cameră, și țin să subliniez că am ascultat la ușă, ceea ce, bineînțeles, nu prea e frumos, dar

se dovedeşte că-i extrem de sănătos, sînt la dispoziţia dumneavoastră, gata să răspund la orice întrebare.

Dorind, pesemne, să ne scoată din impasul în care ne aflam şi din care nu izbuteam să găsim o ieşire, cît de cît onorabilă, inginerul Siegfried Gaterek întreprinde o tentativă de izbăvire a celor prezenţi.

— Stimaţii mei domni, întrucît am sentimentul că sînteţi posedaţi de-o inexplicabilă sfială, totalmente diferită faţă de limbuţia care vă cuprinsese înainte de ivirea mea, permiteţi-mi, vă rog, să comunic că renunţ la întrebările pe care le aşteptam din partea onoratei asistenţe...

Ne ia peste picior. Se simte de la o poştă.

— Deoarece am ascultat cele dezbătute aici, am înţeles că vă preocupă posibilităţile mele profesionale de-a fabrica pe loc, la pensiunea doamnei Nachtigal, o cantitate oarecare de acid cianhidric.

Bigam, pe care nu-l dă afară din casă aptitudinea de-a percepe rapid orice, oriunde şi oricum, sare ca prostul din baie :

—Asta-i chestiunea, vorba lui nea Hamlet, dom'le inginer ! Puteţi sau nu puteţi ! Sau, pe limba principelui danemarcian : tu bi sau nu tu bi ! E clar ?

Inginerul, înfofolit în acelaşi halat de casă pe care-l avea şi-n clipa cînd intrase în baie, mai înainte de kidnaparea mea de către fraţii Flintaş, cu botoşei în picioare, cu gîtul înfăşurat în şalul cel flocănos, răspunde cu glasul cel mai hîrîit pe care-l avea atunci la dispoziţie :

— Impasibăl ! Asta ca să-ţi răspund tot în limba marelui Will.

— Formidabil ! Ca-n româneşte, nene inginerule ! Va să zică nu poţi fabrica acidul prusian de care pomenea domnul doctor Bilă ?

— Nu !

Tăcere ! Sau cum zice Fărîmiţă Lambru : „Silanţ".

Bilă își șterge ochelarii cu prosopul din șort. Bigam se uită fix la frate-său. Mogam, invers.

— Îmi dau seama că lucrurile s-au lămurit neașteptat de rapid, — mormăie maliţios făptura camuflată în dosul ochelarilor de soare, — înseamnă deci că putem trece la scopul prezenţei mele aici. Dragă domnule Conan, îmi îngădui să reînnoiesc invitaţia. Poftiţi, să mergem în odaia mea. Acolo vom putea discuta liniştiţi, cu îngăduinţa stimaţilor noştri prieteni, problemele pe care le ştim prea bine. Poftiţi, că se apropie şi prînzul, mai avem abia o oră la dispoziţie. Dacă nu cumva, din motive lesne de scuzat, domnul doctor Hannibal Certega nu va avea oarecare deficienţe în muncă. Să nu-ntîrziem, că şi-aşa v-am aşteptat cu destulă răbare.

Schiţez un gest de plecare, făcînd o jumătate de pas spre uşă. În pragul acesteia, inginerul care nu se clintise din locul ocupat de la bun început, vădeşte un început de intenţie pentru a-mi elibera spaţiul necesar.

Dar n-apuc să-mi duc la bun sfîrşit pasul întreprins, că mă pomenesc smuls de braţ, tras brutal îndărăt şi întors cu spatele la inginer.

În faţă-mi se află acum doctorul Hannibal Certega, trăgînd zdravăn de braţul meu care pendulează în chip îngrijorător.

— Staţi locului, domnule Conan ! Rîndul meu, de-a vorbi cu dumneavoastră, se află înaintea lui Zighi ! Problemele inginerului nu mă interesează, ale mele mi se par mult mai importante ! Şi n-ar fi exclus ca, după dramul nostru de conversaţie, să renunţaţi la plăcerea, destul de suspectă, dealtfel, de a mai asculta şi alte personalităţi prezente în această pensiune.

Cu chiu cu vai, îmi eliberez braţul.

— Domnule doctor, vreau să-nţelegeţi că n-am acordat bilete de ordine, ca la frizer, celor care îşi manifestă do-

rința de-a sta de vorbă cu mine. Asta-i una la mînă. Iar, în al doilea rînd, am să vă rog să-mi permiteți a respecta o promisiune făcută. Și-apoi, asta în al treilea rînd, țin să vă asigur că n-aș vrea să pierd, ceea ce m-ar face să sufăr adînc, un excelent prînz preparat de dumneavoastră. Cred că doamna Nachtigal v-a pus la curent cu prescripțiile dietetice cărora trebuie să mă supun...

În răstimpul prelungitei mele munci de lămurire cu doctorul Bilă, inginerul Gaterek trece pragul în odaie și trîntește ușa în spatele său. Ușa bubuie atît de tare, încît frații Flintaș sar de pe pat ca electrocutați.

Privesc uimit la domnul inginer. Se apropie agale de doctor, tîrșindu-și botoșeii cu talpă de pîslă, își decamuflează ochii, dîndu-și jos ochelarii de soare, și pornește să cate lung și insistent la Bilă. Apoi pune în funcțiune rîșnița aceea de cafea care ar vrea să sune a glas omenesc :

— Ascultă, Bilă ! Termină cu inepțiile ! Cum îți permiți să impui domnului Conan supliciul unei conversații stupide... cum de îndrăznești ? Tu n-ai probleme, așa că n-ai ce discuta cu domnul Conan ! Să fie clar. Chiar te avertizez să-ți ții gura !

— Aha ! Păi asta nu-ți convine ! Vezi ? — dă o replică, aptă să-mi trezească bănuielile cele mai neașteptate, doctorul Certega.

Încerc să intervin. Zadarnic. Siegfried Gaterek ridică turația rîșniței, care acum devine supărătoare la ureche.

— Du-te la bucătărie ! Vezi-ți de treburile tale. Altminteri o să afle și Marița...

— Ei și ?

— Nu mă-nnebuni ! Chiar ți-ar fi indiferent să știe Marița că vrei să te așterni la povești cu domnul Conan ? Ia mai spune o dată !

Doctorul Hannibal nu cedează.

— Hai să fim serioși, Zighi ! A venit vremea să spunem lucrurilor pe nume. Lasă-mă să discut cu domnul Conan, că de nu, ai să-ți muști pumnii ! E clar ? Marița nu mă

mai sperie. Crede-mă, zău așa ! Și, ferească Dumnezeu, să nu vorbesc mai mult decît ți-ar conveni. Fii atent ! Sper să fiu iertat că-i răpesc maestrului posibilitatea de a-și respecta promisiunea, dar n-am altă cale. Trebuie să mă suporte. Barem o jumătate de ceas. Că n-o fi moarte de om ! Sau, dimpotrivă, s-ar putea să fie și moarte de om ! E bine ?...

Doctorul își întrerupe o clipă peroraţia, pentru a-și șterge năduşeala de pe frunte.

— Domnule Conan, — se adresează el, de astă dată direct mie, — nu vă faceți griji în privința prînzului. Veți fi hrănit la timp și cum se cuvine. Conform celor mai severe și științifice principii dietetice.

— Nu admit ! — urlă inginerul Gaterek.

Și, fără să mai aștepte, pornește să mă tragă de braț, tîrîndu-mă spre ușă.

Doctorul nu mai stă pe gînduri. Mă înșfacă de celălalt braț disponibil, — din întîmplare n-am decît două, — și mă tracționează tot spre ușă.

Bigam și Mogam, trezindu-se din reveria în care-i cufundase rostirea celor cîteva amenințări ale doctorului Hannibal Certega, îmi sar în ajutor. Era și vremea. Peste cîteva clipe riscam să rămîn invalid. Fiecare din ei îl apucă de-un braț pe doctor și pe inginer.

Dac-ar fi intrat cineva în odaie, ar fi jurat că dansăm o congă.

Desprinzîndu-se din încleștarea lui Bigă, doctorul priponește locului șiragul dansatorilor, printr-o replică de final de act :

— Dacă nu mi-l cedați de bună voie pe domnul Conan, în seara asta va muri cineva !

— Cine ? — întreabă înfricoșat și curios inginerul.

— Nu știu nimic sigur, dragă Zighi. Tocmai asta vreau să vorbesc cu maestrul Conan. Că nu degeaba i se spune detectivul Al Conan Doi !

24). HANNIBAL ANTE PORTAS, SAU ŞI MAI RAU...

După ce-a zăvorît uşa bucătăriei, trăgînd ivărul, doctorul Certega mă pofteşte să iau loc. Întrucît nu se află acolo decît două taburete slinoase şi hodorogite, îl întreb :

— Mă pot aşeza pe vreunul din ele ?

Doctorul rosteşte blajin :

— Altele n-am, după cum se vede ! Totuşi încercaţi. Există o şansă. Şi-anume să nu se demonteze de la prima probă !...

Frumoasă primire, n-am ce zice. Autosugestionîndu-mă, mă las cu duhul blîndeţii pe taburetul din partea uşii. Mai mult ca să pot supraveghea intrarea.

Taburetul geme îngrijorător, strănutînd din toate încheieturile. Însă rezistă bărbăteşte. Balansul pe care i-l imprimă personalitatea subsemnatului nu pare să-i creeze stări anxioase.

Doctorul Bilă, asigurîndu-se că nu s-a produs nimic iremediabil, porneşte să elibereze masa de bucătărie de reziduurile specifice meseriei. Vraful de farfurii este mai mult azvîrlit, decît aşezat, în chiuveta pentru spălatul vaselor. Cuţitele, lingurile, furculiţele şi linguriţele zboară, zdrăngănind asurzitor, spre aceeaşi destinaţie. Firimiturile de pîine, cojile de cartofi, cele cîteva păstăi de fasole, resturile de morcovi şi ţelină sînt măturate cu mîna pe jos. Doctorul Hannibal pare cuprins de-o adevărată furie purificatrice. Peste cîteva clipe, masa a rămas liberă de orice sarcini.

— Mai rapid ca la Capşa, domnule detectiv, nu-i aşa ?

— Mai rapid, domnule Certega ! — îi răspund politicos, nevrînd să-l dezamăgesc. — Numai că acolo pot risca să mă mişc pe scaun. Pe cînd la dumneata, nu ştiu ce s-ar alege din bietul taburet, dacă aş cuteza să mă ridic ceva mai smucit...

— Nici o grijă, domnule Conan ! Este taburetul preferat al Mariței. Și nu se poate afirma că-i o femeie ușoară.

Privesc intrigat la înfățișarea încăperii. Cînd îl vizitasem întîia oară pe doctor,— cam pe nepusă masă, ce-i drept, — n-apucasem să examinez ca lumea acest interior, de neconceput la Posada. În afara celor două taburete slinoase și hodorogite, din care unul plînge și suspină sub importanța mea, totul în această bucătărie (de film publicitar, pentru demonstrarea calităților mobilierului „Apetit") este nou și strălucitor. Dulapurile, care ocupă doi din pereți, rafturile sînt vopsite cu „Duco", cum era pe timpuri „Fiat"-ul meu, cînd sticlea și sclipea de te lăsa cu leziuni oculare.

Există și un complex de chiuvete. Trei la număr.

Mașina de gătit este uluitoare. Bănuiesc că-i o comandă specială. Aragaz cu șase ochiuri n-am întîlnit decît în producțiile de la Buftea.

Ceea ce mă uimește — dat fiind că ne apropiem de ora prînzului — e faptul că nimic, dar absolut nimic nu fierbe pe extraordinarul agregat culinar al lui Bilă. Și totuși, în încăpere, de cînd am intrat, continuă să persiste un iz de fum acriu.

Doctorul Hannibal trebuie să fie cumplit de tulburat, de vreme ce-a hotărît să suprime hrana de amiază a locatarilor pensiunii Nachtigal. Singurul scutit de această acțiune arbitrară par să fiu eu. Pentru că Certega așterne pe masă o serie de alimente scoase din frigiderul ascuns în dulapul din peretele de lîngă ușă.

Isprăvindu-și treburile, doctorul Hannibal se așază în fața mea, pe celălalt taburet.

— Să luăm și să mîncăm, domnule Conan. După indigestul breakfast pe care l-ați îngurgitat la domnișoara Gilly, cred că bucatele mele vă vor pica bine !...

Ce să-mi pice bine ? Pe farfurii se află (în porții infime, ca să nu zic inefabile) brînză de „veci", urdă (probabil dulce), șuncă de Praga, pîine prăjită, ridichi, roșii, salată verde, și alte produse similare (cvasinecomestibile, după părerea mea). Plus două borcănele de iaurt (fără dată).

— Domnule doctor, totu-i ca la carte ! Vă mulțumesc, dar nu mai mi-e foame. E de-ajuns să văd ce-i pe masă, și m-apucă o poftă nebună să slăbesc.

Doctorul mă dezamăgește și mă umilește cumplit, pornind să lichideze merindele de pe masă. Asist indispus. Ironia soartei. Marele maestru al artei culinare ține regim în locul meu.

Lăsîndu-l să mastícheze liniștit, mă decid să-i fac puțină conversație, așa, ca de la om la om, poate că-i stă brînza de „veci" în gît :

— Dragă doctore, m-ai cărat aici să-mi comunici niște informații de însemnătate capitală. Ai pomenit de cîteva ori cuvîntul moarte. Pe cine vrei să înspăimînți ? Nu te grăbi să-mi răspunzi. Mănîncă liniștit. Dacă poți. În răstimp am să formulez cîteva întrebări. Și-n vreme ce-ai să dai gata aceste inofensive alimente, gîndește-te bine la răspunsurile pe care ai să mi le furnizezi. În primul rînd, țin să știu ce-i cu afirmația dumitale că-n seara asta va muri cineva ? Apoi, va trebui să mă lămurești, cît mai pe îndelete, dacă-i posibil, în privința tuturor fenomenelor neobișnuite ce se petrec în pensiunea asta blestemată. Am venit aici să lucrez liniștit. Am de terminat o carte. N-am apucat să scriu un singur rînd. Colocatarii mei mi se par extrem de tensionați. Noaptea nu-și găsește nimeni somnul. Fiecare pare posedat de-un demon. Care-i demonul, domnule doctor ? Cum se cheamă ?

Pesemne c-am vorbit destul de mult, deoarece Certega a isprăvit de mîncat tot ce era pe masă. Se șterge la gură

cu prosopul din buzunarul şorţului de bucătărie. Apoi îşi dă jos ochelarii. Şi observ îngrozit că mă priveşte.

— V-aş răspunde cu-o întrebare, domnule detectiv.

— Serviţi !

— Cine v-a recomandat Posada ? Cine v-a spus c-aici o să găsiţi liniştea necesară pentru scrierea cărţii ? Dacă nu-s indiscret, bineînţeles !

Nu mă supără indiscreţia doctorului. Nu. Mă necăjeşte faptul că nu-i pot răspunde. Fiindcă nici eu nu ştiu cine mi-a făcut pustiul ăsta de bine, expediindu-mă în stabilimentul doamnei Nachtigal.

— N-are importanţă, dragă doctore. Cineva...

— Şi care, după cum îmi dau seama, n-are nume !

— Să zicem...

— Bun ! Rămîne pentru altă dată. Într-adevăr, nu-i chiar atît de important. Vă intrigă, aşa cum rezultă din prima dumneavoastră chestionare, de unde ştiu că-n seara aceasta va muri cineva, nu-i aşa ?

— Chiar aşa...

— Foarte simplu, domnule detectiv. Deşi-s doctor, adică om de ştiinţă, sînt adeseori cuprins de crize misticoidale. Fantasticul, iraţionalul mă domină, îmi dictează cele mai idioate prevestiri. Din dimineaţa asta, mereu îmi şopteşte cineva că va fi moarte de om... Cine ? O bănuială mă frămîntă. Dar nu-ndrăznesc să rostesc numele viitorului răposat. Mi-e teamă să nu se împlinească presimţirea mea. Mi-e groază. Pentru că acela care va urma să treacă dincolo mi-e foarte apropiat. E sînge din sîngele meu. Mi-e frate.

— Doctore dragă, te simţi bine ?

— Excelent ! Nici brînza de vaci, nici roşiile n-aveau parfumul acela oripilant de migdale. Deci, totul e cît se poate de bine !

— Domnule Certega, nu mă lăsa să-mi pierd minţile. Cine-i fratele dumitale ? Şi tocmai aici la Posada, în pensiunea doamnei Nachtigal !

Bilă zîmbeşte amar, de parcă ar fi sfărîmat între dinţi o pilulă de „Carbicol“ (conţine „fel tauri“, adică fiere de vită) :

— Ce fel de detectiv sînteţi dumneavoastră, domnule Conan Doi ?

Prefer să nu-i răspund. N-ar crede afirmaţia mea. Şi-anume că-s un mare detectiv.

— Să ştii, domnule Certega, eu nu mă dezumflu atît de lesne, oricît ai încerca să mă demoralizezi ! Mai bine explicitează-te. Ce-i cu fratele dumitale ?

— Propun să rezervăm pentru sfîrşitul convorbirii noastre această problemă. Deocamdată să vă liniştesc în privinţa fenomenelor ce se petrec în pensiunea noastră. Nu-i nimic extraordinar. Totul este nespus de firesc şi explicabil. Iar tensiunea pe care aţi remarcat-o la membrii colectivităţii, este şi ea la fel de omenească. Pentru că demonul care-i posedă nu este de domeniul supranaturalului. Ba dimpotrivă. Aparţine acestei lumi. Tocmai de aceea-i bîntuie atît de violent. Demonul are şi-un nume, se cheamă...

— Ei ?

— Are un nume care se scrie în cifre ! Cu cinci zerouri ! 300.000 ! Poate chiar 400.000 !

— 300.000 ! De lei ?

— Vezi că ştii, domnule Doi ! — remarcă pe-un ton intimist doctorul Bilă.

— Banii lui Gaterek ?

— Întocmai, domnule Conan !

— Banii rezultaţi din vînzarea casei de la Bucureşti ?

— Eşti totuşi un detectiv, domnule Al Conan Doi ! Născut, iar nu făcut ! Vrăjitorule !

Din nou mă nelinişteşte absenţa parfumului de flori de migdal. În schimb mă zadără iarăşi, mă pişcă la nas fumul acela acriu. Adulmec atent. Dar nu-i depistez proveniența.

A sosit timpul să trecem la lucruri mai serioase. Dacă doctorul Hannibal vrea să amînăm soluționarea problemei enigmaticului său frate, atunci să aflăm ce-i cu scumpii mei colocatari.

— Domnule doctor, — întreb eu arogant (dar nu cine știe ce) — nădăjduiesc că persoana subsemnatului nu face parte, în lista neagră stabilită de matale, printre vînătorii posedați de patima banilor, și încă a unor bani ce nu mi se cuvin ?

— Oarecum ! De ce să te mint, domnule Conan, atîta timp cît nu-mi dezvălui numele celui care ți-a recomandat Posada, trebuie să te consider printre vînători, așa cum te-ai exprimat atît de plastic.

— Mulțumesc, doctore. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Să trecem la următorul. Solistul Lucky-Lucky îți inspiră ceva ?

Bilă grimasează :

— Ba bine că nu ! Ăsta ar vinde-o și pe maică-sa, pentru un pumn de sutare ! De vreme ce-i în stare să trăiască din banii unei femei, nu vreau să rostesc nume, este capabil și de alte grozăvii.

— Să mergem mai departe. Lucky rămîne pe lista neagră.

— Bineînțeles. Printre primii.

— Dar Finichi ? Cu el ce intenții ai ?

— Amestecate !

— Adică ?

— Cum am spus. Amestecate. Ar avea toate motivele să-l ușureze pe Zighi de suferințele pricinuite de bani. Dar, în același timp, e laș, fricos, lingav, muieratic, curios ca o babă. Nu vezi cum fotografiază fiecare mișcare de-a noastră ?

— De ce ?

— Ca să-și creeze un alibi. Bănuiesc că posedă toate imaginile în stare să-l scoată din cauză.

— Dar Gilly ? Actrița de-abia a venit.

— Ei bine, tocmai asta mă face s-o consider a fi în capul răutăților. Mai ales că are și aliați ; nu ți-i numesc nici pe aceștia, deoarece mi-a spus o păsărică să nu cred în întrebările aparent nevinovate. Sînt sigur că-i cunoști !

— Deci, Gilly actrița, după părerea dumitale, e cap de pluton ?

— Exact. Și bine încadrată. Singurul lucru pe care-l iubește pe lumea asta e banul ! Mai ales la plural !

Sîntem întrerupți de cîteva violente și zgomotoase bătăi în ușă.

— Nene doctore ! Nene doctore ! Răspunde, nu mai face pe surdul. Știu că te afli aici.

Este glasul actriței.

— Ce dorești, domnișoară ? Sînt aici. Și nu mă ascund de nimeni. Mai ales de dumneata.

— Nu ne servești prînzul ? Mi-e foame... De ce te-ai zăvorît în bucătărie ?

— Mă privește. Iar astăzi n-am poftă să gătesc. Mîncați și voi ce găsiți prin bufet.

Gilly nu mai insistă. I se aud pașii pe coridor. Doctorul îmi face semn să nu mă las înșelat de aparențe, dîndu-mi de înțeles că actrița a ascultat la ușă, și că se va reîntoarce tiptil să-și reia ocupația de pînă acum. Totodată dă din mînă a lehamite, exprimîndu-și lipsa de interes față de acțiunile de spionaj ale pupezei.

— Văd că nu te interesează deloc părerea mea despre Bigam și Mogam ! — reîncepe Bilă.

— Ba da ! Sînt chiar foarte curios să știu unde îi încadrezi.

— Am să te dezamăgesc. I-am eliminat. Găinarii nu-s capabili nici de-o lovitură spectaculară, nici de crimă.

N-au aptitudinile necesare. Nu-s proşti, ca să-şi petreacă restul zilelor în saline. Oricît de modernizate ar fi !

Miroase din ce în ce mai tare a fum pişcăcios. Privesc neliniştit în juru-mi. Zadarnic. Nu arde nimic. Şi totuşi, fumul acesta mi se pare cunoscut.

Reiau conversaţia :

— Cine mai rămîne atunci, doctore ?

— Gaterek şi Mariţa !

— Inginerul urmează să fie cel prădat, deci îl scoatem din competiţie.

— Rămîne de văzut. N-aţi mai pomenit simulanţi de furturi ?

— Nici aşa să n-o luăm.

— Provizoriu.

— Şi ce facem cu coana Mariţa ?

Cînd rostesc numele mic al doamnei Nachtigal, se produce un fenomen neobişnuit. În dulapul cel mare, aflat în peretele de lîngă uşă, chiar în spatele meu, se prăbuşeşte toată văsăria dinăuntru. Sărim electrocutaţi de pe taburete. Al meu se răstoarnă. I se desfac toate încheieturile, împrăştiindu-se care încotro.

În dulap continuă cataclismul. Se aud zgomote înăbuşite, ca înaintea unui cutremur, rafturile interioare trosnesc, se rup, cad (probabil) unul peste altul, stîrnind o reacţie în lanţ, deoarece deflagraţia sporeşte neîncetat. Intră în rezonanţă întreaga instalaţie de tip „Apetit".

În cele din urmă, spre spaima noastră, uşile dulapului sar din balamale, se dau la o parte. Dinăuntru se rostogoleşte un balot imens. Lung de vreo doi metri. Gros (să zicem) cît mine. Poate mai puţin, ca să nu exagerez. După o clipă de ezitare, rămîne nemişcat pe duşumea.

O dîră de fum se ridică alene dintr-o latură a balotului. Abia acum reușesc să determin și să identific mirosul pișcăcios care mă deranjase tot timpul. Mirosul specific al trabucului. Țigara de foi scoate o șuviță firavă de fum alburiu. Arde singură. Balotul se întoarce de la sine pe spate. Se aude un sforăit monstru, urmat de-un sughiț.

Nu-i un balot, cum crezusem la început. Căci are mîini și picioare. Și răspîndește o duhnează de tescovină, trăsnitoare. Ne apropiem înfricoșați. Dăm la o parte șalul care acoperă presupusul balot...

Coana Marița, beată moartă, sforăie în pace și onor. Iar în mîna dreaptă, un trabuc pe sfîrșite își dă duhul fîsiind și fumegînd.

— Sîntem în pericol, domnule detectiv ! — șoptește înspăimîntat doctorul Bilă. — Mai cu seamă dac-a ascultat conversația noastră, înainte de-a adormi din pricina alcoolului. Formidabilă idee, să se pitească în dulapul cu farfurii. Cum dracului o fi încăput ? Pesemne că sub rafturile de jos.

Încă nu reușesc să-mi revin. Îngaim penibil :

— Înseamnă că știa despre intenția dumitale, de-a mă aduce aici, la o discuție între patru ochi.

— Pe cuvîntul meu de onoare, domnule Conan, că nu aveam nici măcar posibilitatea s-o anunț ! Îți jur ! Precis c-a tras cu urechea, trebuie să se fi aflat pe coridor, în fața ușii, cînd mă certam cu Zighi pentru confiscarea dumitale. Altminteri nu-i posibil ! Este singura explicație plauzibilă.

— Ce-i facem acuma, doctore ?

În clipa cînd se pregătește să-mi răspundă, răsună un ciocănit discret la ușa bucătăriei. Sărim ca arși.

— Nene doctore !

Slavă Domnului ! Nu-i Gilly. Bigam şi Mogam, pe două voci, ale căror frecvenţe, joase şi înalte, ne sînt prea bine cunoscute, se află de cealaltă parte a uşii.

De data aceasta doctorul se repede imediat să deschidă.

Flintaşii pătrund în bucătărie, strecurîndu-se unul după altul. Încremenesc cu gurile căscate. Privelişlea neaşteptată le-a suprimat uzul corzilor vocale. Dar şi al raţiunii. Căci tac îndobitociţi.

Abia după ce le explicăm pe îndelete cele întîmplate, după ce sîntem nevoiţi să repetăm anumite amănunte, chiar de două ori, abia atunci îşi recapătă glasul şi puterea de discernămînt.

— Nene maestrule, — întreabă disperat Bigam, scobindu-se preocupat în nas, — ce-i facem cu cadavrul ? Îl îngropăm în grădiniţă şi anunţăm miliţia, fără zăbavă, c-a dispărut coana Mariţa, sau îl lăsăm aici, în păstrarea doctorului ?

— Care cadavru ? Ai înnebunit ? Unde ai mai pomenit cadavru care să sforăie atît de activ ? — îl aduc la realitate pe reprezentantul fracţiunii deficitare a clanului Flintaşilor.

Consultîndu-mă rapid, numai din priviri, cu doctorul Hannibal, îi solicit pe fraţii Flintaş să ne dea o mînă de ajutor. Doamna Nachtigal trebuie transportată în odaia ei.

Mogam o apucă de picioare, doctorul Certega şi cu Bigam de cîte un braţ, iar eu de ceafă, petrecîndu-i ambele mîini pe după grumaz.

Ne opintim zdravăn. Inutil. Imposibil s-o clintim din loc. Inversăm sarcinile. Doctorul trece la cap, eu la picioare, iar fraţii Flintaş în stînga şi-n dreapta, încercînd să-şi petreacă mîinile sub mijlocul ei.

Dau comanda :

— Hei rup !

Victorie. Coana Mariţa se lasă dusă. Dar numai parţial. Pentru că, eroare cumplită, reuşesc s-o scot doar din pantofi (care de fapt sînt nişte ghete din pînză), dînsa

rămîne pe loc, iar eu mă proptesc cu fruntea în tăblia uşii, unde sînt nevoit să mă opresc. Uşa se cutremură dureros, iar creierii mei urlă sfîşietor. Cînd întorc ceea ce-a mai rămas din fostul meu cap, îi văd pe Flintaşi şi pe doctorul Bilă răsturnaţi peste balotul cu trabuc.

Mogam încearcă să-şi scoată dintr-o nară muştiucul trabucului, iar doctorul îşi caută ochelarii, cu gesturi stîngace, prin pantofii coanei Mariţa.

În sfîrşit, după ce reluăm secvenţa de vreo cîteva ori, reuşim s-o tîrîm, scăldaţi de sudori, pînă la ea în odaie.

Dar chinurile nu s-au terminat. A rămas cea mai dificilă sarcină. Urcarea în pat a coanei Mariţa. Dar, după stăruinţe demne de cauze mai nobile, bunăoară ridicarea unei piramide, izbutim s-o culcăm de-a curmezişul patului.

Altfel nu s-a putut. Eram, tuspatru, la capătul puterilor.

Bigam schiţează un bilanţ al ispravei noastre :

— Mai dihai ca-n muncile lui Herculane, maestrule !

Constatînd că ne-am revenit, doctorul Hannibal Certega propune :

— Haideţi s-o culcăm ca lumea. Daţi plapuma la o parte, întoarceţi-o pe Mariţa de-a lungul, aranjaţi pernele. Ar fi necuviincios s-o lăsăm aşa.

Nu s-ar putea spune că doctorul n-are dreptate. Aşa că pornim din nou la munca de jos. O împingem cătinel pe madam Nachtigal, imprimîndu-i o mişcare giratorie. Doar doar o plasăm pe orbită.

Numai că Bigam se grăbeşte şi, dintr-un exces de zel, depune un efort prost calculat. Madam Nachtigal părăseşte patul, aterizînd zgomotos pe duşumea. Pensiunea se

clatină din temelii. Lustra pendulează amenințător. Tencuiala, în vreo două locuri, se desprinde de pe pereți.

Coana Mariţa sforăie în continuare.

Cu chiu cu vai, o urcăm iarăşi în pat. Dar am uitat să dăm la o parte plapuma. Din nou o împingem pe madam Nachtigal la marginea patului. Numai că, de astă dată, stau de strajă.

Cele o sută şi ceva de ocale ale coanei Mariţa se sprijină de monumentul subsemnatului. Şi nu-i chiar atît de uşor.

— Trageţi mai repede plapuma, fraţilor ! — le strig la capătul puterilor celor trei aliaţi. — Nu garantez că pot suporta mai mult de 30 de secunde !

Operaţiunea decurge mult mai rapid decît îmi închipuiam. Însă, de sub plapumă, lîngă perne, se iveşte un obiect binecunoscut mie. Valiza cea neagră. Dacă-i cea pe care o ştiu, înăuntru trebuie să fie caseta cu pietricelele. Dar nu sînt singurul ei cunoscut, deoarece un răcnet victorios izbucneşte din piepturile tustrei confraţilor :

— Uite-o ! Uite-o unde era !

— Nu mai sta, Bigă ! — urlă Mogam. — Umfl-o !

Însă doctorul s-a şi repezit asupra valizei. Bigam o apucă de mîner. Trag amîndoi de ea, ca disperaţii. Valiza se desface de la sine. Cînd văd apărînd caseta, rostogolindu-se din pat lîngă mine, îmi părăsesc postul şi mă aplec după ea.

În acelaşi timp îşi părăseşte locul şi coana Mariţa. Iarăşi aterizează pe duşumea.

Mogam zboară peste pat şi peste doctor, într-un salt de cascador, ţintind spre casetă. Calculîndu-şi greşit traiectoria, se prăbuşeşte alături de Mariţa, pe duşumea.

Doctorul Bilă şi Bigam, cu valiza desfăcută în mîini, luptă să-şi descleştеze degetele de pe mînerul ei. Înlănţuiţi, dau ocol patului, virînd în aceeaşi direcţie. Spre cutie. Mogam o împinge. Doctorul o pasează spre mine, urlînd :

— Ia-o, dom'le Conan ! Ia-o, nu mai sta ! În ea se află demonul. Precis !

Deoarece acum mi-este la îndemînă, cutia apropiindu-se zuruind de mine, mă aplec şi vreau s-o înhăţ. O soap. Lunecă spre coana Mariţa. Mă reped într-acolo. Iarăşi încerc s-o apuc.

Un urlet înfricoşător ne perforează timpanele :

— Nemernicilor ! Banditilor ! Ce căutaţi în camera mea ?

Coana Mariţa, pe care pînă în clipa aceasta o crezusem pierdută în neagra veşnicie a valurilor de tescovină, răcneşte ca scoasă din minţi.

Zăreşte în mîna mea cutia. Priveşte la Bigam care se zbate încrîncenat în braţele doctorului, zbenguindu-se amîndoi peste trupul celui care a fost Mogam.

— Ţine caseta, dom'le Conan ! N-o lăsa din mînă ! — îmi strigă madam Nachtigal ridicîndu-se.

După care, fără nici un efort vizibil, îi saltă pe tustrei combatanţii, dintr-o singură mişcare. Apoi îi bubuie de perete, de li se aud trosnind oasele. Îi sprijină niţel de-a-npicioarelea, atîta cît să aibă timpul necesar pentru a le trăsni o serie de salve mormîntale.

Reuşesc să număr pînă la opt scatoalce. Opt împuşcături. Opt focuri de Colt 38 (judecînd după tonalitate).

Bilă, Mogam şi Bigam ridică mîinile năuciţi, ducîndu-şi-le la obraji. Schiţează o mişcare de balans, suficient de incertă. Apoi se prăbuşesc la picioarele peretelui. Ca morţi.

Nemaiaşteptînd învierea celor trei executaţi, coana Mariţa se apropie ameninţătoare de mine. Dau îndărăt. Patul se află în spatele meu. Aşa că mă împiedic şi cad de-a latul acestuia. Cutia îmi scapă din mîini, zuruind la fel de straniu ca şi în celelalte ocazii.

Madam Nachtigal înşfacă de jos cutia, o duce la piept, şi mă întreabă dispreţuitoare şi rece :

— Dom'le Conan, ce caţi tălică în albia cu tărîţe a ăstora ? Că nu-mi vine să cred că te-ai înhăitat cu măgarii de colo, pentru a-mi răpi singura nădejde a bătrîneţelor mele !

Jignirea mi se pare cumplit de nedreaptă. Încerc să mă ridic. Imposibil. Sînt, pesemne, prea emoţionat. Dar mă ajută coana Mariţa. Reţinîndu-mi geamătul ce sta gata să-mi explodeze pe buze, o pun la curent cu realitatea :

— Cum poţi să spui aşa ceva, coană Mariţo ! Dacă nu eram eu, cine te căra aici tocmai din bucătărie ? Căci zăceai acolo, asfixiată în dulap, de parcă erai într-o stare cataleptică.

— Ia mai slăbeşte-mă ! Vrei să m-aiureşti ? Eram o ţîrişică băută, şi-atît ! Mă pitisem în dulap, s-ascult ce vrea să unelteaască, laolaltă cu tălică, bestia de Bilă. Dacă n-aţipeam, cînd porniserăţi să vorbiţi despre mine, v-arătam eu vouă ce are de gînd să facă Mariţa... Că asta vă interesa, nu ?

În răstimpul cît îmi oferă explicaţiile suplimentare, madam Nachtigal zdrăngăne într-una, fără încetare, caseta cu pietricele. Ascultă încordată zuruitul interior, rînjeşte înciudată şi leapădă o înjurătură foarte puţin ortodoxă.

Cei trei luptători căzuţi la datorie încep să dea semne de viaţă.

Mariţa Nachtigal asistă la infructuoasele lor stăruinţe de-a se plasa pe verticală, apoi se hotărăşte brusc, se repede la ei şi, din trei ghionturi zdravene, îi ridică în picioare.

Caseta din dreapta coanei Mariţa, folosită drept pumn, răsună şi mai ciudat.

Doctorul Hannibal Certega îşi propulsează persoana spre cutie. Neaşteptata sa iniţiativă o ia pe nepregătite pe madam Nachtigal. Cutia cade pe duşumea. Bigam se

aruncă după ea. Mogam aşijderea. Numai că doamna Nachtigal, net superioară ca pregătire fizică, îi înşfacă pe tustrei, din voleu, şi-i buşeşte la pămînt, alături de cutie.

Cu mîinile întinse spre ea, cîntă cu toţii în cor :

— Nu-i cutia matale ! N-ai dreptul s-o iei ! Dă-ne cutia, că nici morţi nu ţi-o lăsăm !

— Nenorociţilor ! — le replică Mariţa, — ce vă băgaţi voi unde nu vă fierbe oala ? De unde ştiţi ce-i cu cutia asta ? Habar n-aveţi ce-i înăuntru ! Numai cine poate s-o deschidă, numai acela are dreptul s-o păstreze !

Hannibal, care s-a ridicat în patru labe, o întreabă curios :

— Ce, ai deschis-o ?

Madam Nachtigal îl aplatizează la podea, punîndu-şi piciorul pe spinarea lui.

— Încă nu ! îi răspunde ea. — Dar am s-o deschid ! Şi-atunci înseamnă că-i a mea !

Mă pune dracu să intervin :

— Doamnă Nachtigal, nimic nu te îndrituieşte s-o deschizi, de vreme ce nu-ţi aparţine !

— Te-a-ntrebat cineva ceva, domnule Conan ? Iar pe voi cine v-a angajat să-mi şterpeliţi caseta ? Ai ? Se-aude ? Nefericiţilor ! Vă-ncontraţi cu mine, în halul de neputinţă în care vă aflaţi ?

Fără să mai zăbovească în aşteptarea răspunsului cuvenit, Mariţa Nachtigal deschide rapid uşa odăii. Dintr-o şutare magnifică, doctorul Bilă este expulzat din cameră. Coridorul răsună în urma impactului ce are loc între capul bietului vraci şi perete. Al doilea şut, cu efect, îi expediază, tîrîş pe duşumea, laolaltă cu covorul, pe fraţii Flintaş.

Pesemne c-au nimerit peste doctor, deoarece nu se aude nici un zgomot.

Văzînd uşa deschisă, nu mai aştept următorul şut. O zbughesc ca din puşcă, dîndu-mi abia acum seama de la-

tentele mele rezerve interne în calitate de sprinter. Am o detentă incredibilă !

Uşa odăii doamnei Nachtigal bubuie asurzitor. După care se-aude cheia răsucindu-se în broască. Apoi o invitaţie, clamată nouă tuturor :

— Dacă vă pune dracu să rostiţi vreo vorbuliţă despre cutia care-i la mine, să ştiţi că vă stîlcesc în bătăi. Şi pe tălică, dom'le Conan, cît oi fi de mare scriitor.

Ne regrupăm forţele. Pe coridor. Oleacă demoralizaţi, dar plini de bunăvoinţă. Ne scuturăm ţoalele, ne verificăm articulaţiile, după care manifestăm evidente intenţii de despărţire.

Stînjeniţi, ne privim încrucişat. E şi normal. Sîntem patru.

Doctorul Hannibal îmi face semn să ne luăm valea. Bigam şi Mogam, iuţi la minte cum sînt dînşii, ne-o iau înainte. Însă, cu şi cu doctorul ne îndreptăm spre bucătărie.

— Ce-i în cutie, domnule doctor ? — îl întreb pe Bilă.

— Nu bănuieşti ?

— Bineînţeles că nu !

— Cutia i-a dispărut lui Zighi de ieri. Ce mă depăşeşte, e faptul că nu arată să sufere din pricina pierderii ei. Dacă înăuntru se află ce bănuiesc eu, atunci ar trebui să fie disperat. Cred că în cutie sînt ascunşi banii căpătaţi din vînzarea casei !

— Imposibil ! Că n-o fi vîndut-o pe pietricele.

— Ba-i foarte posibil. Sînt pe lumea asta nişte pietricele care se cheamă diamante, rubine, safire, briliante...

— Şi dispariţia lor îl lasă rece ? — nu-mi pot stăpîni şi eu uimirea.

— Aici nu-i ceva în regulă ! Singurul lucru care îi poate da această stare de nepăsare, ar fi doar intangibili-

tatea casetei. Pînă acum n-a reuşit s-o deschidă nici Mariţa. Şi dacă n-a izbutit dînsa, care-i as în materie, înseamnă că Zighi n-are temeiuri să se teamă. E singura explicaţie posibilă !...

— Ar mai fi şi altele ! — îi zdruncin eu încrederea în forţa deducţiilor sale.

— Care ?

— Nimeni nu şi-ar abandona o avere, căci e vorba de vreo 300.000 de lei, bazîndu-se numai pe faptul că broasca seifului portabil este de nedescuiat. Neîndoios că şi-a mai asigurat o rezervă. De fapt, aşa obişnuiesc minţile lucide, cerebralii. Totdeauna mai au şi-un plan ascuns, pentru orice eventualitate.

Doctorul Hannibal cade pe gînduri. Atît de dureros, încît îl văd crîmpoţindu-şi chipul ascuns în dosul acelor formidabili ochelari de cosmonaut. Cătărîndu-se iarăşi pe scara iluziilor, Bilă îngaimă :

— Nu-mi vine a crede ! Mai întîi, nu-i sigur c-a luat numai 300.000. Nimeni nu ştie precis cu cît şi-a vîndut casa. S-ar putea să fie şi mai mult. Chiar 400.000. Iar pietricelele astea afurisite îşi schimbă valoarea de la o zi la alta. Şi-n afară de asta, Zighi nu-i o minte atît de lucidă, cum zici dumneata, domnule detectiv. În ultima vreme mi se pare sărit zdravăn de pe şine. Deocamdată însă, cutia-i în mîinile Mariţei ! Şi asta nu-i bine. Zău că nu-i bine ! Deloc !

Ne aflăm din nou în bucătăria-laborator a doctorului Certega.

În răstimpul cît dăm gata două căni de cafea, sîntem deranjaţi în nenumărate rînduri.

Bat la uşă, ciocănesc neîncetat fel şi fel de inoportuni. Toţi cer de mîncare. Şi Finichi, şi Gilly, şi Lucky, ba chiar şi Flintaşii. Ori le este foame, ori îi zgîndără faptul că doctorul îmi destăinuie cine ştie ce grozăvii. Numai că

Hannibal Certega îi alungă pe toți, comunicîndu-le că n-are poftă de gătit. Resemnarea lor pare destul de bizară. Părăsesc, unul după altul, cîmpul de bătaie, fără să insiste cîtuși de puțin. E clar că lucrurile nu decurg normal.

Sînt decis să-l interoghez ca lumea pe doctor.

— Domnule Hannibal, hai să punem lucrurile la punct. Pînă în clipa cînd doamna Nachtigal a apărut din dulap, în chipul pe care-l cunoaștem, discutasem despre bănuielile dumitale în privința unei crime iminente, iar în al doilea rînd despre satanica patimă, a colocatarilor noștri, pentru banii inginerului Gaterek. Deci două probleme două. Primo : asasinarea unui om. După afirmațiile sau bănuielile dumitale misticoidale ar fi vorba de-un frate misterios, tot ai matale, aflat aici la Posada. Secundo : un furt. Sau, ca să zicem altfel, intrarea în posesia unei imense sume aparținînd lui Zighi...

— Domnule Al Conan Doi, în ciuda pretențiilor dumitale de detectiv, sînt nevoit să constat, din nou, că ești un simplu diletant. De unde ai scos chestia asta, că-i vorba de două probleme ?

— Din desfășurarea discuțiilor. Prin deducție !

— Vax ! Mă scuzi de expresie, domnule Conan, dar mi-a scăpat fără voie. Continui să mă dezamăgești. Problema nu-i decît una singură. Se încearcă uciderea omului care posedă trei sute de mii. Și acela e fratele meu.

— Cum ? Inginerul Siegfried Gaterek e fratele dumitale ? Îți bați joc de mine, doctore ?

— Sigur că nu. Însă Zighi e fratele meu. Chiar și numele său, anagrama lui Certega, ar fi trebuit să-ți trezească atenția. Dar matale zburzi după cai verzi pe pereți, depistînd mistere inexistente, în vreme ce crima se uneltește lîngă dumneata.

Doctorul a părăsit pronumele de reverență. Nu-mi mai vorbește de mult cu dumneavoastră. Gata. Ne batem pe burtă. Profită de faptul că posed articolul respectiv. Acum îmi spune „matale", și, fără îndoială, după cum se obișnuiește la Posada, nu va trece mult și mă va lua cu „tălică". Rău am mai ajuns !

Enervat, dar nu cine știe ce, îl chestionez brutal pe doctorul Bilă :

— Și de ce v-ascundeți de lume ? De ce v-ați pocit numele ? Și care-i cel adevărat ? De ce vă prefaceți ? De ce ați încercat tot timpul să-mi creați impresia că sînteți niște străini ? Ba chiar că vă urîți !...

— Domnule Doi, dacă în lecturile dumitale l-ai întîlnit cumva și pe bătrînul Rudyard Kipling, un biet coleg de breaslă de-al dumitale, ți-aș răspunde în felul său : „Asta-i altă poveste !"

— S-o auzim, doctore ! Cred că merit, după ce m-ai fiert atîta vreme în suc propriu.

Doctorul Hannibal își înclină capul, de parcă l-ar apăsa toate păcatele lumii, după care demarează „au ralenti" :

— Povestea-i tristă, domnule Conan Doi ! Ne-am născut amîndoi, și eu și Zighi, în casa unui moșier sărac din Galiciuica. Ultimele cincizeci de pogoane le-a pierdut la poker, relansîndu-le odată cu nevastă-sa, adică mama noastră. Maică-mea, văzîndu-se mizată și abandonată, n-a mai putut îndura ocara... și... am rămas orfani de mamă. Iar cîștigătorul potului n-a mai stat mult pe gînduri și s-a dus după pereche. Se pare că o iubise într-adevăr pe maică-mea, căci toată bruma de avere pe care o mai avea a lăsat-o unei mănăstiri, cu obligația ca aceasta să aibă

grijă de creştérea orfanilor doamnei Tegarcea. Ai aflat astfel şi adevăratul nostru nume.

Banii pe care ni-i înmîna administraţia mănăstirii, ne-au ajutat să terminăm cu bine şcoala primară şi liceul. Apoi, Zighi a plecat la studii superioare în Belgia, la Gand. A obţinut o diplomă de inginer, după care a făcut şi chimia, fapt pentru care s-a mai ales şi cu titlul de doctor în chimie. Eu, mai modest, am căpătat, la Bucureşti, unde am urmat Institutul medico-farmaceutic, dreptul de a mă numi ginecolog. Zighi s-a vîrît în afaceri, antreprize de drumuri şi şosele, în vreme ce eu mă îndeletniceam cu stabilizarea procentului de creştere a populaţiei. Pentru a nu purta numele celui care-l pătase, ruşinîndu-ne de lume, am cerut schimbarea lui. Există Monitoarele Oficiale în care s-au publicat anunţurile respective. Zighi şi-a ales Gaterek, iar eu Certega. Amîndouă, nu prea departe de Tegarcea.

— Cum s-a desfăşurat apoi povestea voastră, domnule doctor ?

— Trist ! Din ce în ce mai trist, domnule Conan ! Pentru că frate-meu n-a găsit altceva mai bun de făcut, decît să se îndrăgostească nebuneşte de-o nevrednică. Pentru ea şi-a sacrificat totul, şi cariera şi liniştea vieţii. Căci ajunsese cineva. Om cu avere, cu-o meserie care făcea să curgă banii ca robinetul apa. De ce-a trebuit să nimerească peste o asemenea otreapă umană ?

— Dar nu-nţeleg, în ce măsură te deranjau pe dumneata problemele afective ale inginerului. Frate ca frate, dar dragostea nu-i pe bani. Orice om are dreptul să iubească pe cine vrea.

— Dar nu pe femeia vieţii mele !

— Cum adică ? Otreapa era marea dumitale dragoste ?

— De ce nu ? Pentru mine, femeia aceasta însemna marea pasiune. Ne-am certat îngrozitor. Gata s-ajungem la omor.. Ea continua să ne-ncurajeze, iubindu-ne pe

amîndoi. Ca o culme, i-a turnat lui Zighi şi-un plod. Atunci am vrut să-l distrug. Să-l denunţ autorităţilor, pentru matrapazlîcurile ce se petreceau pe şantierele lui. M-am răzgîndit în ultima clipă, considerînd că-i mai dureros să-i răpesc femeia. Şi-am fugit cu ea tocmai în Sighetul-Marmaţiei. Ne-am pomenit cu Zighi într-o seară, pe nepusă masă. A început să plîngă, să urle şi să ameninţe. Femeia asista în tăcere, smiorcăind uşor. L-am dat afară în brînci. Atunci, pe stradă, în faţa casei, şi-a tăiat beregata cu briciul. Dar n-a ştiut cum să se opereze.

Pe neaşteptate, începe să-mi funcţioneze unul din tranzistorii integraţi în organul gîndirii :

— Dar inginerul Gaterek mi-a spus că cicatricea o datorează coanei Mariţa.

— Ei şi ?

— Păi ce legătură are dînsa cu voi doi ?

— Domnule Conan, să-ţi dea Dumnezeu sănătate, că minte nu mai are cum. Pesemne că n-avea stocuri supranormative în depozit, atunci cînd te-ai născut. Femeia pe care o iubeam, cu care se încurcase Zighi, căsătorită fiind, se chema Mariţa Nachtigal.

Pauză. Neuronii, acei două miliarde şi ceva (aproximativ) pe care-i posed, pornesc să se conecteze, realizînd fel şi fel de combinaţii. Mi se luminează capul, începînd să pîlpîie ca o lampă cu neon. Abia acum îmi explic prezenţa celor patru personaje, — Gaţerek, Nachtigal, Mariţa şi Certega, — în fotografia cu călueşei.

— Doctore, nu te supăra, dar simt nevoia să mai beau o cafea !

— Într-adevăr, ar fi şi cazul. Nici eu nu m-aş da în lături. Imediat pun ibricul la fiert.

Din cele relatate în continuare de doctor, aflu că ambii fraţi au cunoscut-o pe vampă (recte coana Mariţa)

acum vreo treizeci de ani. La bucureşti. Fugise provizoriu de la bărbat. După efectuarea unor calcule de rigoare, deduc că nu putea fi vorba de Nachtigal, călușarul. Pe vremea aceea, Mariţa, deşi trecuse de prima tinereţe, călătorea din oraş în oraş ca „dizeuză" de local.

Şase ani de-a rîndul, pînă ce Mariţa nu şi-a epuizat repertoriul, nici n-a vrut s-audă de Zighi sau de Bilă. Dar, pe neaşteptate, s-a îndrăgostit de călușar, la o drăgaică, după care s-a şi căsătorit cu el. Ceea ce, însă, n-a împiedicat-o ca, totodată, să se îndrăgostească lulea şi de inginerul Gaterek. Iar Hannibal, stăruitor în patima lui pentru această femeie a nenorocului, fusese acceptat doar pe post de contributor. După un an, Mariţa a născut o fetiţă. Nachtigal se afla de vreo cîteva luni prin ţară, cu călușeii, aşa că, pînă să se întoarcă din turneu, fetiţa fusese încredinţată unor străini, care s-o crească.

Anii care au urmat, au fost ani de groază. Munceau cu toţii ca nebunii. Nachtigal pe la bîlciuri. Zighi pe şantiere, iar Bilă la cabinet. Cu banii lor şi-a construit Mariţa vila de la Posada.

Cel mai îngrozitor lucru era că, atît Nachtigal, cît şi Gaterek cu Bilă, ştiau unul despre altul. După încercarea ratată de sinucidere a inginerului, încheiaseră un fel de „gentlemen's agreement", acceptînd tustrei să contribuie din plin la fericirea materială şi sufletească a Mariţei. Numai că Nachtigal nu avea habar despre existenţa copilei lui Gaterek. Inginerul, bănuind că-i şi tată, se simţea obligat să verse o sumă lunară îndoită.

Anii treceau. Afacerile mergeau din plin. Fapt care a dus la „încadrarea" inginerului pe un şantier, în calitate de deţinut. Bilă a fost condamnat mai tîrziu, pentru practicarea ilegală a unei anumite laturi a medicinei.

În vara lui 1965, au fost eliberaţi amîndoi fraţii.

Chiar în primăvara anului următor, Zighi şi-a cumpărat o casă în proprietate personală. Bilă însă, lipsit de

orice mijloc de trai, fiind şi puţin cam anemiat după anii de pension, a fost adoptat de madam Nachtigal. Masă, casă şi aer curat. Vila avea nevoie de-un om la toate, iar doctorul Hannibal, care tot nu-l mai slujea pe maestrul Aesculap, s-a resemnat să activeze în domeniul artei culinare. Devenise întreţinutul celei pe care o întreţinuse o viaţă întreagă.

În vara aceasta, coana Mariţa îl mobilizase şi pe Zighi. Venise la Posada definitiv. Fără sarcini precise.

Doctorul Certega mestecă în zaţul cafelei, şi sorbi o înghiţitură de lichid gros şi amar. Strîmbă din nas, înghite cu noduri, după care mi se adresează :

— Domnule Conan, eu m-am împăcat cu viaţa. Nu mai aştept nimic de la ea. Mă doare însă, după cîte am făcut pentru Mariţa, că se poartă cu mine ca şi cum aş fi o vită de povară, în vreme ce pe Zighi îl cocoloşeşte. Iar acum îşi concentrează toate atenţiile asupra parvenitei ăsteia tinere...

Tresar. Pricep uimitor de rapid.

— Că n-oi vrea să spui că Gilly e fata coanei Mariţa şi a inginerului Gaterek ?

— Păi cine altcineva să fie ? Sică Finichi ?

Piesele afacerii de la Posada încep să se orînduiască, întocmai ca un joc de cuburi.

— Dar de ce-a chemat-o la Posada, abia acum, după atîţi ani ?

— Păi să-mi spui dumneata, fiindcă eşti detectiv, ba încă şi scriitor de romane cu poliţişti. Caută şi dezleagă şi celelalte mistere. De ce-mi miroase bucătăria numai a flori de migdale ? De ce vor să-i fure banii lui Zighi ? De ce vor să-i vină de hac ? Şi cine anume ?

E neapărată nevoie să-i ofer o demonstrație :

— Domnule doctor, conform celor mai elementare și clasice legi ale deducției, Gilly a fost convocată pentru a participa la săvîrșirea furtului. Un singur lucru mă nedumerește. De ce trebuie să fure niște bani pe care, oricum, îi va moșteni intr-o bună zi ? Și-apoi, de ce tocmai coana Marița să fie cea care organizează, „creierul" ? Problema mirosului de flori de migdale, după părerea mea, cred că-i o falsă problemă. Mai mult ca sigur că se încearcă o așa numită operație de intoxicare. Vor să abată atenția asupra dumitale. Știu că nu-ți face nici o bucurie, dar asta-i situația. Mă mai întrebi de ce vor să fure banii inginerului ? Nici aici nu-i cine știe ce grozăvie. Pesemne că nu-i aparțin. Nu crezi ? Iar în privința asasinării lui, în ciuda presimțirilor dumitale misticoidale, am impresia că se dorește eliminarea lui de pe suprafața acestui pămînt, din cu totul alte motive. Și anume, ca să te liniștesc, din dor de răzbunare ! Iar singurul care ar avea toate motivele de a-și plăti o veche poliță, nu poate fi decît...

Doctorul părea că arde de nerăbdare :

— Ei ! Cine ?

— Persoana care a suferit cel mai mult de pe urma lui. Omul căruia i s-a răpit iubita. Cel care, la anii bătrîneții, trudește din greu în pensiunea fostei iubite a fratelui său. Ex-doctorul Hannibal Certega ! E bine ?

În loc să se prăbușească la pămînt, doborît de invincibila mea putere deductivă, Bilă își scoate prosopul ce-i servește drept batistă și-și suflă violent nasul.

Ireverențioasa sa reacție nu mă deconcertează. Căci n-are altceva de făcut, decit să-și camufleze cutremurătoarea emoție sub această mască de nepăsare flegmatică.

Logica mea pare să fie de fier. Căci doctorul Hannibal se pregătește de confesiuni, după cîte îmi dau seama. Aștept încordat. Certega mai expectorează niște deșeuri, după care declară spăsit :

...

— „Vax-Albina-Cavaler-Pasta !“ Aşa se spunea în tinereţea mea, unor asemenea tîmpenii.

— Mă jigneşti, doctore ! Dacă nu intenţionezi să-l ucizi pe Zighi, fiind singurul care posezi motive serioase, înseamnă că nu inginerul va fi cel omorît în această seară. Bănuielile dumitale mistice nu fac două parale. Sau ai încercat să mă derutezi, îndreptîndu-mi atenţia asupra unui fals obiectiv, sau ştii precis că altcineva va muri astă seară.

N-apuc să-mi duc la bun sfîrşit desfăşurarea expunerii, că se aud violente bătăi la uşă.

— Doctore, domnule doctor, deschide numaidecît !

E glasul lui Isaiia Finichi.

— Nu vreau ! — răspunde doctorul enervat.

— Bilă, vino urgent, nu mai zăbovi o clipă. Gilly e la mine în odaie. Trage să moară !... Nu mă lăsa, nu te-ncăpăţîna ! I-a venit rău pe neaşteptate. Acuma horcăie ! Vino, Bilă ! Te rog, aşa cum nu te-am rugat niciodată.

De astă dată se aude inginerul Siegfried Gaterek, cel care, după presimţirile lui Bilă, trebuia să moară în seara asta. Acum se vaietă, rage ca o vită dusă la tăiere.

Mă reped la uşă, o deschid, şi-l împing pe doctorul Hannibal afară.

Alergăm gîfiind pe coridor. Din mers îi suflu doctorului :

— Quod erat demonstrandum ! Adică deducţiile mele se confirmă ! Aşa se pronunţa Aristoteles de cîte ori dezlega o problemă poliţistă !

— Pitagora, detectivule ! — îmi răspunde Bilă insolent.

Degeaba scormonesc prin memorie. Releele nu-mi funcţionează normal şi nu izbutesc să-l identific pe autorul real al celebrei şi clasicei afirmaţii. Ar fi fost de preferat să nu mă avînt în sloganuri latine. Totdeauna eram corigent la această materie.

25). ALA BALA PORTOCALA, CIOC BOC, TRECI LA LOC !...

Deşi nu înţeleg ce vrea să insinueze doctorul Hannibal, citîndu-l pe Pitagora într-o asemenea situaţie, urc scările în goană după el şi după ceilalţi eroi care lansaseră disperatul semnal de alarmă.

Camera inginerului se află la etaj, peste drum de a mea.

Dinăuntru răzbat nişte strigăte înspăimîntătoare. Doctorul frînează brusc. Nesemnalizînd intenţia de oprire, conform celor mai elementare reguli de circulaţie rutieră, se produce un tragic telescopaj.

Nu s-ar fi petrecut nimic grav, dacă m-aş fi aflat eu în faţă. Însă inginerul se propteşte în spatele doctorului, Finichi se lipeşte de Gaterek, iar eu dau peste tustrei, avariindu-i serios. După cum era şi de aşteptat, Siegfried Gaterek şi Finichi scapă mai uşor, aplatizîndu-se niţel. Cel mai mult suferă doctorul Hannibal.

Presat de trupurile celor îndesaţi între mine şi el, plus greutatea subsemnatului, este nevoit să se reazeme de uşă. Să se reazeme e un fel de-a vorbi. Pentru că, de fapt, pocneşte uşa, cu fruntea, cu nasul şi cu pieptul. Impactul dă naştere unui zgomot absolut insolit. Sună surd, înfundat. Ca atunci cînd frămînta şi bătea tanti Raliţa coca pentru cozonacii de Crăciun.

Uşa se deschide de la sine. Iar doctorul Bilă, proiectat de masa celor din spate, se azvîrle ca un disperat în braţele lui Lucky-Lucky. Neaşteptîndu-se la atîta iubire, solistul de muzică pop emite un „hîc !“, cu-o octavă mai sus decît ar fi fost normal.

— Mor ! Nu mă lăsaţi să mor ! — strigă în continuare actriţa, zvîrcolindu-se.

Doctorul Certega izbuteşte să se extragă din sălbatica îmbrăţişare a solistului. Mai înainte de-a acorda vreo

atenție muribundei, pornește să-și frece frenetic capul, nasul și celelalte accesorii, cu-o frecvență rar întîlnită.

Împreună cu inginerul și cu Finichi, asistăm înmărmuriți la exhibițiile doctorului, pe de o parte, și la baletul pupezei, pe de alta. Spectaculoase, și unele și celelalte.

Intensitatea urletelor sporește. Cu cît Bilă își fricționează mai rapid cucuiele, cu atît actrița răcnește mai puternic :

— Nene Bilă, nu mă lăsa să mor. Mor, nene Zighi !...

Nu-mi dau seama pe ce se bazează actrița lansînd afirmații atît de peremptorii, dar mă îngrijorează ritmul și amplitudinea mișcărilor pe care le execută sub pled. Orice om normal, întreprinzînd o gamă atît de variată și spasmodică de zvîrcoliri de brațe, mîini și picioare, ar risca să repauzeze instantaneu, prin cel mai clasic stop cardiac.

Actrița, neîncetînd o clipă să urle, să țipe și să răcnească, se zbate, se zvîrle de la un capăt la celălalt al patului, se dă cu capul de pernă, sfîșie cu mîinile cearșaful, mușcă din pled, de-i ies toate scamele, bate cu picioarele în tăblia patului. Mă rog, într-un cuvînt, se poate spune că execută un număr de acrobație, la orizontală, din cele mai dificultoase.

Nemaiașteptînd diagnosticul doctorului Hannibal, îl stabilesc singur. În ciuda posibilităților mele modeste, sînt convins c-asist la o criză de isterie vulgară.

Brusc, strigătele încetează. Actrița se potolește deodată, înțepenind ca un buștean. Apoi pornește să se jăluiască în șoaptă, rostind o sumedenie de cuvinte (mai mult sau mai puțin coerente).

— De ce mă lași să mor, nene Zighi ? Nu vezi că-mi dau ultima suflare ?

Lucky se apropie temător de pat. Schițează gestul de a-i oferi un pahar cu apă, dar actrița, după ce i-l ia din mînă, i-l zvîrle în față. Solistul pop se scutură ca un pudel, stropindu-ne pe toți cei din jur.

Doctorul se uită la Lucky, şi-l întreabă curios :

— Cum s-a declanşat criza ?

— Care criză, nene doctore ? Nu vezi că moare ?

— Moare pe dracu ! Am mai văzut eu istericale dintr-astea !

Auzind neaşteptatul diagnostic, Gilly porneşte din nou să urle :

— Mor, nene Bilă. Fă-mi ceva ! Nu mă lăsa !

Apoi, interpretînd după cum se şi cuvenea rezerva doctorului, schimbă adresa vaietelor :

— Nene Zighi, nene Zighi ! Ţi se duce averea de rîpă. Nu vezi că mor ? Cine o să te mai moştenească ? Are să-ţi pape banii ascunşi Mamariţa. Aşa-ţi trebuie, dacă i-ai pitit, de nu-i mai găseşte nici dracul... barem acuma, înaintea morţii, spune-mi unde i-ai pus, ca să mor împăcată !

Inginerul Gaterek, care în timpul acesta aşteptase flegmatic sfîrşitul spectacolului, se apropie de Gilly, se uită la ea îndelung, şi rosteşte cu glasul lui hîrîit, sunînd a doagă spartă :

— Fii pe pace. Poţi să mori liniştită. Banii nu mai există. I-am transformat în briliante, în rubine şi alte pietre preţioase. Iar cutia în care erau ascunse nestematele, dacă vrei să ştii, află că mi-a dispărut. Însă cine mi-a luat-o, s-a înşelat. N-are s-o poată deschide niciodată... Iar cheiţa o port legată la gît... Aşa că, asta-i situaţia. Dac-ai vrut să ştii unde-s banii, ţi-am spus... Deci, dacă deocamdată n-ai alte planuri mai presante, nu te chinui chiar în halul ăsta, mori împăcată, fără să te mai zbănţui atît...

Actriţa încasează răspunsul, provocat inabil, într-un chip cu totul neaşteptat.

Sare din pat drept în papuci (cred că-s ai inginerului, deoarece arată a fi, cel puţin, măsura 48), fără să ţină seama că este doar într-o cămaşă de noapte, excesiv de transparentă. Cu părul vîlvoi, pocindu-şi gura la fiecare

vorbă scîrnavă pe care o sloboade, porneşte să urle indecent :

— Nefericitule ! Va să zică aşa... asta vrei, să mor cît mai degrabă... Să rămîi cu banii, să-i papi mai departe cu Mamariţa ! Să vă faceţi de cap, arieraţilor ! Iar doctorul Bilă să vă îndoape, pînă o să plesniţi, cu bucatele cele mai alese. Şi eu, cu nenorocitul ăsta de cîntăreţ, să n-am un bănuţ al meu, să murim de foame şi de mizerie... Uiţi că sîntem doi ? Că Lucky trebuie să-şi continue studiile, să-şi cumpere un magnetofon mai bun, să împingă parale în stînga şi-n dreapta ca să poată da cîte ún concert păgubos ?

Nemaiaşteptînd cuvenita replică din partea inginerului, Gilly se năpusteşte asupra guristului şi-l înşfacă de gulerul cămăşii, scuturîndu-l de-i curge mătreaţa din pletele soioase. Îl zgîlţîie, pînă ce marele solist de muzică pop începe să gîngăvească :

— Ce-ai cu mine ? Ce te-a apucat, nebuno ?

— Nebun e băiatul maică-ti, cretinule ! De ce taci din gură ? Spune şi tu ceva. Nu vezi că hodorogul abia aşteaptă să dau ortul popii. Cine m-a vîrît în asta ? Taci, ai ?

Cînd îşi descleştează ghearele de pe gulerul ferfeniţit al fostei cămăşi, solistul se prăbuşeşte în genunchi, tremurînd ca o piftie.

După ce-i cîrpeşte o palmă, actriţa se întoarce spre restul asistenţei. Ne măsoară dispreţuitor.

— Şi voi ce vă zgîiţi la mine ? N-aţi mai văzut muieri în cămaşă de noapte ? V-ar fi plăcut să mor, nu-i aşa ?

Doctorul Bilă, nefericit inspirat, încearcă s-o domolească :

— Nu se moare din pricina maladiei pe care o aí, fetiţo. În cel mai rău caz, te putem interna la spitalul de glumeţi...

Atît i-a trebuit divei şi se repede spre vaza de flori din cristal masiv, fapt care îl face pe Bilă să aterizeze benevol în punctul cel mai îndepărtat al camerei.

Intervenţia lui Gaterek mi se pare salutară. După ce stătuse indiferent, ca o baterie descărcată, ascultînd bălăcărelile talentatei actriţe, îl văd că se apropie de ea, şi-o examinează atent, de sus şi pînă jos, ca şi cum n-ar mai fi văzut în viaţa lui o asemenea jivină turbată. Apoi, brusc, ca din puşcă, îi trage o pereche de palme trăsnitoare.

„Plop !“ — „Plop !“

Gilly se prăbuşeşte peste Lucky-Lucky. Acesta o zvîrle la o parte, şi se aruncă asupra inginerului. Îl înhaţă de mîneca hainei, încearcă să-l întoarcă spre el cu faţa, şi-i răcneşte :

— Să nu dai în Gilly ! Să nu dai... că te pocnesc ! M-auzi ?

— Tu ? Tu, să mă pocneşti, macroule ? — se răsteşte dispreţuitor Gaterek.

— Cum ai spus ? Nu ţi-e ruşine ? Eu-s cîntăreţ, hodorogule !

Şi, fără să mai zăbovească, Lucky trage de mîneca hainei cu intenţia să-l culce la pămînt pe inginer. Cicatricea acestuia capătă o culoare cu totul stranie. Dintr-o smucitură se scutură de solist, rămîne fără mînecă, după care îi trăsneşte şi lui o pereche de palme.

Solistul, cu detaliul-anexă al hainei în mînă, încearcă să i-l petreacă pe după gît lui Gaterek. Vrea să-l sugrume.

Sar spre el.

Gaterek mă îmbrînceşte, îndepărtîndu-mă din drumul lui.

Nici Finichi n-are mai mult succes.

Inginerul se descurcă şi singur. De minune. Cu mîneca hainei petrecută, ca o lavalieră, în jurul grumazului, îi pune o piedică solistului (un soi de figură de judo, cum am mai văzut în „Sfîntul"), îl trînteşte iarăşi peste Gilly, apoi îi adună pe amîndoi de jos, îi saltă pe picioare şi-i îndeasă, unul într-altul, împingîndu-i spre uşă.

— Afară ! Hoţi ordinari ! Voi v-aţi găsit să mă jumuliţi ? Barem de-ar fi ceva de capul vostru !

Cu toată împotrivirea (cam apatică) a celor doi aliaţi, izbuteşte să-i mîne pînă în prag. Gilly se străduieşte să-l zgîrie pe faţă. Zadarnic. Inginerul are mîna lungă, şi-i ţine la distanţă, şi pe actriţă şi pe nefericitul ei acolit. În acelaşi timp manevrează cu piciorul, trăgîndu-le nenumărate îndemnuri de eliberare a terenului. Zguduiţi zdravăn de loviturile încasate, în ritmul de cinci sau şase pe secundă, perechea arată jalnic.

Milos, decid că-i cazul să intervin. Din păcate, ultimul picior ce le era destinat mă otînjeşte la şale. Icnesc înfundat.

Abia acum mă observă inginerul Gaterek. Îşi întoarce chipul spre mine şi, după ce-i buşeşte pe uşă afară pe cei doi, mi se adresează :

— Domnule Conan, rămîi aici. Avem de vorbit.

Doctorul Bilă, însoţit de Finichi, înţelegînd că-s de prisos, ies din odaie. Ce oameni !

26). „CURRICULUM VITAE" APOCRIF

Rămas singur cu inginerul Gaterek, m-aş fi aşteptat ca atmosfera din odaie să fie mult mai „destinsă". Dar, dimpotrivă, lucrurile stau invers. În încăperea care fusese

teatrul evenimentelor binecunoscute, simt că există o sarcină electrică neobișnuită, așa cum se întîmplă în ceasurile premergătoare dezlănțuirii unei furtuni.

Inginerul s-a retras în spatele unui paravan. Pesemne că se îndeletnicește cu îndepărtarea ravagiilor. Nici nu-i politicos să stai de vorbă cu un oaspete atît de distins (mă refer la mine) într-o haină cu-o singură mînecă.

Ca să mă relaxez, studiez detaliile încăperii. Cred că-i cea mai modestă odaie din pensiunea doamnei Nachtigal. Patul, ca orice pat, o noptieră obișnuită, o măsuță scundă, două scaune tapisate, vechi și ponosite, plus cel pe care m-am așezat (neinvitat) un șifonier cu două uși, și cam atît. Ba nu. Se mai află și-o bibliotecă. De fapt niște simple dulapuri cu cărți. Cele care își schimbau locul în fiecare zi.

Nu apuc să-mi termin investigația, că mă și întrerupe glasul hîrîit al inginerului :

— Puțintică răbdare, domnule Conan, peste cîteva clipe servesc și cafeaua. Sînt un mare băutor al turcitei licori. Ai văzut ce cafea a servit Bilă pe terasă, după dejunul de gală ? Deși, dacă-mi amintesc bine, dumitale ți-a dat altceva, nu zeama aia infectă pe care ne-a oferit-o nouă, muritorilor de rînd. Cel puțin așa mă îndrituia să bănuiesc expresia dumitale extatică, după ce-ai sorbit întîia oară din ceașcă. Greșesc cumva ?...

De ce să-l dezamăgesc. Că le știe pe toate, după cîte îmi dau seama.

— Nu, domnule inginer. Chiar sînt curios să gust și din cafeaua dumitale.

— Mă bucură sinceritatea. Cu atît mai mult cu cît nu cred în ea. Dar o să ai o surpriză. Vei depista în ceașcă, aceeași substanță strecurată de Bilă pe sub mînă. Pentru că sursa se află la mine, domnule Conan.

Mă zvîrcolesc neliniștit pe scaun. Acesta preia starea mea de spirit, și geme suspicios.

Inginerul îmi azvîrle o privire încîntată, după care se retrage iarăşi în dosul perdelei. Halatul de casă, acelaşi din noaptea în care făcusem cunoştinţă la mine în odaie, botoşeii din picioare, fularul înfăşurat de două ori în jurul gîtului, totul contribuie la reconstituirea vechii imagini a inginerului Siegfried Gaterek.

Reapare peste cîteva clipe. Poartă o tavă cu două ceşti măreţe, plus un termos nu mai puţin impresionant. Trage măsuţa cu piciorul, aşază tava, apoi se pleacă înaintea noptierei. Cînd o deschide, întrezăresc o întreagă colecţie de coniacuri („Hennessy", „Martell", „Metaxa", „Napoleon", „Courvoisier" şi alte cîteva mărci necunoscute mie). Oricît de rapid închide la loc uşiţa noptierei, reuşesc să citesc pe eticheta unei sticluţe: „Aromă de migdale". Însă flaconul depus pe măsuţă poartă numele de „Hennessy".

Într-adevăr, cafeaua inginerului Zighi Gaterek este „mormîntală". Iar cînd i se adaugă şi „substanţa" denumită „Hennessy", capătă valenţe neaşteptate. Oricît mă străduiesc să adulmec nocivul şi enigmaticul miros de flori de migdal, sînt obligat să constat totala lui absenţă.

.

Deocamdată, sîntem amîndoi pe scaune, cu cafelele în faţă. Inginerul îşi completează (destul de des) cafeaua din ceaşcă. Bineînţeles, cu coniac. Politicos, ca un gentleman, procedez aşijderea.

Sorbim tacticos din ceşti. Gaterek mă priveşte pe sub sprîncene, iar eu îl privesc întrebător.

— Să dăm cărţile pe faţă, maestre. Cine eşti dumneata, domnule Conan ?

— Pardon ! ?

— Întocmai cum ai auzit. Cine eşti în realitate, că nu-s atît de naiv, încît să mă iau după recomandarea Mariţei. Ce-nvîrţi pe-aici ? Pentru cine lucrezi ? De cînd ai sosit

la Posada, nu te-am auzit folosind nici o clipă maşina de scris. Ce fel de scriitor eşti matale ?"

După aproape o jumătate de ceas de autobiografie orală, reuşesc să-i povestesc straniului personaj întreaga mea poveste.

Nu-mi dau seama dacă am izbutit să-l conving, căci îl văd prăbuşit într-o adîncă reverie. Dar posibilităţile mele de răbdare fiind mult mai reduse decît ale domnului Siegfried Gaterek, pornesc la asalt :

— Mai am mult de aşteptat, domnule inginer ? Acum ar fi cazul, dacă nu cer prea mult, să-mi răspunzi şi mie : cine eşti dumneata, domnule Gaterek ?

Gaterek soarbe din cafea, destul de impasibil, după care rosteşte alene :

— Să cred că n-ai aflat nimic despre mine ? Bilă, să nu-ţi fi relatat, cu detalii, romanul zbuciumat al existenţei mele ? N-aş prea crede !

— Mă interesează şi versiunea dumitale ; cea reală dacă-i posibil. Cu toate că fiecare avem cele mai greşite şi aleatorii păreri despre noi înşine.

Gaterek se încruntă. Cicatricea virează spre stacojiu. Mîrîie înfundat, ca un buldog, apoi se decide :

— Fiind inginer, n-am să vorbesc prea mult. Deşi părinţii ne-au văduvit de prezenţa lor, datorită unor reprobabile năravuri, şi eu şi Bilă, despre care sînt sigur c-ai aflat că este fratele meu, ne-am descurcat de minune în viaţă. Pînă în clipa cînd, din pricini pe care n-aş dori să le pomenesc, ne-am trezit amîndoi în nişte instituţii de stat destinate reeducării celor cu defecte de etică. Am trăit, am plătit. Iar acum pătimesc. Pătimesc cumplit. Pentru că am greşit. Şi atunci cînd m-am îndrăgostit de-o femeie nevrednică, dar pe care şi astăzi nu mi-o pot scoate din suflet, şi atunci cînd, vrînd să fac un bine, am crescut o năpîrcă. E vorba de Gilly. Ai văzut cîte parale face. Nu-mi vine să cred că Gilly acţionează numai de

capul ei. De aceea te-am întrebat cine eşti, domnule Conan.

— Păi ţi-am spus.

— Mă rog. S-admitem povestea dumitale ca verosimilă. Dar de ce m-au poftit la Posada ? Mai ales cînd s-a aflat că mi-am vîndut casa din Bucureşti. Cine a furnizat informaţiile ? Cine îmi doreşte moartea, pentru a intra în posesia celor aproape patru sute de mii de lei ?

Cînd mă gîndesc la ceea ce ştiu, la numărul celor care ar da mult să pună mîna pe averea lui Gaterek, mi se zbîrleşte părul, deşi îl port tuns scurt, la opt milimetri.

Mă încumet să aţîţ destăinuirile inginerului :

— Dumneata ai vreo bănuială mai întemeiată ?

— Situaţia-i dilematică ! Majoritatea locatarilor Mariţei mi se par suspecţi. La început am bănuit că se ocupă de lichidarea mea scumpul de Bilă. Mai ales că detaşarea mea pe şantierul „special" s-a datorat unui denunţ anonim, dar care nu putea proveni decît numai din partea doctorului. Era singurul care cunoştea dedesubtul afacerilor mele. Sau, ca să fiu şi mai sincer, mai era o persoană. Mariţa. Dar doamna Nachtigal era femeia vieţii mele. Acuma, chiar stau şi mă întreb : nu cumva invitaţia pe care mi-a adresat-o, de-a veni să locuiesc la Posada, în subsistenţa ei personală, masă-casă, nu cumva a fost elaborată împreună cu Bilă ? Mobiluri există. Nu numai banii. Cel puţin pentru Bilă. Mariţa a fost tot ce şi-a dorit mai mult pe lume. Dar, cîndva, i-am luat-o. Deci, vrea să-mi plătească poliţa. Firesc, nu ? Mobilul Mariţei însă îmi rămîne necunoscut.

— Dar ceilalţi ? Gilly, Lucky, Bigam şi Mogam, Finichi ?

— Gilly şi Lucky, ăştia lucrează împreună. Sînt lacomi. Nu le-ajung banii dobitocului de Bubi. Fraţii Flintaş, după cum ştii, sînt nişte găinari de mică anvergură.

— Dar Sică, fotograful ?

— Deocamdată acționează pentru mine. Adună dovezi, în imagini, despre manevrele interesaților de mai sus. Nu prea am încredere în el, deoarece i-am pricinuit, mai de mult, niște necazuri lui unchiu-său, pe care l-am avut în subordine, dar pînă una alta văd că se descurcă de minune. Însă nu-i exclus să opereze și pe cont propriu.

— M-am lămurit, domnule inginer. Toți sînt suspecți. Pînă acum ai enumerat întreaga menajerie de la Posada.

— Ba nu ! Am omis un personaj. Destul de suspect totuși.

— De unde l-ați mai scos și pe-ăsta ? Cine-i ?

Gaterek mă examinează circumspect :

— Dumneata, domnule Conan ! Povestea dumitale mi se pare destul de tulbure. Cum de nu știi cine ți-a recomandat pensiunea doamnei Nachtigal ?

Are dreptate. La fel aș raționa și eu.

— Uite ce, domnule Gaterek, singurii bani care mă interesează sînt cei pe care i-aș putea cîștiga prin muncă cinstită. Dumneata cum i-ai cîștigat ? Cu ce ți-ai cumpărat casa de la București ?

Inginerul nu ezită nici o clipă. Îmi răspunde pe loc, ba și cinic pe deasupra :

— Aș putea spune că din pietriș. Dar pentru balastru am ispășit la timpul său. Anii de pensiune, petrecuți pe șantier, m-au ajutat să-mi dau și singur calificativul de rigoare. Afacerist veros ! Afaceri, numai afaceri. Necurate, ce-i drept, dar bănoase. Cu ce mi-a mai rămas, am cumpărat imobilul din Capitală. Nenaționalizat, într-un cartier domnesc.

— Domnule inginer, toată povestea asta sună a roman polițist, și încă unul de calitate dubioasă.

— Și eu nu reprezint un personaj dubios ?

— N-aș zice ! Nu ești chiar atît de inabil, încît să rămîi descoperit. Acest „curriculum vitae", înfățișat de matale, mi se pare, într-o bună măsură, cam apocrif. Pare

scris de altă mînă. Nu sînt convins că l-ai semna cu inimă ușoară.

— Nu posed acest organ, domnule Conan ! Inima-mi lipsește cu desăvîrșire. Totdeauna mi s-a părut inutilă.

— Totuși ai mărturisit că-n viața dumitale a existat și-o iubire.

— Mda ! Poate că-i singura oară cînd m-am folosit de inimă. Dar și-atunci a ieșit prost. Cred că și-n clipa de față am comis o prostie gigantică. Mi-am vîndut casa. Banii, după cum ai auzit, i-am transformat în pietre. Din pietriș i-am dobîndit, în pietre i-am întors. Numai că-s prețioase. Și nu mă sperie cîtuși de puțin faptul că mi s-a furat caseta cu mica mea comoară. Nimeni n-o va putea dèschide. Uite, asta-i cheia, o vezi ?

Își desface halatul de casă în dreptul pieptului. Întrezăresc un lănțișor. La capătul acestuia se alintă vrăjita cheiță, care valorează patru sute de mii de lei.

— Și cine bănuiești că ți-a furat caseta ? — fac eu pe prostul, deoarece se știe foarte bine că-l cunosc pe posesorul actual al valoroasei cutii negre. — Cine să-ți fi furat pietricelele ?

Gaterek își acoperă la loc pieptul, trăgînd violent de reverele halatului. Apoi își toarnă înciudat o altă ceașcă de cafea. Dar din ibric nu se mai scurge decît un infam firișor de zaț.

Atunci apucă sticla de „Hennessy“ și umple vîrf ceașca.

— S-ar putea să fie fapta iresponsabilului de cîntăreț. Dar, cum nu-l prea ajută celulele cenușii, fără cheie n-o să izbutească niciodată să deschidă caseta. Doar dacă o trece peste cadavrul meu.

De data asta mă reținu. Nu-i spun că ambiția de a deveni cadavru e-o chestie inutilă și vanitoasă, atîta vreme cît este de ajuns să-l adoarmă cineva cu-o simplă pastilă (eventual mai multe) de „Ciclobarbital“. Fără să mai adaug

faptul că, actualul proprietar al cutiei este capabil să născocească și alte modalități de anihilare a briliantei personalități a inginerului Gaterek.

Mă rog, să-l las legănat de iluzia că solistul pop este hoțul. De ce să-i stric plăcerea. Însă mă zgîndără o întrebare, gîdilîndu-mi buzele :

— De ce-ai vîndut casa, domnule inginer ?

— Ce să fac, singur cuc, într-o locuință de șase odăi ? Și-apoi, în afară de casă, nu posedam nici o altă avere palpabilă. Trebuia s-o vînd, ca să fac rost de lichid, adică de bani din care să pot trăi. Sînt bătrîn, nu mai am putere să lucrez. Am vîndut-o pe pietre. Multe pietricele. Din cînd în cînd, am să scot la vînzare o bucățică de soare, vreun briliant sau vreun smarald, și-o să am cu ce trăi un an.

Destul de modest domnul inginer. Piatra și anul. După cum le-am auzit zuruind în casetă, apucă precis suta.

— Păi adineaori mi-ai spus că doamna Nachtigal ți-a oferit adăpost și masă, complet dezinteresat.

— Domnule Conan, nu mă obliga să reconsider gradientul de inteligență ce ți-l acordasem. Dumneata nu ai de unde s-o cunoști pe Marița Nachtigal. Marița nu m-ar fi poftit să trăiesc la ea, așa, de florile-mărului. Pesemne că i-o fi suflat cineva că sînt în posesia a patru sute de mii de lei. Iar Gilly, pe care ai văzut-o cît îi poate pielea, s-a înființat și ea la Posada. A adulmecat mirosul banilor. Sau, cine știe, poate o fi convocat-o tot Marița, să aibă un aliat.

— Cu pupila dumitale, am impresia că te-ai cam lămurit.

— Da. Însă cred că s-a lămurit și ea, în privința banilor. Acuma știe precis că n-o să vadă un sfanț. Și-a ratat marea scenă...

Bătrînul joacă tare. Îşi imaginează că sînt în stare să-l cred.

— Atunci mai există o şansă. Ca doamna Nachtigal să fi intrat în zodia remuşcărilor.

— Aşa mi-am zis şi eu, domnule Conan. Dar mai am cîte ceva de organizat, pentru ca totul să decurgă normal. Şansa trebuie ajutată, nu mă pot bizui pe întîmplare...

— Cum adică ?

— Foarte simplu. Trebuiesc eliminaţi şacalii. Dacă le-au pus gînd rău bănuţilor mei, atunci am să-i las să se încaiere între ei.

Nenea inginerul ăsta mi se pare duios de naiv. Ateroscleroza începe să-şi arate primele simptome.

Cum de-şi poate imagina o asemenea neghiobie, c-or să înceapă masacre în masă, că fiarele or să se sfîşie între ele, ca-n junglă. Uită că trăim într-o lume cibernetică. Uită că există şi alte modalităţi, mai moderne, pentru obţinerea unor nenorociţi de bani. Omorul (ca-n filme) nu mai este la modă.

După mine, Gaterek este sortit pieirii, şi el şi paralele lui. Am auzit de la tanti Raliţa un soi de proverb turcesc : „De haram au fost, de haram s-au dus". Asta în legătură cu procopselile ilicite.

Adîncile mele cogitaţii sînt întrerupte de-un zgomot binecunoscut. Pe coridor se-aude un zuruit de pietricele.

— Domnule Gaterek, am impresia că-ţi vine şansa.

Şi chiar aşa este. Mariţa Nachtigal ciocăneşte violent la uşă.

— Zighi ! Deschide, nu face pe mortul. Vreau să ţi-l răpesc pe domnul Conan, să-l fac o tablă. Mă plictisesc de moarte. Hai, mai repede.

După care (iarăşi) se aude zuruitul de mai înainte.

Gaterek se grăbeşte. Deschide uşa. În prag, coana Mariţa stă proţăpită, cu tablele în mîna stîngă. Le agită cu îndîrjire, ostentativ, tentant.

Îmi zic în sinea mea : „Conan, băiete, eşti pomîcol ! Noaptea asta ai să dormi scurt. Barem de ţi-ar da şi ceva de mîncare !“

Mai mult n-apuc să gîndesc, căci madam Nachtigal mă extrage din odaia inginerului (niţel cam bruscat). După care îi trînteşte lui Zighi uşa în nas, fără să gîndească o clipă că-i poate distruge definitiv organul olfactiv.

Abia acum îmi dau seama că Siegfried Gaterek n-a mai apucat să-şi ducă la capăt ameninţarea, exprimată atît de neliniştitor : „Avem de vorbit“.

De fapt, s-a vorbit ceva. Dar numai palavre.

E clar ! Inginerul Siegfried Gaterek a intenţionat să experimenteze asupra mea o operaţie de intoxicare. Ca în romanele de spionaj. Dar dacă mă înşel ? Mai ales că nu-i pentru prima oară !

27). CĂLUŞEII NU MOR ÎMPUŞCAŢI, CI MÎNCAŢI DE CARII...

Frămîntat de gîndurile menţionate în finalul capitolului precedent, mîn zdravăn după coana Mariţa.

Terifianta tablagioaică lărgeşte compasul, făcînd nişte paşi de-o poştă. După cîteva secunde, observ primele semne ale unei tahicardii de efort.

Coborîm scările în trombă, cîte două trepte deodată. Clădirea se cutremură îngrijorător, tablele zuruie, iar

madam Nachtigal nici nu se sinchiseşte. Puţin îi pasă. Şi de soarta vilei, şi de soarta mea. Gîfîi. În stil compresor.

Surpriză, de două ori surpriză. Binecunoscuta măsuţă din mijlocul odăii patroanei, este aşternută pentru cină. Două tacîmuri, două. Două şervete, două. Două farfurii, două. Noi doi, deci. Căci nu văd pentru cine altcineva o fi pregătit madam Nachtigal masa de seară. Oricît e ea de mîncăgioaică, tot n-are nevoie de două tacîmuri.

Privesc înlemnit farfuriile goale. Sper că n-o să fim iarăşi serviţi de doctorul Bilă. Prea ar fi de tot. Dar nici nu văd ce-o să mîncăm !

— Ia loc, maestre. Nu te teme, c-avem ce-nfuleca. Nu mă las eu pe hachiţele lui Bilă. De aceea, mi-am instalat în cameră un frigider. Mi se întîmplă, şi încă de multe ori, să mă trezesc noaptea de foame.

— Dar nu trebuia să te deranjezi, coană Mariţo !

— Aiurea ! Asta s-o spui la alţii. Parcă nu ştiu că Bilă te-a lăsat aproape flămînd ? Toate le ştiu, maestrule. Mai dihai ca un cîine poliţist ! Dar în seara asta ne răzbunăm. Şi cu regimul de slăbire, şi cu tablele. N-am poftă să afle lumea că m-a bătut un ageamiu.

Pe cît e de mătăhăloasă, pe-atît e de uşoară în „deplasare". În doi timpi şi trei mişcări, coana Mariţa scoate din frigiderul ei miraculos nişte bucate de pomină. Cînd Dumnezeu o fi avut vreme să le gătească ? Aşterne pe măsuţă, şi chiar mă mir cum de pot să aibă loc, un cocoş întreg, fript la cuptor, unt de casă, urdă dulce, roşii de expoziţie, cred că are peste şapte sute de grame una, ardei graşi, un hartan de şuncă afumată, o lipie (aproape cît roata „Fiat"-ului meu), salată de vinete şi, spre bucuria şi nefericirea mea, o farfurie uriaşă cu... fasole bătută, scăldată în ulei şi boia, peste care navighează binecunoscuta ceapă prăjită.

Încă de la vederea cocoşului fript, rumen ca o garofiţă, începe să-mi lase gura apă.

— Poftim la masă, nene maestrule, să gustărim cîte ceva.

De astă dată nu-i nevoie să repete invitaţia. Am şi luat loc pe scaun.

Iar în faţa mea, scoţînd de sub măsuţă o sticlă cu celebrul vin de Ceptura, se aşază madam Nachtigal. Scaunul emite nişte proteste discrete, cărora coana Mariţa nu le acordă nici o atenţie. Cutia cu table a aşezat-o lîngă ea, pe covor.

Mai cercetează o dată cele întinse pe masă, după care comandă :

— Să-i dăm drumul, dom'le Conan ! M-a pălit o foame nemaipomenită. Încă de la prînz n-am luat nimic în gură. Serveşte-te singur, că n-am vreme să mă ocup de tălică. La urma urmei, eşti om de-al casei, după cum te vînturi prin toate încăperile.

Cînd o aud pe madam Nachtigal rigiind sonor, îmi dau seama că-i cazul să ne ridicăm de la masă. Chiar încerc să întreprind mişcarea de rigoare, de a mă mişca de pe scaun. Nu pricep ce se întîmplă, dar nu-s capabil să duc la bun sfîrşit intenţia avută. Parcă sînt lipit de fundul scaunului. Renunţ.

Madam Nachtigal, care a supravegheat eşecul manevrelor mele, mă linişteşte :

— Nici mie nu-mi vine să mă scol de la masă, darmite s-o mai şi strîng. Lăsăm tablele pe altădată. Hai, mai bine. să stăm o ţîrişică de vorbă, domnişorule Conan. Avem atîtea lucruri de povestit. Nu-i aşa ?

Imposibil s-o refuz, aşa cum sînt imobilizat de greutatea celor vîrîte în mine.

— Hai să tăifăsuim, coană Mariţo !

După ce sorb din cafea, sînt nevoit să constat că doamna Nachtigal trebuie plasată cu mult deasupra celorlalți fabricanți de cafele din pensiunea ce cu onoare conduce.

— Și, va să zică, de-ăsta mi-ești, nene Conan ! — demarează madam Nachtigal.

— Ce să fac, coană Mariță ! Lacom am fost, lacom rămîn. Nu pot rezista unor asemenea ispite. Țin și eu regimul cît pot...

— Lasă, dom'le Conan. Nu face cu mine pe detectivul ! Știi prea bine ce-am vrut să spun.

— Zău că nu !

— Nu zi zău, că-i păcat. Te bate bunul Dumnezeu. Crezi că n-am fost tot timpul cu ochii pe tălică, că nu te-am urmărit mereu ?

Madam Nachtigal s-a roșit ca un gogoșar de octombrie. Abia suflă. Parcă-i gata să plesnească. Ceea ce se și întîmplă.

— Ce te vîri în sufletul oamenilor, maestrule ? Ce tot iscodești ? Ți s-a urît cu binele ? Care-i, la urma urmei, meseria dumitale ? Ce vrei de la noi ? De ce-i tragi de limbă pe toți ?

— Doamnă Nachtigal, greșești profund. Asta mi-i profesia. Doară sînt scriitor. Mă interesează tot ce se întîmplă în jurul meu.

— S-o spui lu' mutu, nu lu' Marița Nachtigal. De cînd ai venit aici, i-ai luat pe toți la rînd. Ce vrei să afli ? Ce nu-ți convine ? Ți-am dat să mănînci cît patru, nu m-am uitat la cheltuieli. Ce ai cu noi ? Spune odată, că de nu îți ofer sticla asta în cap ! M-auzi ?

— Scumpă doamnă Nachtigal ! Iubită coană Mariță !...

— Mai slăbește-mă cu marghiolelile astea !...

— Uite ce-i, doamnă Nachtigal, tot ce se petrece în pensiunea dumitale nu-i lucru curat... De cînd am sosit aici, constat că se pune la cale o ticăloșie, dacă nu și-o crimă. Personajele pe care le-ai adunat aici, convocîn-

du-le pe baza unui calcul destul de abil, cred că sînt cele mai ciudate exemplare umane pe care le-am văzut vreodată. Şi nici matale, ca să ţi-o spun verde în faţă, nu-mi faci o impresie mai acătării...

Madam Nachtigal îşi iese din fire (ceea ce, dealtfel, şi urmărisem) şi bate cu pumnul în masă.

— Puţin îmi pasă de impresia pe care ţi-o fac. Sînt în casa mea şi fac ce vreau. Dă-ţi drumul la gură, maestrule, că te iau în pumni... Ce vrei de la mine ?... Grăbeşte pasul, că mă enervez !...

— Vreau să aflu adevărul... Adevărul adevărat... Pentru că fiecare din clienţii dumitale încearcă să mă ducă de nas... Care-i povestea reală, cum s-au întîmplat lucrurile, de aţi ajuns să vă pîndiţi ca fiarele ?...

Brusc, cum nu mă aşteptam, dealtfel, madam Nachtigal se potoleşte.

— Păi spune aşa, omul lui Dumnezeu ! De ce n-ai venit de la bun început la mine ? Pentru că numai eu ştiu adevărul... şi nu mă tem să-l dau pe faţă. Mie aşa mi-i felul, ce-i în guşă şi-n căpuşă... În mai puţin de-o jumătate de ceas, îţi spun autobiografia tuturor celor de-aici. Şi pe-a mea, scumpule, dragul meu tont. Căci acum m-am lămurit cîte parale faci... Credeam că eşti vreun poliţist mascat, dar văd că eşti un nefericit de scriitor, alergînd după cai verzi pe pereţi. Hai să mai bem un păhărel.

Madam Nachtigal a revenit la culoarea ei naturală. Ba mai mult chiar, dintr-o pornire pe care nu-s în stare să mi-o explic, se pleacă peste masă, destul de greu, şi mă trage de cap, cu amîndouă mîinile.

— Vino să te pup, nene Conan, că eşti dulce !

După ce-mi aplică o ventuză sonoră („plop") îmi sloboade fruntea de pe care-mi şterg discret urmele umede

ale afecțiunii doamnei Nachtigal. Mă prăbușesc în scaun năucit.

În răstimp, coana Marița se ține de cuvînt și-mi face plinul cu vin de Ceptura.

Sînt obligat să-mi revin din starea de prostrație, căci madam Nachtigal pornește să depene în turație redusă :

— Am fost toată viața o biată copilă, mereu sedusă și abandonată. Și-acum, la aproape șaizeci de ani (și ceva, dar ăștia nu mai contează) iubesc la fel ca-n tinerețe. Numai c-atunci iubeam pe alții, iar acum pe nenorocitul de Zighi. Am fost o mare cîntăreață, dom'le Conan. La cele mai bune baruri de noapte din Capitală și din țară. Mi-am părăsit cariera, pentru inginer. Doamne, că frumos mai era. Și bani avea, și mașină, și casă, și educație aleasă. Dar femeia-i fire păguboasă, mereu se lasă înșelată în amor. Așa că m-am iubit, o vreme, nu prea mult, și cu Bilă. Era doctor. Bani cu maldărul. Relații. Ce mai, era cît pe ce să mă duc după el. Dar rămăsesem c-un copil de la Zighi. Să mă căsătoresc nu puteam, că mă băgau la bigamie. Îl aveam de bărbat pe călușarul de Nachtigal. Nici ăsta nu era de lepădat. Nu mi-a fost ușor să port trei bărbați în circă. Dar m-am distrat. Și, uite-așa, din distracție în distracție, mi s-a părăduit viața. M-au chinuit hoții ăștia, și Zighi, și Bilă și Nachtigal, ca pe sfînta mucenică Filofteia.

Trebuie s-o întrerup, că nu mai suport :

— Bine, coană Mariță, dar pe care din ei îl iubeai ?

— Asta-i bună ! Pe toți...

— Dar aveai un copil cu Gaterek, de ce nu te-ai măritat cu el ? Trebuia să divorțezi de Nachtigal...

— Ce vorbești, tălică ? Pe vremurile ălea. Păi, din 1952, lui Zighi a-nceput să-i meargă prost. El, ce mai cîștiga,

dădea pentru Gilly, s-o creştem ca lumea. Eu, pe de altă parte, adunam bănuţii la ciorap, păstrîndu-i pentru zile mai negre. Cît îmi dădea Bilă, că lui îi mergeau afacerile, ce mai luam de la Nachtigal, ce mai scoteam cu pensiunea, am strîns peste vreo sută de mii de lei... Cînd a ieşit Zighi de la puşcărie, i-am dat paralele să-şi cumpere casă în Bucureşti. Lui îi confiscaseră toată averea. Ziceam s-avem o casă pentru bătrîneţe, să-i lăsăm fetiţei ceva după moartea noastră. Dar ce spui de Zighi ? N-au trecut nici doi ani, şi-a şi vîndut casa. Se pare c-a luat pe ea aproape patru sute de mii. Cînd a fost eliberat Bilă, că şi el păţise ruşinea, după ce s-au desfiinţat cabinetele. l-am adus la Posada, să nu moară de foame. Zighi nu vroia să ştie de el. N-a vrut să dea nici un sfanţ. Spunea că-i păstrează pentru fată. Nici el, dar nici eu n-o mai văzuserăm de peste zece ani. Ştiam că-şi făcuse un rost, că lucrează ca actriţă. Niciodată nu socotisem că-i bine să afle că-i fata mea şi-a lui Zighi. Am lăsat-o tot timpul să creadă c-am înfiat-o, ca să nu rămînă pe drumuri. Şi uite cu ce ne-am pomenit pe cap. Ai văzut cu ce pramatie ne-a blagoslovit Dumnezeu ? Nici gînd să semene cu vreunul din noi. Pînă la zece anişori, era un copil cuminte, care făgăduia să iasă om. Şi ce-a ieşit ?

— Aveţi şi voi o parte de vină. De ce nu v-aţi ocupat de educaţia fetei ?

— Ce-ţi tot baţi gura acolo, dom'le Conan. Cum să te ocupi de ea ? Nachtigal încă nu murise. Iar Zighi era fie pe un şantier, fie pe altul. Destul că-i trimiteam banii pentru întreţinere. Şi iată, dragule, acum tot greul s-a abătut asupra capului meu. Trebuie să-i întreţin pe toţi. Bănişorii mi-au fost înhăţaţi de Zighi, pe Bilă trebuie să-l hrănesc, iar pe Gilly trebuie s-o scot din mîinile domnului Bubi. C-altminteri n-o mai ia nici dracu' de nevastă. Dar Zighi a înnebunit. Fata nu-i place. Drept fie spus, nici mie. Banii i-a făcut pietre. Noroc c-am

izbutit să pun mîna pe ele. Dar, după cum ai aflat, mai vor să le înhațe și alții. Cu ce drept, dom'le Conan ?

Dumnezeule, minte și baba de-ngheață apele. Inginerul Siegfried Gaterek se jură că banii sînt ai lui. Madam Nachtigal spune că-s ai ei. Ce să cred ? Numai un singur lucru : este posibil ca banii să nu fie nici ai inginerului, nici ai holodroanței.

— Coană Mariță, de ce l-ai chemat aici pe Zighi al dumitale ?

— Cum de ce ? Foarte simplu. Să limpezim problema banilor.

— Și pe Gilly, de ce-ai poftit-o și pe ea ?

— Aveam de gînd să-i spunem, — odată și-odată tot trebuia, — că-i fata noastră. S-o îndrumăm pe calea cea bună. Să-i găsim un soț de ispravă. Numai că ne-am trezit că vine însoțită de fazanul de Bubi. Plus că acum mai avem și bănuiala că-i moartă după gurist.

— Inginerul se-nvoiește cu planul dumitale ?

— Acum nu ! Dar nici banii nu vrea să mi-i înapoieze.

— Păi nu i-ai confiscat caseta cu pietricelele ?

— Și cine s-o deschidă ? Cheița este la el. Să-l omor ?

— Sigur că nu. Deși dînsul spune că i-ați pus gînd rău, că vreți să-l lichidați.

— Hai să fim serioși, dom'le Conan ? Eu zic că te-am lămurit. Bineînțeles, dacă îți lucrează devla. Sfatul meu este să te potolești. Mai bine apucă-te de scris. Ce rost are să-ți prăpădești timpul, umblînd după crime, comploturi și alte năzbîtii. În pensiunea Nachtigal a domnit totdeauna liniștea, așa cum domnește și acum...

Biată coană Marița. Nici nu dovedește să-și termine apologia pensiunii de la Posada, că din tavan pornește să curgă molozul.

Sus, deasupra noastră, probabil în odaia actriței, are loc un cutremur de gradul 7. Dacă nu chiar 8 !

Se-aud urlete de groază, zdupăituri, prăbușiri de mobile. Seismul crește în intensitate, pe măsură ce se scurg secundele.

Primul gînd care-mi dă prin cap, este s-o șterg cît mai degrabă afară, să nu mă prindă dărîmăturile sub ele.

De unde, acum cîteva minute, nu eram capabil să mă mișc de pe scaun, de astă dată mă sperii singur cînd văd de ce sînt în stare. Sprintez spre ușă, ca un apucat. Dar n-am ținut seamă de intervenția promptă a doamnei Nachtigal. Fără să se deplaseze, întinde nițel piciorușul ei de elefant. Iar eu aterizez la sol, proptindu-mă cu țeasta în ușă. Așa că avem un cutremur și la parter.

— Adună-te de pe jos, domnule detectiv, și hai după mine. Să vedem ce se petrece sus, la etaj.

Deoarece operația, de culegere de pe jos a subsemnatului, nu mai decurge cu rapiditatea manifestată în acțiunea anterioară, coana Marița mă saltă de cureaua pantalonilor. Se aude un pîrîit groaznic. Neținînd seama de tragismul situației, vajnica patroană mă împboldește înaintea ei.

Aflat în dificultate, alerg pe coridor ținîndu-mi betelia cu mîna.

Tărăboiul se întețește. Madam Nachtigal grăbește pasul. Nu mai are nici ea răbdare. S-a dus dracului liniștea care trebuia să domnească la pensiunea din Posada. Un nou răcnet. Înfiorător. Reușesc să disting minimum trei voci. Marița intră în panică. Mă depășește, nereglementar, pe dreapta, și se avîntă la escaladarea scării, urcînd cîte două trepte deodată.

Pantalonii mei pornesc să coboare. Îi ridic înspăimîntat. Alerg cît mă țin puterile, pe urmele doamnei Nachtigal.

Cînd ajungem pe palierul etajului, abia îmi mai trag sufletul (și pantalonii). Ușa odăii lui Gilly stă deschisă.

— Ajutor ! Se omoară !

În aceeași clipă, pe ușă țîșnește pupăza, doar în cămașă de noapte.

Coana Mariţa o culege din mers, o ia sub braţ şi-o sileşte să facă drumul îndărăt. Actriţa se zbate. Urlă ca din gură de şarpe :

— Îl omoară pe Lucky ! Îl omoară pe Lucky !

Dar madam Nachtigal îi astupă gura :

— Ei şi ? Pagubă-n ciuperci ! Ce-i fac ? Îl string de gît ?... Vezi tu, fetiţo, asta-i deosebirea : căluşeii nu mor împuşcaţi, ci mîncaţi de carii... Pe cînd bidiviul tău, trebuie să dea din copite !

28). BĂTĂLIA PENTRU GĂINA CU OUĂ DE AUR

Încremenit locului, la auzul formidabilei maxime emise de madam Nachtigal, simt că, pesemne din pricina efortului mental de-a descifra enigmatica afirmaţie, iarăşi slăbesc din mînă baierele pantalonilor. Recuperez instantaneu, trag în sus de ei, după care mă pregătesc să sar în ajutorul solistului de muzică pop. Din odaie se aud nişte buşituri ce depăşesc cota decibelilor admişi.

Coana Mariţa mă ţintuieşte, punîndu-şi laba piciorului peste omonimul meu.

— Nu te repezi ca musca-n lapte, dom'le Conan. Aşteaptă să aflăm, mai întîi, despre ce-i vorba !...

Fără să-mi elibereze piciorul, o coboară pe Gilly de sub braţ, o sprijină de perete, cu cotul, şi-o ia la întrebări :

— La spune tu, lu' Mamariţa, ce-au cu guristul ? Şi cine s-a legat de el ?

Gilly se uită la madam Nachtigal de parcă ar avea dezintegratoare în ochi, ca-n „Invadatorii".

— Netrebnicii ăia doi, Bigam şi Mogam, au năvălit peste mine în odaie. Fără să bată la uşă, fără să mă întrebe dacă sînt dispusă să-i primesc. Nici una, nici două, că să mă îmbrac şi să mă duc la ei în cameră. Că n-au nici un gînd rău, că nu-mi vor face nimic. Pe nepusă masă i-a apucat cuminţenia. Şi ca să-şi dovedească bunele intenţii, au început să mă vrăjească cu tot soiul de tîmpenii. Că vor să mă scoată din ghearele clănţăului. Că vor să mă izbăvească de ruşinea de-a fi pupila babalîcului de Bubi. Că-i păcat de mine. Că or să mă ajute să pornesc o nouă viaţă, aşa cum au şi ei de gînd. Că i-a prelucrat un mare om de omenie, nu ştiu cine-o fi dobitocul, şi că vor să se lase de găinării...

Cînd aud de dobitoc, începe să mă doară piciorul şi mai avan.

— Coană Mariţo, saltă-te, te rog, doar o clipă ! — o implor pe madam Nachtigal.

— Iartă-mă, dom'le Conan, uitasem de tălică.

Şi numaidecît purcede la eliberarea piciorului strivit. După care se adresează din nou pupezei :

— Ia desfăşoară-te mai departe, că-i interesant !...

Gilly continuă, străfulgerînd din priviri :

— Tolomacii nu ştiau cu cine au de-a face. Credeau c-am să mă las atrasă în camera lor. Atunci am început să-l strig pe Lucky. Cînd a auzit, s-a înfiinţat imediat. Dragul de el, şi-a dat numaidecît seama ce se întîmplă. S-a repezit la găinari ca un leu. Numai că găinarii erau doi, iar el unul singur. Şi-au pornit să-l pocească, bietul de el, ca pe hoţii de cai.

— Aşa bărbat mai zic şi eu ! — îşi clamează admiraţia coana Mariţa. — Ia să vedem şi noi bătălia... Hai, dom'le Conan, că-i circus mare !

Abia aşteptam invitaţia. Nu-mi place violenţa, dar cînd văd că există totuşi un Dumnezeu, care-i pedepseşte pe cei răi (în speţă guristul) simt cum mă furnică palmele şi sînt gata să-i dau şi eu o mînă de ajutor.

Tustrei (coana Mariţa în frunte) ne apropiem de prag. Priveliştea mi se pare încîntătoare.

Bigam şi Mogam au izbutit să-l extragă pe solist de sub pat. Lucky se agaţă cu disperare de saltea. Pînă la urmă reuşeşte să şi-o tragă peste el.

Flintaşii se aruncă deasupra, dar guristul (isteţ) se strecoară de sub saltea. Vrea să se repeadă spre uşă. Însă ieşirea este blocată de madam Nachtigal, subsemnatul şi de Gilly.

Actriţa porneşte să strige isteric :

— Nu-i lăsa Lucky ! Nu-i lăsa. Învaţă-i minte !...

Văzînd că nu-i altă scăpare, decît să-i înveţe minte, deşi avusese intenţia să abandoneze cursa, face cale întoarsă şi se năpusteşte spre perdea.

Aşijderea şi fraţii Flintaş.

Lucky trage de cordon, Flintaşii din partea opusă. Perdeaua cînd se închide, astupînd fereastra, cînd se dă la o parte. Bineînţeles, asta în funcţie de cine trage cordonul. Deocamdată fac cu rîndul. În sfîrşit, perdeaua cedează. Se prăbuşeşte peste fraţii Flintaş, învăluindu-i.

Lucky a rămas cu cordonul în mînă. Cred că-s vreo şase metri.

Înţelegînd să profite de avantaj, desfăşoară cordonul, cu intenţia vădită de a-i lega pe Bigam şi Mogam.

Pînă să-şi descurce guristul cordonul, Mogam izbuteşte să apară de sub perdea. Îl înhaţă de picior pe Lucky.

Acesta cade, producînd un zgomot corespunzător. Se iveşte şi Bigam. Se apucă să descurce cordonul. Dar acesta, fiind înfăşurat pe mîna lui Lucky, opune o rezistenţă îndîrjită. Mogam îi sare în ajutor lui frate-său. Trăgînd amîndoi de frînghie, Lucky se rostogoleşte ca un mosor. Cu mîna vînătă, prinsă în colacii cordonului, urlă ca apucat, oferindu-ne o splendidă demonstraţie a vocii sale.

Gilly strigă şi ea, realizînd o terţă precară :

— Ajutor ! Săriţi ! Îl omoară. Au să-i frîngă mîna. Cum o să mai cînte ?...

De la capătul coridorului se aude un bubuit de paşi. Parcă năvăleşte cireada comunală.

Spre surprinderea mea, nu-s decît doctorul Hannibal Certega şi fotoreporterul Sică Finichi.

Bilă poartă în mînă o tigaie imensă, iar Finichi trepiedul „Linhoff"-ului.

Madam Nachtigal îşi întoarce încet capul spre ei. Apoi dă comanda :

— Despărţiţi-i ! Ajunge ! Au început să mă plictisească !

Fiind vorba de-o poruncă adresată tuturor celor de faţă, îmi dau seama c-a sosit clipa să-mi manifest şi eu posibilităţile.

Sprintez spre cordon. Cu-o mînă îmi ţin pantalonii, cu cealaltă smulg frînghia de pe mîna solistului. Fără să-şi întoarcă privirea, Bigam îmi administrează o bleandă magistrală.

Vrînd nevrînd, îmi dă o fantastică mînă de ajutor. Mă învîrtesc ca un titirez. Dar, în acelaşi timp, îmi îngăduie să-mi înfăşor cordonul în jurul mijlocului. Din şapte răsuceli, ajung la capătul şnurului. Altă viaţă !

Asigurat în privinţa pantalonilor, mă reped între cei trei combatanţi, nădăjduind să-i despart. Deşarte speranţe. Pentru că, intrat în horă, acum alcătuim un grup statuar din patru obiecte, mai mult sau mai puţin, mobile.

Ne străduim amarnic să ne descleştăm. Dar, ca o culme, ni se adaugă şi Bilă. Iar peste o secundă, răpindu-ne orice posibilitate de mişcare liberă, ne pomenim în cîrcă şi cu fotoreporterul.

„Bang !"

Tigaia doctorului Bilă mă pocneşte în cap. Noroc că-i de aluminiu. Constat asta, judecînd după cucuiul pe care-l posedă în fund. Modelat perfect după conturul tigvei mele.

„Aoleu !"

În scris nu se poate reda efectul sonor, chiar muzical, al expresiei de mai sus. Pentru că este emis pe patru voci.

Membrii grupului cantabil : Conan, Bilă, Bigam şi Lucky.

Sică Finichi ne otînjise peste picioare cu trepiedul. Iar satanica unealtă, spre nefericirea noastră, nu era fabricată tot din aluminiu.

Cu ţurloaiele zobite, încropim o bătută, sau o „ca la Breaza" vrednică de cel mai mare premiu interjudeţean. În ciuda ţopăielilor noastre, durerea insistă.

Lucky, văzîndu-se omis din competiţie, consideră că-i timpul s-o întindă. Dar uită că-i solist. Şi încă de muzică pop. Ceea ce-l determină pe doctorul Bilă, care sesizează intenţiile guristului, să-i ardă una în cap, din voleu, cu tigaia care răsună sec „pop !"

Solistul se ţine cu mîna de cap, emiţînd un do diez, de sus, rarisim. Nu mi s-a întîmplat, de prea multe ori, s-aud un glas atît de percutant şi ostinat. Şi ce volum are băiatul !

Din dor de răzbunare, se repede cu pumnii întinşi către doctorul Hannibal. Finichi îl interceptează. Tot cu trepiedul. Lucky, urcă c-o octavă. Acuma sună a bocet de jale. De un „doloroso" perfect interpretat.

Lucrurile se încurcă.

Cred că acesta-i motivul care o obligă pe madam Nachtigal să-şi asume răspunderea executării operaţiei

„despărțire" pe care ne-o poruncise, și pe care nu fusesem în stare s-o ducem la capăt.

După ce-i trage o palmă zdravănă actriței, care nu-nceta să urle, lipind-o de perete, pătrunde în odaie cu pași rari și lenți.

Din patru blende, ne risipește pe toți în patru puncte cardinale.

Împreună cu doctorul Hannibal nimeresc direct în pat.

Bigam și Mogam aterizează lîngă șifonier.

Lucky se îmbrățișează afectuos cu Finichi, după care se așază agale pe tigaia lui Bilă, neuitînd să-și monteze pe cap trepiedul fotoreporterului. Tigaia, aluminiu ce să-i faci, cedează resemnată, devenind extraplată. Însă cu trepiedul e mai greu. Se încăpățînează. Deși i s-au desfăcut picioarele, totuși ține strîns, între ele, căpățîna guristului. Bine că și-a pierdut vocea. Cine știe ce-ar mai fi născocit, în materie de muzică pop. Amuțirea lui aduce liniște în odaie.

Gilly își privește încremenită idolul. Acesta tace în continuare.

Săltîndu-mă ușurel peste doctorul Bilă, — cu vădita intenție de a-l cruța, — privesc minunat la operația de ecarisaj pe care o întreprinde doamna Nachtigal.

Ce mai calea-valea, femeie îndemînatică, pricepută la toate.

După ce-mi aruncă un zîmbet strengar, demontează instalația fotoreporterului de pe craniul lui Lucky, aruncă trepiedul la picioarele patului, și-l poartă pe solist în brațe, ca pe-un copil, drept la șifonier. Îl închide înăuntru, fără să mai răsucească mînerul. Solistul, bucuros de soluție, trage după sine ușile.

Dintr-un picior bine plasat, îl expediază pe Finichi tocmai sub fundul patului, în cel mai îndepărtat punct al orizontului. După care împinge trepiedul în aceeași direcție. Doar aparținea fotoreporterului.

Dar Bigam şi cu Mogam nu se astîmpără. Văzîndu-l pe Lucky la adăpost, în şifonerul lîngă care ajunseseră şi ei, se forţează să deschidă uşile. Dinăuntru, Lucky întreprinde aceeaşi operaţie, dar invers.

Coana Mariţa nu se grăbeşte. Zîmbind în continuare, tot şăgalnic, mă înşfacă de brăcinari, şi-mi desfăşoară, rotindu-mă ca pe-o sfîrleză, cordonul ce-mi asigura suspensia, atît de precară acum cîtva timp, a pantalonilor.

Degeaba încerc să mă împotrivesc. Nu se poate lupta împotriva naturii.

Domolind, cu gingăşie, printr-o simplă apăsare, neastîmpărul frenetic al fraţilor Flintaş, îi leagă strîns, laolaltă, cu cordonul ce-mi aparţinuse pînă acum cîteva clipe.

Satisfăcută de rezultatele obţinute atît de rapid, coana Mariţa se întoarce spre noi (adică spre mine şi spre Bilă) şi ne explică fazele următoare :

— Duceţi-vă în odăile voastre, oblojiţi-vă şi încercaţi să vă odihniţi. Nu-i de voi o treabă ca asta. Iar tu, Bilă, ia-ţi şi tigaia. Altă dată să nu-mi mai vii cu dintr-ăstea. Tingirea de aramă-i mult mai sigură.

După ce ne dăm jos din pat, aşteptăm ca madam Nachtigal să părăsească odaia. Dar amazoana ne îmboldeşte energic :

— Haideţi, roiul !

Trecem pragul, nu mai înainte de-a o auzi pe coana Mariţa dînd ultimele dispoziţii lui Gilly :

— Dă-i afară din odaie pe Lucky şi pe Finichi. Să nu te prind că-l corcoleşti pe netrebnicul tău de gurist. Dă-l afară în brînci, că ăsta nu-i bărbat, ci balegă...

Gilly tace. Şi plînge. Halal găină de aur. Uite pentru cine ne-am pus noi, atîţia bărbaţi, vieţile în primejdie. Ce idee şi pe nărozii de Flintaşi ! Nu puteau să găsească altă schemă de reabilitare morală ? Dar la ce să te aştepţi de la ei... dacă atîta îi ajută capul.

Adînc zdruncinat (atît psihic cît și fizic) mă îndrept tremurînd din toate mădularele, și cu nervii întinși la uscat pe funie, către odaia mea. Slavă Domnului că nu-i departe. Doar vreo șase, șapte metri.

Mă doare groaznic acoperișul capului. Oricît o fi aluminiul de moale, țeasta mea (mai mult ca sigur) n-a fost calculată pentru impacturi de acest soi. Mă doare și stomacul. Din pricina dezmățului culinar, oferit atît de generos de madam Nachtigal.

Mă dor și țurloaiele, otînjite de afurisitul ăla de trepied al fotoreporterului.

Totul mă doare, inclusiv sufletul. Nu mă pot împăca, cîtuși de puțin, cu desfășurarea șuie a evenimentelor de la Posada. Oază de liniște ? Hai că-mi vine să rîd. Unde ești, tanti Raliță, să constați ce-nseamnă a fi scriitor ! Vroiai să colaborăm. Păi de ce nu te afli aici, să te bucuri de toate drepturile de autor. Tigaie, trepied, desconsiderare, încălcarea regimului alimentar etc., etc.

Cred că-i trecut de zece (22.00 h). După ce mă îmbăiez rapid, frotîndu-mă violent cu buretele de baie, mă culc ușurel pe pat. Ușurel, pentru că există proteste din anumite părți. În sfîrșit, iată și prima dată cînd simt dulceața relaxului, din clipa nenorocită a debarcării mele la pensiunea coanei Marița.

Sting toate luminile. Mă dor și ochii, de cîte am văzut în ultimul timp. Ochii, zice-se, ar fi oglinda sufletului (de la țanti Ralița citire). Dar și în deplina beznă ce s-a așternut în odaie, tot mă dor. Sclipiri violete, gălbui, roșietice, albăstrui îmi rănesc retina. Hipertensiunea arterială începe să-și facă de cap. Plus că-mi bubuie și urechile. Tot din pricina tensiunii.

Dar nu-i chiar așa. Spre binele meu și-al familiei mele. Sînt fulgere autentice. Privesc în direcția ferestrei. Bolta

cerului începe să ardă. Bubuiturile trăsnetelor se apropie vertiginos. Mă rog, trebuia să se dezlănțuie și-o furtună, ca să fie spectacolul complet.

Nu trec nici cinci minute, și cineva se apucă să bată darabana în acoperișul vilei. Începe să plouă. Bătăile se întețesc, făcînd să trepideze fiecare țiglă în parte. Nu-i nevoie să mă declar meteorolog, pentru a putea declara că avem de-a face cu-o grindină. Greloanele, că așa le-au botezat specialiștii de la prognoza improbabilă a vremii, apreciind după intensitatea loviturilor, trebuie să depășească mărimea oului de porumbel.

Vîjîitul sinistru și lugubru ce răzbate de afară, din ce în ce mai turat, îmi dă de-nțeles că ventilatoarele naturii au intrat în acțiune. Deci, total general (pînă acum): fulgere, trăsnete, ploaie și grindină. Ce ne mai lipsește? Diluviul!

Dar uite că avem și diluviu. Apa începe să pătrundă în odaie pe sub fereastra balconului. Mă scol precipitat, adun covorul și-l îndes lîngă perete. Fiind absorbant, este obligat să sugă apa. Iluzii deșarte. Covorul coanei Marița e din plastic. Deci, în concluzie, nu absoarbe nimic. Decît, cel mult, praful.

Trăsnește. Chiar lîngă vilă. Atît de puternic, încît mă arunc iute în pat, așa cum făceam pe vremea cînd nu depășisem șase ani.

Cînd trăsnește a doua oară, mă acopăr cu plapuma.

Se dezlănțuie o vijelie sălbatică, bezmetică. Vîntul presează asupra ferestrei, gata s-o plieze. Ușa, fereastra, acoperișul, podeaua încep să tremure. Tremură toată clădirea. Tremur și eu. Nu pentru că mi-ar fi frică. Ci din pricina tensiunii nervoase.

Cred că toți clienții doamnei Nachtigal se întrec în dîrdîituri. Dar, pentru a doua oară, mă înșel.

Cineva n-are reacții omenești la declanșarea stihiei de-afară, căci aud izbucnind, pe undeva pe-aproape, ritmurile unui rock-and-roll. Precis că nebunul de Lucky, evadat din dulapul actriței, și-a pornit „Grundig"-ul.

Emoțiile, comoțiile și toate celelalte sînt în stare să genereze cele mai aiurite idei. De pildă, ideea asta dementă de-a asculta muzică în plină furtună.

Pe măsură ce urgia de-afară crește în intensitate, amenințînd să demoleze munții Posadei, să potopească văile și văioagele Prahovei, în aceeași măsură guristul mărește volumul sunetului.

Nu mai sînt în stare să rabd. Mă reped pe coridor și-alerg în direcția odăii lui Lucky-Lucky.

Magnetofonul, însă, nu funcționează în camera guristului. Am o ureche muzicală, îndeajuns de calificată, pentru a-mi da seama dacă un sunet își are sursa în stînga sau în dreapta mea. Indiferent cu care din urechi funcționez. Voce n-am, căci cînt ca un buhai, dar în ce privește urechea, țin să vă asigur că poate fi asimilată cu-o ureche absolută. Este capabilă, adică, să identifice orice notă din gamele general utilizate. Iar, în cazul de față, poate stabili cu-o precizie de 1%, în plus sau în minus, că persoana, insensibilă la manifestările turbate ale naturii, nu-i nimeni alta decît inginerul Siegfried Gaterek.

Ce-i drept, am mai avut prilejul să-l aud demonstrîndu-și propensiunea față de muzică. Dar atunci cînta el (înflorător de fals și pe de lături) o variantă proprie a cunoscutului șlagăr „Yelow submarine". Dar pînă acolo, încît să-mprumute magnetofonul guristului, cu care nici nu se află în relații prea bune, nu mi-l pot închipui pe domnul Zighi.

La vîrsta lui, ar fi mult mai recomandabil să se resemneze cu Bach.

Dealtfel, se știe că Bach, la fel ca și predecesorii săi Vivaldi sau Corelli, posedă nebănuite efecte tranchilizante. Există chiar pensionate pentru „glumeți", care oferă audiții colective (de trei ori pe zi : dimineața, la prînz și seara, cîte 30 de minute de preclasici) obținînd rezultate spectaculoase. După o cură de cîțiva ani numai, „glumeții" pot fi trimiși, fără riscuri, în sînul familiilor care, însă, sînt consiliate să-și procure (pentru orice eventualitate) un electrofon și-o discotecă adecvată.

Apăs pe clanța ușii, în speranța că Siegfried Gaterek nu a avut și ideea de-a se zăvorî în odaie. Mai ales pe-o vreme ca asta.

Ușa se deschide lent, ca într-un film de Hitchcock. Nu numai că era neîncuiată, dar fusese lăsată chiar puțin întredeschisă, ca și cum inginerul ar fi așteptat un oaspete.

Dovada cea mai limpede a acestei intenții, e faptul că odaia este luminată „á giorno", avînd aprinse toate luminile posibile.

Cu spatele la ușă, tolănit în fotoliu, inginerul Gaterek ascultă cu capul aplecat pe umăr.

Îmi anunț prezența, strigînd încet :

— Domnule inginer !...

Mi se răspunde :

— Nobody hear...

Dar nu-i glasul binecunoscut al lui Gaterek, ci solistul melodiei cu titlul de mai sus. Care, fără să țină cont de sosirea subsemnatului, continuă netulburat recitarea textului de bază : „Nu-i nimeni aici, nimeni care să te-aștepte, dragul meu, nimeni care să-ți spună adevărul despre dragostea noastră uitată !..."

Pășesc în vîrful picioarelor, pentru a nu deranja extazul ascultătorului.

Ajung în fața fotoliului. Gaterek stă cu ochii închiși. De-aia nu mi-a răspuns, fiindcă a adormit. Doarme dus.

E şi firesc, după emoţiile unei zile atît de suprasaturată de evenimente neobişnuite.

Îl bat uşurel pe umăr. Zighi, în loc să se trezească, se tolăneşte alene, proptindu-se cu capul în butonul de oprire al magnetofonului.

Deodată se lasă o tăcere cumplită. Numai în odaie, pentru că, afară, furtuna îşi face de cap.

Grijuliu, văzînd cît de adînc doarme inginerul, îl ridic şi-l repun în drepturile sale. Dar n-am mai văzut pe cineva care să doarmă nerăsuflînd. În afară de asta, inginerul mi se pare cam rece. Cam rece şi cam ţeapăn.

Simt că-nţepenesc şi eu.

Căci îmi dau seama, avînd oarecari cunoştinţe medicale, că inginerul Siegfried Gaterek este niţel cam mort.

Pe măsuţă, lîngă magnetofon, se află un bilet. Îl citesc de la distanţă, ştiind că nu-i permis să m-ating de vreun element din preajma unui om asasinat. Căci, miroase de la o poştă, că inginerul, aşa cum se şi temuse, fusese lichidat. Biletul îmi este adresat.

Stă scris, cu litere mari, caligrafiate distinct : „Domnule Conan, dacă vrei să nu mă dezamăgeşti, ascultă banda pînă la capăt. Ai cafea fierbinte în termos, iar în noptieră colecţia mea de coniacuri. Îţi recomand, totuşi, „Hennessy"-ul. Pe curînd, al matale sincer preţuitor, ing. S. Gaterek."

Se impun două concluzii. Inginerul ştia că va fi asasinat. Asta-i una la mînă. Iar, două la mînă, asasinul n-a observat, pesemne de emoţie, biletul.

O năprasnică rafală de vînt deschide fereastra. Vijelia se năpusteşte în odaie, mătură totul de pe măsuţă şi noptieră, flutură disperată perdelele, după care se retrage tot atît de neaşteptat după cum dăduse năvală înăuntru.

Nu însă, mai înainte de-a lua pe aripile ei biletul ce mi-l lăsase inginerul.

Se impune, deci, să dau alarma. Mă reped pe coridor și încep să urlu :

— Doctore ! Coană Mariţo ! Sică ! Bigam ! Mogam ! Gilly ! Săriţi ! Veniţi imediat sus !... Nu mai staţi ! A murit inginerul !...

Deși uitasem să-l mobilizez, primul care-și face apariția este guristul. Lucky-Lucky. După el, incredibil de repede, își arată mutrele toți ceilalți solicitați.

Rămîn cu gura căscată. Toată menajeria e-mbrăcată. Înseamnă că nimeni nu dormea la ora aceea. De ce ? Pînă și Gilly, pe care mai înainte o văzusem în cămașă de noapte, acum e într-un taior de vară.

Sică Finichi sosește cu aparatul de fotografiat în bandulieră.

Doctorul Hannibal, probabil urmînd indicațiile de adineaori ale doamnei Nachtigal, agită în mîna dreaptă un satîr de bucătărie.

Ceilalți mi se par îmbrăcați normal, dar de zi.

Chiar și coana Mariţa, cu ochii în cap cît cepele, tremurînd toată, are pe ea o rochie de rigoare.

Afară se înteţeşte furtuna. Vîntul suflă sălbatic, făcînd să vibreze geamurile. Ploaia curge cu găleata, ca și cum o întreagă armată de pompieri ne-ar ataca cu furtunele de incendiu. Din două în două secunde fulgeră orbitor. Iar din cînd în cînd, pentru atmosferă, bubuiesc niște trăsnete de pomină.

Dacă m-ar atinge cineva, precis că s-ar produce o descărcare electrică de aceeași intensitate. Sînt atît de încordat, încît abia îmi supraveghez ţinuta. Probabil că arăt atît de îngrozitor, bîţîind din toate mădularele, încît observ că sînt privit cu osebită atenţie, ba chiar și cu suspiciune, de membrii colectivului de la Posada.

Stau adunați grămadă.

Deodată, ca şi cum n-ar fi auzit strigătele mele de alarmă, cu care prilej anunţasem repauzarea inginerului, pornesc să urle şi să răcnească în cor. E un fel de-a zice în cor. Pentru că nimeni nu ţine să fie în acord (de terţă sau chintă).

— Ce s-a-ntîmplat ? De ce ne scoli în toiul nopţii ? Ţi-ai pierdut minţile, dom'le Conan ? (asta-i coana Mariţa). Ce caţi aici, în faţa odăii lui nea Zighi ? (Gilly). A murit inginerul ? (Lucky). Eşti sigur, maestrule ? (fraţii Flintaş). Cine l-a ajutat să moară ? (Finichi, singurul la zi cu problema). Trebuie să-l văd, poate nu-i decît un leşin ! (Doctorul Hannibal).

Uluit de manifestaţia declanşată prin declaraţiile mele, nu ştiu ce să răspund. Prea multe întrebări, pentru un singur răspuns posibil.

Madam Nachtigal, ca întotdeauna, vrea să preia iniţiativa :

— Să-l vedem ! Nu cred că-i mort ! Nu se poate ! Are cheiţa la el ?...

La asta nu mă gîndisem. Şi, la urma urmei, nici nu mă interesa în halul în care văd c-o interesează pe coana Mariţa.

Gilly se adresează guristului :

— Ce stai de lemn, haidem înăuntru. Mamariţa are dreptate. Dacă i-a şterpelit cheiţa ?

A sosît momentul să acţionez conform prevederilor legii.

Mă proţăpesc înaintea uşii inginerului, după ce am grijă s-o închid. Apoi rostesc clar, ca să fiu bine înţeles :

— Nimeni n-are voie să intre în camera mortului. Inginerul Gaterek n-a murit de moarte naturală. A fost asasinat. Iar asasinul se află printre noi. Adică printre voi !...

Toţi fac un pas înainte.

Mariţa Nachtigal, în calitate de amfitrioană, doi paşi.

— Care noi, nefericitule ? Păi nu tălică ai fost în camera bietului Zighi ?

Fac un pas înapoi. Drept care, mă lipesc de ușa inginerului. Abia acum îmi dau seama c-am uitat să răsucesc cheia în broască, căci ușa e gata să se deschidă.

Răcnesc autoritar :

— Toată lumea să se retragă în living-room. Trebuie să anunțăm organele de miliție.

După care, mă întorc cu spatele la ei, închid ușa cu cheia, și vreau să mă îndrept spre odaia mea.

Însă nimeni nu se mișcă din loc.

— Sînteți surzi ? Nu v-am spus să v-adunați în living-room ?

Marița Nachtigal mă întreabă mieroasă :

— Dar matale unde te duci, iubițelule ?

— În odaie, la mine.

— De ce ? — insistă scumpa mea gazdă.

— Nu vedeți că-s singurul în pijama ?... Trebuie să mă-mbrac și eu. Nu se cade să distonez. Văd că v-ați îmbrăcat de oraș... Sau, unde voiați să vă duceți ?...

Gilly, care pare să fi devenit aliata de nădejde a Mamariței, rostește răspicat, adresîndu-se colectivului :

— Fraților, să nu-nghițim figura scriitorului, nu ține ! Are cheia la el. Oricînd poate intra la nea Zighi. Îl așteptăm aici, pînă se-mbracă !

Bine c-a pomenit de cheia respectivă. Uitasem s-o scot din broască. O iau, o vîr în buzunarul pijamalei, și pornesc, pășind demn, spre odaia mea.

Mă îmbrac la repezeală, iar peste cîteva secunde sînt iarăși pe coridor.

Nu m-așteptam să fiu primit cu ovații. Dar nici cu-atîta evidentă ură. Nu chiar generală, deoarece Finichi, Bigam și Mogam par ceva mai puțin agresivi.

Îi invit cu glas autoritar :

— Să mergem jos, în living-room.

Cortegiul, tot cu madam Nachtigal în frunte, porneşte spre destinaţia indicată.

Coborîm scările în grup, păşind ca după mort. Asta în ciuda faptului că mortul rămînea de unul singur, în ultimul său somn.

În living-room, bate vîntul ca-n tundră. Etanşeitatea geamlîcului lasă mult de dorit. Mariţa aprinde luminile. Menajeria se înghesuie în jurul mesei, aceeaşi unde servise faimosul prînz de gală, şi se aşază zgomotos pe scaune.

Deoarece eu sînt cel care conduce operaţiile, ocup locul de onoare, cel din capul mesei.

Sînt impresionat. Nimeni nu pare să-l plîngă pe inginerul Gaterek. Nimănui nu-i lăcrimează ochii. Toţi aşteaptă să iau cuvîntul. Ceea ce şi fac :

— Cum procedăm ca să anunţăm organele de miliţie ? Cine se duce ?

Rumoare.

Doctorul Hannibal bate cu satîrul în masă.

— Linişte ! Ia spune-ne, domnule Conan, crezi că-i posibil, mai înainte de-a se potoli vijelia şi potopul de-afară, să putem coborî pînă în sat ? Dumneata te-ai încumeta ?

— Sigur că nu ! Că n-oi fi nebun să vă las singuri cu inginerul. Asta ar mai trebui. Ştiu că vă interesează cheiţa !...

Din nou rumoare.

Dar nu indignarea îi determină să vocifereze în surdină. Ci faptul că le-am demascat intenţiile.

Aşteptînd să se liniştească spiritele, mă îndrept spre geamlîcul dinspre terasă. La lumina fulgerelor, încerc să văd care-i situaţia de-afară.

Urgia lui Dumnezeu. Plouă cu găleata. Tună şi bubuie ca-n faimoasele comunicate ale Institutului meteorologic, cînd se anunţă : „cer variabil, vremea în ameliorare...“

Izbutesc să disting „OZN"-ul fraților Flintaș. Ciudat ! N-aș fi crezut că-i vehicul-amfibie. Zgîlțîit de puhoaie, înoată cufundat în apă pînă deasupra roților. Mă trece un fior de groază. Unde-i Bombița mea ? Nu se vede nicăieri. Ba da. Slavă Domnului ! Iată-i portbagajul. Restul este... submarin. Noroc c-am parcat-o între cei doi brazi, de lîngă gardul împrejmuitor. Altminteri trebuie s-o caut pe decindea Prahovei.

Doctorul Hannibal are dreptate. Sîntem, cel puțin deocamdată, sechestrați în vila de la Posada.

Îmi reocup locul din capul mesei. Probabil că arăt destul de preocupat, de vreme ce disting zîmbete strîmbe pe chipurile unora din membrii menajeriei.

Ei, dacă-i așa, lasă că vă învăț eu minte.

Mi se oferă posibilitatea, de astă dată pe viu, nu în scris, să-mi dovedesc multiplele mele calități de investigator privat. Am cea mai bună ocazie de-a mă face folositor organelor de anchetă, pînă la sosirea acestora.

— Deoarece nu pot îngădui nimănui să se retragă în odaia sa, fiind obligați să rămînem aici împreună, chiar pentru simplul motiv că ne suspectăm reciproc, vă propun un joc interesant. Garantez că nu ne vom plictisi. Se cheamă „de-a puia-gaia". Gaia, adică asasinul, iar puii, nevinovații mei colocatari care vor reuși să dovedească neparticiparea lor la acest oribil omor. Nu-i așa că vă pasionează ?

În zadar mă străduiesc să disting pe chipul distinșilor mei ascultători vreun simptom de neliniște. Arată toți ca niște gînditori de piatră.

Mă salvează madam Nachtigal. Se preface încîntată de propunere, exclamînd :

— Să ne jucăm, dom'le Conan. Tot sîntem în noaptea judecății de apoi !

— O fi ea noaptea judecății de apoi, după cum spune coana Mariţa, dar nici aşa să n-o luăm ! — porneşte să vorbească Sică Finichi. — Pînă şi-n biblie, aşa mi se pare, stă scris că, înainte de răstignirea lui Christos, s-a servit o cină. Sper c-aţi auzit de ea : „Cina cea de taină" ! Astăzi n-am prînzit. Şi-mi suflă cineva la ureche că n-am fost singurul. Iar de cinat, nici pomeneală. Doar ştiţi prea bine ce anume ne-a împiedicat.

Nu mă bag în vorbă, deoarece mă consider privat de autoritatea morală. Mai ales după cele „gustate" la coana Mariţa în odaie. Aia, mai zic şi eu, „Cina cea de taină". Şi cină (zdravănă), şi-n mare taină !

Însă doctorul Hannibal îşi asumă riscul să lămurească penibila insinuare a fotoreporterului :

— Frumos ne-ar sta, cu mortul în casă, să ne punem pe înfulecat. Ruşine. Mie unul, mi-ar rămîne mîncarea în gît ! Şi, ca să vă liniştiţi, aflaţi că-n cămară nu se află nici urmă de produs alimentar.

Chipurile participanţilor la şedinţă se crispează. Cînditorii de piatră suferă. De foame. Pentru că, într-adevăr, eu ştiu precis că la prînz n-au avut ce băga în gură. Mă rog, nu din vina mea.

Totuşi, cuprins de remuşcări, îl întreb pe doctorul Bilă :

— N-ar fi posibil să preparăm nişte cafele ? Dar nu din cele cu zeamă de baiţ, cum ni s-au servit la prînzul de gală. Nişte cafele cinstite, fără pretenţii.

Cînd aude că-l acuz de-a fi fiert cafele cu zeamă de baiţ, Bilă Certega aproape că răcneşte :

— Mariţa mi le-a comandat aşa. Mi-a spus să fac „cafele pentru musafiri" ! Nu-i aşa, coană Mariţo ?

— Sigur că nu-i aşa ! Minţi. La urma urmei, ce ţi-ai fi închipuit ? Să dau cafea din import mocofanilor, după cîte bunătăţuri am băgat în ei. Ce, m-aţi cîştigat la belciuge ?

Încerc să aplanez diferendul :

— Domnule doctor, n-are nici un rost, în asemenea momente, să ne certăm. Îmi cer scuze c-am semnalat calitatea echivocă a cafelei de la primirea domnişoarei Gilly. Avem sau n-avem cafea ?

— Avem ! Un kilogram rîşnită, de 10,30 lei suta de grame, şi două kile nerîşnită, din cea de 8,30 suta. Dar n-am să m-apuc acu să macin cafea. Astă-seară, adică în noaptea asta, o să ne desfătăm cu cafea superioară.

Accept propunerea, dar îl opresc din drum pe domnul Bilă, care pornise în direcţia bucătăriei :

— Doctore dragă, n-ai să te superi, dar am să te rog s-aduci aici aragazul. Au să te-ajute fraţii Flintaş şi domnul Finichi. Ne vei prepara cafeaua la faţa locului. Ştii, în felul acesta, eliminăm orice posibilitate de suspiciune. N-am vrea să ne pomenim morţi, dintr-o intoxicaţie cu cafea. S-au mai întîmplat asemenea cazuri. Cred că n-ai nimic împotrivă, nu-i aşa ?

După ce rămîne ţintuit locului, doctorul Bilă se-nvoieşte, printr-un semn făcut cu capul, şi porneşte s-aducă aragazul. Îl însoţesc Bigam, Mogam şi Sică Finichi.

Aşteptăm cu toţii sosirea delegaţiei. Ce-ar fi să ne facă figura, şi să se ducă la inginer în cameră, să-i fure cheiţa ? Nu pot crede aşa ceva. Nu ştiu de ce, dar parcă am o leacă de încredere în fraţii Flintaş. Ba chiar şi-n fotoreporter. Mai ales după întîmplarea din camera actriţei, cînd încercau s-o reeduce la locul de muncă.

Dragii mei colocatari încep să se frămînte pe scaune. Pesemne că-i chinuie şi pe ei aceeaşi problemă. Mariţa se

uită la mine, cu-o privire plină de semnificații. Îi întorc privirea impasibil, fără semnificații.

Ceilalți doi observă ping-pong-ul privirilor noastre, drept care declanșează instantaneu un chinuitor schimb de ochiade. Aproape imposibil de urmărit.

Numai sosirea delegației, trimisă după aragaz, reușește să restabilească echilibrul anterior. Și coana Marița, și actrița și Lucky, constatînd că se înspăimîntaseră degeaba, răsuflă ușurați.

Îi întreb curios :

— Nu aveți impresia c-ați zăbovit prea mult în bucătărie ?

Supărat, mai mult ca sigur din cauza efortului depus, și nicidecum datorită avalanșei de suspiciuni ce se năpustește asupra lui, doctorul Bilă îmi răspunde oarecum agresiv :

— Uite ce-i, domnule Conan, aș vrea să te văd demontînd butelia, eliberînd mașina de gătit de toate cratițele și oalele, căutînd cafeaua prin toate rafturile, cărînd aici întreg calabalîcul, și toate astea în mai puțin de o jumătate de ceas. Ți-este ușor să judeci, stînd pe fotoliu. De ce n-ai venit cu noi, să vezi ce facem ?

Examinez chipurile membrilor delegației. Scăldate de nădușeală, mă privesc contrariate. Într-adevăr, avuseseră ceva de transportat. Uitasem că aragazul, cu cinci sau șase ochiuri, trebuie să cîntărească peste suta de kile. Plus butelia, ceasul de reglare, cheia de montat, o găleată cu apă, ibricele, borcanul cu cafea, plus cestile (opt la număr).

Consider însă că nu-i cazul, în asemenea momente de tensiune, să-mi fac o autocritică, fie ea chiar și formală. Autoritatea mea nu trebuie să sufere cîtuși de puțin. Altminteri, mi se urcă toți în cap.

— Atunci fii amabil și organizează niște cafele, pe plan local.

Marița îmi sare în ajutor :

— Haide, Bilă, nu mai arde gazul de pomană. Ne-apucă dimineața, pînă cînd te hotărăști odată. Mor după o cafea și-o țigară. Chiar, te rog, dă-mi trabucele din bufet.

Atmosfera este destul de încărcată. Și-afară, unde vijelia continuă să-și facă de cap, și-n living-room.

Sorbim toți din cafeaua amară și tare, trăgînd ca disperații din țigările jilăvite. Trabucul doamnei Nachtigal ne învăluie într-un smog irespirabil. Ne resemnăm să tușim discret, doar, doar s-o îndura de noi. Însă coana Marița intensifică tirajul.

Mașina de gătit, cu toate ochiurile aprinse, se află instalată lîngă masă, la îndemîna doctorului Hannibal. Ibricele, umplute iarăși cu apă, așteaptă să dea în clocot.

— Cînd începem să ne jucăm, nene macstrule ? — întreabă Finichi.

Adîncit în studiul a tot soiul de ipoteze, uitasem de joaca făgăduită.

— Tocmai la asta mă gîndeam și eu ! — răspund după o mică pauză, pentru a întări efectul adormitoarei mele declarații. — Cred că toată lumea-i de acord să-ncepem ! Nu ? Doară știți cum e jocul !...

Doctorul Hannibal are rezerve, deoarece își manifestă o curiozitate cu totul nepotrivită :

— Ar trebui ca, mai întîi, să ne explicați regulile jocului... Eu unul, n-am auzit de bazaconia asta : „de-a puia-gaia“...

Nenorocirea este că nici eu nu-l mai țin minte. Dar cum să recunosc, atîta vreme cît intenționez să conduc această anchetă camuflată sub numele de joc ?

În disperare de cauză, mă hotărăsc să blufez :

— Dragă domnule doctor, binecunoscutele reguli vor fi, într-o oarecare măsură, ușor modificate... în scopul unei maxime simplificări. Subsemnatul are să pună o serie de

întrebări, acționînd de partea puilor, iar dumneavoastră veți binevoi să răspundeți...

— Acționînd de partea cui ?... A asasinului ?...

Nu-i prost doctorul Bilă !

— Nici chiar așa să n-o luăm ! Eu fac pe investigatorul, iar dumneavoastră faceți pe asasinii... învinuiți pe nedrept, bineînțeles, fapt pentru care, în răspunsurile furnizate, veți încerca să vă apărați...

— Și dacă nu există nici un asasin ?

— Păi tocmai asta vrem să aflăm ! Poate că răposatul s-a asasinat singur. Deși nu-mi vine a crede...

Madam Nachtigal se enervează, explodînd intempestiv :

— Dă-i drumul odată, dom'le Conan, și nu ne mai bate la cap cu ce crezi sau nu crezi tălică... Ne apucă somnul, de atîta boscorodeală !

— Atunci, coană Mariță, ca să n-adormi pe scaun, încep cu matale. Cînd l-ai văzut pe inginer ultima oară ? La ce oră ?...

Madam Nachtigal ezită cîteva secunde, apoi declară bîiguind :

— Cînd am venit să te iau de la el din odaie !...

Știu că minte, deoarece încă de cînd băusem cafeaua servită de Gaterek mă bîntuise un gînd tulbure. E cazul să-l limpezesc :

— Domnule doctor, i-ai preparat cafea la termos răposatului dumitale frate ?

— Sigur că nu !

Marița Nachtigal sare ca arsă de pe scaun, apoi se așază la loc, atît de ferm, încît scaunul scrîșnește din toate mădularele. După care mărturisește :

— Uitasem de cafea... Eu i-am fiert un ibric de cafea... Mă rugase, spunîndu-mi că nu vrea să-l deranjeze pe Bilă... Mai ales că, pînă atunci, stătuseră împreună de vorbă.

Mă uit insistent la doctorul Hannibal Certega.

Dar doctorul îmi ocoleşte privirea. Nu mă las dus, aşa că-l întreb direct :

— La ce oră ai fost în camera inginerului, domnule doctor ?

— N-aş putea preciza... Dar am stat la taclale vreo jumătate de ceas. Nu mi-a spus nimic de cafea. Mă mir c-a rugat-o pe Mariţa. Tot aşa cum mă miră faptul că dînsa are cunoştinţă de vizita mea. Cu atît mai mult cu cît discutasem despre ea. Nu-i exclus să fi ascultat la uşă, după cum îi stă în obicei...

Mariţa Nachtigal parcurge, într-un timp record, toate culorile curcubeului. Dacă nu se descarcă vorbind, am convingerea că va exploda ca un cazan sub presiune. Spre satisfacţia generală, însă, vorbeşte :

— Măgarule ! Ştiam c-o să vorbiţi despre mine şi fără să mai fiu silită s-ascult pe la uşi. O viaţă întreagă m-aţi bîrfit... De ce nu i-ai spus că l-ai ciripit la miliţie ? Ai ? Doar cunosc denunţul pe care l-ai expediat autorităţilor economice, turnîndu-ţi propriul frate...

Doctorul Hannibal amuţeşte pentru o clipă. Apoi îşi dă drumul :

— Ei, nu mai vorbi ! Parcă n-am fi ticluit amîndoi textul memoriului. Doar tu mi-ai spus că trebuie să-l dăm în gît pe Zighi. Nu-i aşa ?

Madam Nachtigal se închide într-o tăcere rău prevestitoare.

Rapid, conformîndu-mă procedeelor mele îndelung verificate, decid să atac din flanc. Deci, mă adresez fotoreporterului :

— Domnule Sică, dumneata cînd l-ai văzut pe inginer ?

— Imediat după încăierarea din odaia domnişoarei Gilly...

— Te-a chemat dînsul ?

— Bineînţeles ! Dar a trebuit să aştept cîtva timp, pînă să se elibereze terenul. Avea musafiri...

— Pe cine ?

— Fraţii Flintaş. Bigam şi Mogam...

— Şi ce-avea să-ţi comunice inginerul Gaterek ?

— Nimic. Mi-a predat cheiţa pe care o purta la gît. Dealtfel, eram omul lui de încredere. Acum pot să mărturisesc...

Mariţa Nachtigal nu se mai poate abţine :

— Năpîrcă !.. Ai furat-o !...

— Ba dimpotrivă, mi-a dat-o ca să nu i-o furi matale ! Zău că aşa mi-a spus... Ba mai mult, m-a rugat ca în cazul cînd se va întîmpla ceva, să înmînez cheiţa domnului Conan... N-am înţeles de ce, dar am preferat să tac. Inginerul era tare amărît. N-avea nici un rost să-l mai supăr şi eu.

— Cum adică ! Ai cheiţa asupra matale ? — îl chestionez surprins pe fotoreporter.

— Nu ! Am ascuns-o. De frică să nu mi-o şterpelească vreun amator din pensiunea noastră. Că, slavă Domnului, sînt destui...

Notez în minte destinaţia cheiţei, după care îl interoghez pe Bigam, că tot e mai greu la pricepeală :

— Ce făceaţi în camera inginerului ?

Bigam se uită întrebător la Mogam. Mogam îl priveşte încurajator pe frătîne-său. Ceea ce-l determină pe acesta să demareze fulgerător :

— Nene maestrule, tălică ne ştii cine sîntem şi cîte parale facem. De cînd ne-ai prelucrat, am mai stat pe gînduri. Să nu-ţi închipui că sîntem atît de reduşi, încît să-ţi luăm de bune toate cîte ni le-ai îndrugat. O parte din cele discutate însă, m-am învoit cu Mogă s-o punem în practică. Ce mai calea-valea, ne-am hotărît să-i mărturisim domnului inginer, fie-i ţărîna uşoară, că nu sîntem chiar nişte fiare. La urma urmei sîntem încă tineri, şi mai avem vreme să ne încropim şi noi o viaţă mai acătării. Aşa că i-am vorbit despre planurile domnişoarei Gilly, aşa cum bine am făcut că v-am informat şi pe matale.

I-am dezvăluit c-a vrut să ne angajeze pe post de gangsteri, ca-n „Incoruptibilii". L-am pus la curent cu tot ce se mitocoseşte pe socoteala lui, şi că noi nu ne lăsăm amăgiţi de influenţele cosmopolitiste ale caftangiilor din filme.

— Şi ce-a zis inginerul ? — îl întreb curios.

— Ne-a ţinut o întreagă conferinţă ! — intervine Mogam. — Spunea că marile imperii, din trecut şi din prezent s-au prăbuşit şi se descomplectează datorită paraziţilor intestini, adică dinlăuntru.

— Bine, dar ce-a spus despre planurile domnişoarei Gilly ?

— Că le ştie de mult !

Actriţa sare în picioare şi se repede la mine :

— Maestre Conan, dumneata care cunoşti abisurile sufletului omenesc, care ai citit atîtea romane poliţiste, care ai şi maşină de scris, că de-aia eşti scriitor, nu poţi crede în născocirile găinarilor ăştia. Minciuni sfruntate... bălmăjeli... E drept, am trecut pe la nenea Zighi... am vrut să-l încredinţez că n-am nici un gînd rău cu banii lui, că-i doresc numai binele, că vreau să-l apăr de hoţii de-aici, care vor să-i pape paralele...

Începe să mă enerveze. Recită prost, fără dicţiune. Fals.

— Domnişoară Gilly, treci, te rog, la locul dumitale.

— Matale îmi spui aşa ceva ? Mie ? Care ţi-am dat să crăpi toate bunătăţile de pe lume ?... Că de-aia ai ajuns cît o butie...

— Fără atacuri la persoană, dacă se poate. Sînt un glandular. N-am nici o vină că-s atît de gras, tot aşa cum nici dumneata n-ai vreo vină că nu te ajută mintea...

— Adică, mă iei pe ocolite, nu vrei să-mi spui direct că-s neajutorată mintal ? Ei bine, măiestrică, află că nu-s dusă de multe ori la biserică. O viaţă întreagă am muncit din greu, ca să răzbat în arta cinefilă şi să ajung şi eu o vedetă. Nu mi-e ruşine să spun c-am fost ajutată. Dar şi

eu am ajutat arta. Nu-l ţin pe trîntorul ăsta de Lucky ? De ce-o fac ? Nu de amorul artei ? Să ajungă şi el un cineva, în lumea stelelor fără nume şi noroc !...

Guristul face o criză de mîndrie jignită.

— Tu mă faci... trîntor, actriţă din mase plastice ? Dacă mi-ai împrumutat, ca între colegi, nişte miare, înseamnă că-s întreţinutul tău ? Asta să i-o spui lu' mutu', că nimeni nu te crede.

Diva devine verde la chip, ca un praz degerat.

— Actriţă din mase plastice, va să zică ? Las' că te-nvăţ eu minte, gurist nenorocit şi fără talent. Ce-ai căutat la nenea Zighi în odaie ? Că doar te-am văzut. Ce cărai acolo ?

Sesizez din mers afirmaţia actriţei. Interesant. Îl întreb pe guristul rămas cu ochii holbaţi :

— Cînd l-ai vizitat pe inginer ?

— M-a chemat, nene maestrule ! Zău aşa ! M-a rugat să-i împrumut magnetofonul. M-am întors în odaia mea şi i l-am adus. Asta-i tot. Să fi fost cam după zece şi-o litră...

— Şi ce-aţi discutat ?

— Mi-a cerut să-i spun de cînd o cunosc pe Gilly...

De-afară se aud iarăşi cîteva salve de trăsnete. Furtuna, care o clipă păruse că se domoleşte, porneşte din nou să-şi alerge telegarii.

Actriţa înnebuneşte brusc. Aproape răcneşte, cînd îl întreabă pe Lucky :

— Şi ce i-ai spus, nenorocitule ?

— Adevărul ! — îi răspunde guristul înspăimîntat, cu glasul stins.

— Nefericitule ! Ai stricat totul...

Ceva nu-i în regulă. Aşa că-l solicit pe solistul de muzică pop :

— Nu ne poţi informa şi pe noi, acum cînd cineva dintre cei prezenţi l-a lichidat pe inginer, care-i adevărul acesta ?

Gilly intervine disperată :

— Să taci, cretinule ! Nenea Zighi e mort, nu mai poate ciripi...

Fără să insist, îl lămuresc pe Lucky :

— Uite ce-i, domnule cîntăreț, dacă vrei să mai interpretezi vreun cîntec, indiferent de-i pop sau folk, spune-ne adevărul. C-altminteri pleci în turneu la săpat sare, purtînd în cîrcă învinuirea de asasinat...

Se pare că nu era nevoie de insinuări, căci Lucky, după ce aruncă o privire obosită tuturor celor așezați la masă, pornește să depene :

— Adevărul tot trebuia să iasă odată la suprafață, ca margarina... deasupra apei... Mai bine să-l spun, decît să fiu luat de criminal. N-am ce face, Gilly, mi-e mai scumpă pielea mea, decît tenul tău...

Îl întrerup, pentru că pornise să bată cîmpii :

— Dragul meu, treci, te rog, la subiect...

Madam Nachtigal, căreia ultimele declarații ale actriței îi treziseră o apetență neobișnuită pentru informații de la cea mai sigură sorginte, mă susține călduros :

— Chiar așa, puiule, ia spune, tălică, ce-i povesteai bietului Zighi !

Năucit de atîtea presiuni, solistul își reia recitalul :

— I-am povestit tot ce știam despre Gilly... că-i moartă de-acum trei ani, cînd și-a dat duhul într-un accident de mașină !...

Coana Marița se ridică în picioare și se uită foarte atentă la actrița ce se frămîntă pe scaun. Apoi se deplasează agale spre ea, se apleacă deasupra mesei și, pe neașteptate, sfîșie rochia actriței, în dreptul umărului. Cînd aceasta încearcă să se apere, o înșfacă de ceafă și privește încremenită la spatele despuiat.

— Da ! Acuma cred şi eu că-i moartă... De la început am bănuit că-i ceva în neregulă cu fie-mea...

Îmi ies din pepeni. Indivizii s-au pornit să joace teatru, pentru anihilarea investigaţiei mele.

— Terminaţi odată cu imbecilităţile ! Cum să fie moartă, dacă se află aici, lîngă noi ?

Madam Nachtigal, care între timp îşi reluase locul, prăbuşindu-se îndobitocită pe scaun, completează spusele de mai înainte :

— Dom'le Conan, individa asta nu-i Gilly. Fiică-mea avea o aluniţă pe spate, taman sub umărul stîng...

Obosită de moarte, se întoarce spre gurist şi-l mitraliază cu întrebările :

— Spune ce-i cu Gilly, dobitocule ! Ce-ai făcut cu fata mea ? De unde ştii c-a murit ? De ce-ai tăcut pînă acum ?... Ce-ai vrut să faci, aducînd-o aici pe făptura asta ?... Spune c-altminteri te strîng de gît cu mîinile mele...

Dobitocul (botezat astfel de madam Nachtigal, nu de mine) geme încetişor, după care îşi derulează mărturisirea :

— Am cunoscut-o, încă din copilărie, pe adevărata Gilly. Stăteam pe aceeaşi străduţă... Tot timpul eram împreună. Mă însoţea la toate concertele pe care le dădeam la nunţi şi la botezuri... Era cea mai sinceră admiratoare a mea. Acum vreo trei ani, ne întorceam de la Popeşti-Leordeni, unde susţinusem un recital la nunta unui grădinar... Ne aducea, cu maşina lui, Dorel Măduvă, tehnicianul cu instalaţia de amplificare. Cînd să intrăm în Bucureşti, a dat peste noi o basculantă. Şi atunci s-a petrecut accidentul. Gilly, care se afla în faţă, lîngă Dorel, a murit pe loc. Prietenul meu a scăpat cu viaţă... însă fără maşină. Singurul care n-a păţit nimic, am fost eu... adormisem pe bancheta din spate. Cînd m-am trezit,

eram la spital. Pierdusem totul. Şi fata pe care-o iubeam, şi ghitara mea electrică. Dorel pretindea să-l despăgubesc... dar cu ce ! Mi-am revenit cumplit de greu. Am început din nou să muncesc, iarăşi concerte, din nou nunţi şi botezuri. Aveam nevoie de-o fiinţă care să mă iubească... Şi-atunci m-am încurcat cu fata asta, pe care o ştiam mai de mult. Era cea mai bună prietenă a lui Gilly, aşa c-am botezat-o tot Gilly. Însă era mereu ocupată cu filmele ei, cu domnul Bubi, cu regizorii şi cu probele... Lăcomia a împins-o la gîndul ăsta nenorocit, să-i ia locul lui Gilly. Ştia că răposata are aici, la Posada, un fel de mamă din flori... Precum şi-un tată denaturalizat... dar ştia şi că există o moştenire... mă rog, ştia totul din ce-i povestise biata Gilly... Semăna atît de mult cu răposata, încît, cînd şi-a vopsit părul, nu mai eram în stare s-o deosebesc nici eu de fosta mea dragoste. Şi atunci am iubit-o chit că era subvenţionata lui Bubi...

Răcnetul coanei Mariţa face să zbîrnîie ferestrele :

— Nemernicule ! Ticălosule ! Îţi trebuia şi banii ăşteia, tot aşa cum păpai paralele fetiţei mele...

— Nu-i adevărat, coană Mariţo ! Mă jur că nu-i adevărat ! Adevărata Gilly n-avea un sfanţ. Trăiam din onorariile mele... atît de mult ne iubeam. Nici n-o prea ajuta mintea... nu ştiu cu cine o fi semănat... dar era tare neajutorată. Nu se pricepea la nimic... Iar cu filmele nu făcuse mare brînză...

Gilly intervine fulgerător :

— Minte, Mamariţo !.. El n-o lăsa să lucreze !...

— Să nu-mi zici Mamariţo, că te omor, travestito !

— N-are importanţă, a doua oară ! Gilly era prietena mea cea mai bună. Totdeauna spunea că parc-am fi surori... De-aia ţi-am spus atît de uşor, fără remuşcări, Mamariţa. De fapt, am vrut să-ţi fiu de ajutor, să nu ştii c-ai rămas ca şi orfană, să nu suferi. Să ai cui să-i laşi averea... Şi mata, şi inginerul...

Totul sună atît de înduioşător de fals, încît simt nevoia să-i stăvilesc torentul melodramaticelor declaraţii :

— O să vedem noi, mai tîrziu, cum vine chestia cu moştenirea... Deocamdată, lasă-l pe Lucky să-şi termine povestea. Dă-i mai departe, maestre ! Treci la refren...

Lucky mă priveşte chiondorîş, însă mi-ascultă sfatul :

— Asemănarea lor a dat naştere ideii cu înlocuirea.. La urma urmei, nimeni n-avea de pierdut ! Madam Nachtigal se-alegea cu fata, inginerul cu moştenitoarea...

— Iar voi cu paralele !... — îl completez eu indignat.

— Acuma s-au dus dracului !... — îngînă amărît solistul.

— Din pricina ta, imbecilule ! — strigă actriţa. — Din pricina ta... Cine te-a pus să-ţi baţi gura... Imbeciluţ ai fost, de cînd m-am încurcat cu tine ! Imbeciluţ şi drăguţel. Că de-aia te-am luat. Şi pentru una, şi pentru alta. Acum o să se bucure hodoroaga de hîrtii... Că nouă ne picau rău !... O viaţă întreagă s-a bucurat de tot ce-i mai bun pe lumea asta... Şi ea, şi inginerul. Au furat ca-n codru... Iar doctorul, ce ? crezi că el a stat degeaba pe tuşă ? Toţi sînt nişte găinari. Şi fotoreporterul, şi nenorociţii ăştia de fraţi, afacerişti de sezon... Şi nici scriitorul ăsta, nici el nu-i cine ştie ce uşă de biserică... Acuma ne dă lecţii... L-a apucat dragostea de inginer... Dar ce căta la el în odaie ? Ai ?

Încep să mă enervez :

— În nici un caz ceea ce-ai căutat dumneata !

— Ajurea ! Asta s-o spui lui mutu !

În aceeaşi clipă, afară, trăsneşte cumplit. Ploaia porneşte să duruie şi mai acătării. Pe sub uşa dinspre terasă se scurge o şuviţă de apă. Dar se lasă absorbită de covorul coanei Mariţa.

Actriţa continuă să declame :

— Huzuriţi, nu mai puteţi de bine ! De ce n-am huzuri şi noi ? Nu sîntem şi noi oameni ? Atîta timp cît există

asemenea paraziți ca voi. Trîntorul ăsta de cîntăreț, cît e el de imbecilut, s-a gîndit totuși bine cînd a pus la cale înlocuirea răposatei cu mine...

— Ai înnebunit ? — bîiguie speriat solistul. — Ce, eu am organizat chestia asta ?...

— Dar cine ? Măta vitregă, din Oltenia ?... Nu tu mi-ai pomenit de vînzarea casei inginerului ? Gilly știa de treaba asta ! Cine m-a îndemnat să-i angajez pe Bigam și Mogam ? Nu tu ?

Bubuiturile trăsnetelor de afară se îndepărtează. Și, deodată, pe neașteptate, ploaia încetează. Din cînd în cînd doar, la orizont, spre Comarnic, cerul mai este sfîrtecat de cîte un scurtcircuit electric. Dar în curînd dispar și acestea. Așa cum se întîmplă la munte, apa începe să curgă la vale, scurgîndu-se în torente zgomotoase.

Madam Nachtigal își aprinde iarăși trabucul. I se stinsese în timpul declarațiilor actriței. Normal. Toți rămăseserăm cu gurile căscate, fără să mai răsuflăm.

Învăluită de smogul pe care-l emană spontan și-n proporție de masă, coana Marița oftează din greu, după care rostește amărîtă :

— Nenorociților ! Pentru un pumn de bani l-ați omorît pe bietul Zighi...

Actrița și solistul protestează instantaneu :

— Noi ? Dumneata, coană Mariță, să-ți fie de colo pînă colo...

Madam Nachtigal nu se dezvinovățește. Tace. Nu mult. După ce examinează chipurile asistenței, decide autoritară, așa cum a făcut-o dintotdeauna :

— Bilă ! Du-te și deschide ușa dinspre terasă. Nu vezi că ne înăbușim în fumul ăsta ?

Și pentru a ne demonstra gradul de poluare a atmosferei, mai trage de două ori, la rînd, din trabuc.

Buimăcit de cele auzite, nu mai am tăria de-a-l împiedica pe doctorul Hannibal să execute porunca doamnei Nachtigal. La urma urmei, dînsa-i stăpîna casei.

Certega, ca un robot, păşeşte anchilozat în direcţia terasei. Deschide uşa. Aerul proaspăt, încărcat de ozon, năvăleşte în living-room. Doctorul se întoarce, ţinînd în mînă o bucăţică de hîrtie.

— Ia uitaţi ce-am găsit lipit pe geam !

Mai înainte de-a apuca să-i cer biletul, coana Mariţa i-l smulge din mînă. Îl citeşte, apoi mă întreabă, plină de bănuieli :

— Ce-i asta, maestre ? Îţi este adresat. E scrisul lui Zighi. Ia auzi : „Domnule Conan, dacă vrei să nu mă dezamăgeşti, ascultă banda pînă la capăt. Ai cafea fierbinte în termos, iar în noptieră colecţia mea de coniacuri. Îţi recomand, totuşi, „Hennessy"-ul. Pe curînd, al matale sincer preţuitor, ing. S. Gaterek." Ce caută scrisoarea asta pe geamul uşii ? De ce-ai aruncat-o ? Înseamnă c-ai găsit-o atunci cînd ai fost în odaia lui Zighi. Ai dat ascultare ultimei sale dorinţe ?

Înmărmurit, privesc la hîrtiuţa din mîna doamnei Nachtigal. Este biletul pe care mi-l furase vîntul, absorbindu-l pe fereastră.

După explicaţiile de rigoare, adunarea mă priveşte încruntată. Se vede că aşteaptă răspunsul solicitat de doamna Nachtigal. Să le dau satisfacţie, c-altminteri intră la bănuieli.

— N-am fost în stare să ţin seama de rugămintea inginerului ! Iertaţi-mă, dar cred că-nţelegeţi. Cum era să sorb tihnit din cafea, ascultînd la magnetofon glasul cadavrului de lîngă mine ?

31). INTERMISSION

Se pare că declarația mea nu se bucură de prea mare trecere.

Madam Nachtigal, fără să lase scrisoarea din mînă, mă privește pe sub sprîncene, de parcă dînsa ar fi anchetatorul. După care strivește trabucul în ceașca de cafea, răsucindu-l și stîlcindu-l în toate chipurile, pentru ca apoi să zîmbească strîmb și să mă întrebe (la fel de oblu) :

— Și, tălică, îți închipui că înghițim asemenea gogoși scriitoricești ? Adică vrei să ne faci a crede că n-ai ascultat banda ? Nu ține figura, dom'le Conan ! Oi fi mata vreun detectiv, dar nici noi nu sîntem căzuți în cap...

Amfitrioana mă calcă pe nervi.

— Ascultă, doamnă Nachtigal, nu-mi stă în obiceiul să-ndrug minciuni cu duiumul, așa cum mi s-a întîmplat s-aud, pe-aici, la dumneavoastră... Asta, ca să fim „în clar"...

Murmurul asistenței mă silește să privesc la mutrele respectivilor. Pînă și frații Flintaș, pe care îi socoteam cîștigați de partea dreptății, pînă și Sică Finichi, cel care mi se alăturase, mă privesc chiondorîș, de parcă le-aș fi citit dosarele de cadre. De ceilalți nu mai pomenesc. Toți poartă pumnale în ochi.

Mă ridic de pe scaun. Toată lumea execută, la comandă teleghidată, aceeași mișcare.

Uimit de efectul neașteptat al inițiativei mele nevinovate, mă așez la loc.

Adunarea ia din nou loc pe scaune. Parcă am fi un balet mecanic. Pentru a preîntîmpina manifestările de mimetism ale menajeriei, răcnesc din adîncul plămînilor, cu riscul de-a-mi provoca o spargere de vase :

— Nimeni să nu se miște de la loc. Gata ! Ajunge ! Nu mă mai joc. S-a terminat chestia cu „de-a puia-gaia". Sînt lămurit...

Încep să mă plimb prin living-room, urmărit de lase-

rele în funcțiune ale privirilor celor așezați în jurul mesei.

Aruncînd o uitătură fugară, îmi dau seama că furtuna s-a potolit. Afară nu se distinge nimic. Însă se aude șiroind apa de pe acoperiș, scurgîndu-se în șuvoaie pe cimentul din jurul clădirii.

E mai mult de-o jumătate de oră, de cînd mă învîrt și mă tot învîrt prin imensa odaie. Cred c-am bătut peste doi kilometri. Exact ca-n prescripțiile medicale ale prietenului meu Doru-doctoru'.

În răstimpul plimbării, izbutesc să recapitulez discuțiile avute cu prilejul jocului născocit de mintea mea sclipitoare.

Rezultate = nule. Toți îl vizitaseră pe inginer. Însă ultimul care-l văzuse, și încă mort, eram tot eu. Să fiu asasinul ? Imposibil. Doar sînt în deplinătatea facultăților mele mintale. Care nu-s de ici, de colo...

Singura chestie serioasă, era demascarea impostoarei. Dar nu mi se datora mie, ci spaimei care intrase în sufletul mic al solistului.

Am obosit. Văd că zorile își întîrzie apariția. Privesc la cadranul ceasului...

— Nu mai căta la ceapa aia a dumitale, că tot nu merge bine, las' că-ți dau eu ora exactă : a trecut de trei și jumătate, plus ceva mărunțiș...

Coana Marița își balansează ceasul de buzunar, cred că-i un „Rosskopf-patent", antebelic, agățat de-un lanț de fier (probabil inoxidabil).

Verific, uitîndu-mă încruntat la „Omega" mea. A stat la unu și zece.

— Uite ce-i, maestre, — mă lămurește Madam Nachtigal, — hai să spunem lucrurilor pe nume... sîntem toți de părere că, dacă-i vorba să fim bănuiți de asasinat, nu putem fi singurii, atîta vreme cît ne ascunzi ce-i cu banda lăsată moștenire de Zighi...

O reped înciudat :

— Dar cine altcineva, în afară de voi ?...

— Dar ce, tălică eşti scutit ? Doar eşti major şi vaccinat... Nu avem altă soluţie decît s-ascultăm cu toţii magnetofonul... Astfel scapi de bănuiala ce te apasă... Ne şopteşte cineva că ştii mai multe în legătură cu moartea lui Zighi... Vrem s-ascultăm ce-a dorit să-ţi spună răposatul...

Corul dezlănţuit de propunerea (dealtfel judicioasă) a coanei Mariţa, face să zbîrnîie ferestrele.

Trec imediat în capul mesei, bat cu pumnul în tăblia ei, cerînd liniște desăvîrşită :

— Va să zică nu vă inspir pic de încredere ? Bine ! Să nu vă pară rău, scumpii mei... Aducem magnetofonul aici... Priză avem, curent este, aşa că va trebui să funcţioneze... Iar cînd va porni să vorbească, vă veţi muşca pumnii...

— De unde le ştii, tălică, aşa ca la carte ? Ai ascultat cumva ?...

Insolenţa doamnei Nachtigal depăşeşte ori ce limită.

— Coană Mariţo, — i-o trîntesc verde în faţă, — eu n-am nevoie s-ascult ca să ştiu, eu deduc... E bine ?

— Atunci să deducem aici aparatul ! — propune madam Nachtigal.

32). AUTORECVIEM, PENTRU VOCE SOLO... FĂRĂ COR, ORCHESTRĂ ŞI PREA MULT TAM-TAM !

Tărăboiul declanşat de transportul magnetofonului („Grundig" !) din odaia mortuară, însoţit de întreaga şleahtă a menajeriei de la Posada, nu mai merită a fi descris. Ar fi penibil.

Deplasarea cortegiului nu putea fi asemuită decît cu o înmormîntare bizară, sinistră, în care rudele însoţeau la groapă nu rămăşiţele pămînteşti ale răposatului, ci corpul metalic al unui agregat acustic purtător al glasului celui decedat.

Iarăşi ne aflăm instalaţi în jurul mesei. Magnetofonul a fost aşezat de-a dreptul pe maşina de gătit, pentru a fi mai la îndemînă. În dreapta aparatului l-am plasat pe Lucky, în calitatea lui dublă de proprietar al „Grundig"-ului şi de specialist în mînuirea acestuia.

Constatînd prezenţa tuturor celor interesaţi, mă adresez solistului :

— Porneşte-l, domnule Lucky !

Marele cîntăreţ pop, vedeta atîtor nunţi şi botezuri, apasă un buton. Aparatul rămîne nepăsător şi rece. Refuză (cu încăpăţînare) să se supună comenzii.

De emoţie, solistul începe să scîncească :

— E mort, maestre ! Mi-a stricat magnetofonul !...

N-ar fi exclusă şi această posibilitate. Inginerul, cînd îl bătusem prietenește pe umăr, căzuse cu capul peste tabloul de comenzi.

Actriţa ne salvează, intervenind brusc :

— Cum vrei să meargă, nefericitule, dacă nu l-ai băgat în priză ? !

Într-adevăr, ştecherul zăcea lîngă picioarele aragazului.

Solistul se consideră insultat, drept care se răţoieşte la Gilly :

— Las-o mai moale, fericito, unde vezi priză la maşina de gătit ?

Cu tactul care mă caracterizează, întreprind o acţiune de temperare a spiritelor.

În primul rînd le dau dreptate amîndurora :

— Nici o maşină electro-tehnică nu funcţionează fără curent, iar aragazele încă n-au fost prevăzute cu priză. Astea-s fapte de necontestat ! Lăsaţi că aranjez eu lucrurile...

Satisfăcut de aforismele emanate cu atîta alegreţă de spirit, mă îndrept către uriaşul bufet al coanei Mariţa.

Din timpul celebrului prînz de gală, observasem că-n sertarul principal se află un prelungitor. Vreo cinci metri de fir electric, nici mai mult, nici mai puţin. Îl extrag din cutia de carton („Pişcoturi pentru şampanie") în care se găsea adăpostit. Fără să ţin seamă de bîţîiala suspectă a ştecherului, îl vîr de-a dreptul în priza de lîngă uşă.

În aceeaşi clipă se produce o scînteie albăstruie, simt cum mă scutură cineva zdravăn şi începe să mă zgîlţîie cu o frecvenţă din ce în ce mai sporită.

Noroc că se stinge lumina, c-altminteri muream electrocutat. Spre bucuria asistenţei din jurul mesei.

Imediat urlu cît mai autoritar :

— Nimeni nu se mişcă de la locul său ! Imediat înlocuiesc siguranţa. Unde-i tabloul, coană Mariţo ?

— Stai blînd, dom'le Conan ! — mă sfătuieşte amfitrioana. — Ce, vrei să-mi dai foc casei ? Lasă că mă ocup eu. Numai scoate din priză prelungitorul ăla. E defect. Mi-a ars de vreo cinci ori siguranţele...

Peste treizeci de secunde avem iarăşi lumină.

Coana Mariţa se află lîngă mine. Din aceeaşi cutie („Pişcoturi...") scoate un alt prelungitor. Fără să ezite cîtuşi de puţin, îl înfige rapid în priză, porneşte cu capătul celălalt spre magnetofon, şi-l implîntă exact la locul indicat.

De unde o fi cunoscînd oare sistemul de cuplare la reţea al „Grundig"-ului ? Ciudat, foarte ciudat. Dacă nu şi bizar !

Întrucît solistul lăsase butonul de pornire apăsat, numaidecît se stîrneşte entuziasmul ritmat al rock-urilor.

În mijlocul îndurerării generale, mai mult sau mai puţin autentică, această muzică stenică, plină de avînt şi energie, ca un soi de Pepsi-Cola transpus în semnale sonore, distonează destul de neplăcut. Însă nu pentru toată lumea. Lucky bîţîie din cap, extaziat de frenezia orchestrei. Aşijderea şi falsa Gilly.

Ceea ce mă uimeşte însă, este surpriza întipărită pe chipul doctorului Hannibal. La vîrsta lui, ritmurile rock-urilor ar fi trebuit să-l indispună. Dar, dimpotrivă, Bilă pare să le aprecieze într-un mod deosebit.

Aşteptăm cu toţii, nespus de încordaţi, s-auzim de ce m-a invitat răposatul Siegfried Gaterek s-ascult banda pînă la capăt.

Pînă să se ajungă la sfîrşitul benzii, care se derulează cu 9,5 cm pe secundă, trece aproape o jumătate de ceas.

Banda se apropie de sfîrşit. Pe rolă nu cred să fi rămas mai mult de zece-cincisprezece centimetri. Mai sînt opt... şapte... şase... Şi, deodată, ca de pe cealaltă lume, se aude glasul inginerului :

— „Meştere Conan, ambiţiile dumitale detective vor fi satisfăcute. Regret că pentru autorecviemul meu n-am găsit o muzică mai adecvată, — s-ar fi cuvenit nişte Chopin sau Wagner, dacă nu chiar Stravinsky, — dar solistul nostru pop nu posedă aşa ceva în depozit. Mesajul pe care ţi l-am lăsat, se află pe pista a patra..."

Banda s-a terminat. Rola se opreşte automat. Avem de-a face cu un „Grundig", nu cu un produs de serie.

Privesc nedumerit la asistentă. Aceasta se uită la mine în acelaşi chip. Chiar puţin neîncrezătoare.

Trebuie să apelez la Lucky :

— Care-i pista a patra, meştere ? Cum trebuie să procedez ?

Lucky îmi răspunde insolent :

— Ar fi mai bine să mă lăsaţi pe mine. Iar o să ardeţi siguranţele... „Grundig"-ul ăsta nu-i maşină de scris...

Cîtă incultură ! De unde să ştie nefericitul ăsta de solist, — specializat în petreceri rurale, nunţi şi botezuri, — că marele James Hadley Chase, unul din şerifii romanului poliţist negru, foloseşte un magnetofon pentru dictarea lucrărilor sale. Deşi, dacă ar fi posedat ceva cunoştinţe stilistice, şi-ar fi putut da foarte uşor seama.

Însă mi-e teamă că Lucky cloceşte ceva în gămălia de creier pe care o poartă adăpostită sub claia de plete. Dacă intenţionează să şteargă înregistrarea ?

— O să cooperăm, domnule Lucky ! Mai pricep şi eu cîte ceva în materie de instrumente electro-acustice...

— S-a văzut... — îmi răspunde guristul, încercînd vizibil să mă compromită în faţa membrilor menajeriei.

În interesul cauzei, fiind şi eu curios s-ascult audiotestamentul inginerului Siegfried Gaterek, îi îngădui solistului, — sub stricta mea supraveghere, — să întoarcă banda.

Terminînd operaţia, — destul de simplă dealtfel, — rola porneşte să se deruleze. Nimic. După alţi douăzeci de centimetri, iarăşi nimic.

Lucky-Lucky geme. De parcă i-ar fi trecut un buldozer peste corzile vocale.

— Vai mie... Mi-a şters recitalul lui Hendrix !...

Însă n-apucă să-şi termine bocetul de jale, că inginerul porneşte să vorbească :

— „Domnule Al Conan Doi ! Cînd ai s-asculţi această bandă, eu am să mă aflu pe altă lume... poate mai bună, poate mai rea... dar, în sfîrşit, o lume în care am scăpat de greutăţi... Dumneata, în mijlocul adunăturii de găinari din pensiunea Mariţei, de-abia le vei cunoaşte... Asta la început, pentru că mai tîrziu va fi şi mai cum-

plit... Dar, ţinînd seama de adagiul „ars longa, vita brevis"; să trecem la problemele noastre..."

Urmează o pauză de vreo cîteva zeci de secunde.

Inginerul începe din nou să-şi depene confesiunea:

— „În moartea mea, care nu va fi deloc întîmplătoare, trebuiesc implicaţi Mariţa, Bilă, Gilly şi cîntăreţul... Rapacitatea, îndelung verificată, a Mariţei o plasează pe primul loc. Mai mult ca sigur că Bilă îi va servi de complice, aşa cum a fost o viaţă întreagă. Nu cred că vor conlucra cu cuplul Gilly-Lucky. Paraziţii ăştia, prea reduşi ca să profite de avantajele unei misiuni în colectiv, vor încerca să dea lovitura singuri. Ceea ce nu ştiu, este modalitatea pentru care vor opta. Mobilul, însă, este mai simplu de determinat. Banii! Cei patru sute de mii de lei, luaţi pe casa din Bucureşti. Mariţa, la instigaţia lui Bilă, m-a denunţat organelor economice. Mi-am ispăşit pedeapsa. Eram vinovat. Bineînţeles, nu m-am lăsat nici eu tras pe sfoară. Internarea lui Bilă, într-un „pension", poţi să-i şi comunici, se datorează denunţului meu. Merita, după cîte mi-a făcut, să probeze şi el din plăcerile recluziunii. Dealtfel, încă de acum cîteva zile, am trimis un memoriu la miliţia judeţeană, prin care anunţ apropiata mea asasinare. Le-am furnizat, pe larg, toate informaţiile necesare. Numele principalilor interesaţi, precum şi cîte o scurtă biografie romanţată..."

Doctorul Hannibal şi madam Nachtigal se privesc înspăimîntaţi.

Banda continuă:

— „...e ceva în neregulă cu Gilly, dragă domnule Conan... tare aş vrea să verifici, dacă va mai fi posibil, ce făcea acum vreo trei ani... după cîte am aflat din ziare, a avut un accident de automobil, însă nu se observă nimic în comportamentul ei... şi nici nu mi-a pomenit nimic despre asta... de altminteri am senzaţia că suferă de-o ciudată amnezie parţială, nu cunoaşte o mulţime de amănunte din propria ei viaţă... Acum aş vrea să-ţi explic

sursa unui fenomen ce mi s-a părut că te-a îngrijorat foarte mult... mă refer la persistentul parfum de migdale din pensiunea Mariței... Eu l-am creat, folosind o nevinovată esență aromatică, pentru a-l vîrî cît mai adînc pe Bilă în postura de criminal... Oricine știe că acidul cianhidric miroase a migdale... Iar un doctor își poate procura, într-un chip sau altul, o infimă cantitate, suficientă pentru a lichida un mic crăsel..."

Acum îmi dau seama de rostul sticluței cu esență de aromă de migdale. Formidabilă inițiativă. Doamne, și cît mă preocupase mirosul acesta asasin !

Banda se derulează mai departe, fără să țină seama de reflexiile mele intestine :

— „...să știi, domnule Conan, că nu mă îngrijorează prea mult apropiatul meu deces, și ai să afli mai tîrziu de ce. Sînt fericit că fiarele care și-au bătut joc de sufletul meu își vor primi pedeapsa. Și mai am un motiv să mă simt fericit. După cum ți-am spus, banii de pe casă i-am transformat în pietre prețioase. Spre surprinderea mea, care niciodată n-am fost înșelat, de astă dată s-a găsit unul mai șmecher. Și anume misitul care s-a ocupat de procurarea briliantelor, rubinelor și-a celorlalte nestemate. Toate-s false. Pietre, și nimic mai mult. Nici nu-ți închipui ce-o să se bucure Marița, Bilă, fie-mea și cîntărețul ăla pletos, cînd au să afle adevărata valoare a pietricelelor din casetă. Maximum 350 de lei..."

În clipa aceasta se clatină întreg living-room-ul. Doamna Nachtigal cade cu scaun cu tot. Leșină. Strig la Lucky :

— Oprește magnetofonul !...

Doctorul Hannibal se repede la Marița Nachtigal să-i dea primul ajutor. Dar îl văd survolînd masa, îmbrîncit de-o fantastică bleadă a coanei Marița. Nici gînd să

leşine. Pur şi simplu, de emoţie, îşi pierduse echilibrul. Acum răcneşte şi urlă la doctor :

— Tontule ! Ţi-am spus să faci rost de cheiţă. Dacă cercetam pietrele, ştiam numaidecît că-s false. Idiotule ! Acum s-au dus pe apa sîmbetei părăluţele mele... Praful s-a ales de tot... şi numai din vina ta...

Sînt şi eu emoţionat de mesajul post-mortem al inginerului.

Doctorul Hannibal aterizează iarăşi în scaunul lui, Mariţa se uită cîş la subsemnatul şi-mi porunceşte aproape urlînd :

— Mai pune o dată magnetofonul ăla... dă-l îndărăt, de-acolo de unde spune bestia de Zighi că pietrele nu fac nici trei sutici...

Lucky, la un semn cu capul, pe care-l comit instantaneu, se execută.

— „...cînd au să afle adevărata valoare a pietricelelor din casetă. Maximum 350 de lei..."

Madam Nachtigal ascultă ca îndobitocită. Apoi, pe neaşteptate, se ia cu mîinile de păr, şi porneşte să sbiere ca o vită înjunghiată :

— Banii mei, banii mei... agoniseala mea de-o viaţă întreagă...

Se clatină în stînga şi-n dreapta, se loveşte cu fruntea de tăblia mesei, fără să ţină seama de continuarea discursului inginerului Gaterek. De dincolo de mormînt, ca să mă exprim aşa, deşi nu l-am înmormîntat încă, Zighi vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte...

— „...domnule Conan, trebuie să-ţi mai spun un lucru... destul de trist, dar totuşi adevărat... Dacă fiarele n-au curajul să mă ucidă, mi-am luat toate măsurile de siguranţă. Am să mă sinucid. Încă din primăvară mi s-a diagnosticat un cancer al laringelui... Nu-mi rămîne decît să găsesc modalitatea cea mai comodă... Iar moartea mea

tot le va fi pusă în cîrcă... Însă nu mai am prea mult timp la îndemînă... Mereu mă gîndesc la viaţa mea prăpădită, la Mariţa, la frate-meu, la ispăşirea pe care le-o sortesc... Acum... acum... acu... a... aaah... a..." Banda continuă să se deruleze, dar nu se mai aude nimic.

Stăm şi ascultăm înmărmuriţi. Pînă se termină toată rola.

Singurul zgomot din living-room este bocănitul pe care-l produce madam Nachtigal, izbindu-se cu capul de masă.

Ceilalţi, din starea de prostraţie în care se prăbuşiseră, îşi revin unul cîte unul.

Doctorul Hannibal, înverzit la faţă, şterge într-una lentilele ochelarilor săi de scafandru. Prosopul, eterna batistă (de dimensiuni incredibile) are acum o dublă misiune. Cînd absoarbe transpiraţia abundentă de pe fruntea vraciului-bucătar, cînd încearcă să redea transparenţa (probabil precară) a unor ochelari ceţoşi.

Gilly dă evidente semne de asfixie.

Lucky priveşte „Grundig"-ul ca magnetizat. Zadarnic însă. Rola s-a oprit automat.

Fraţii Flintaş, mai uniţi ca nicicînd, se consultă în şoaptă cu Sică Finichi.

Mă uit la ei intrigat, nereuşind să înţeleg ce-i preocupă.

Mă lămureşte Mogam, în clipa cînd mi se adresează:

— Nene maestrule, de ce-a tăcut inginerul ?

Problema asta mă obsedează şi pe mine. Îmi iau inima-n dinţi, fie ce-o fi, şi-i spun ce gîndesc :

— Cred c-a intervenit ceva... omul pe care-l aştepta !

Bigam, mai tare de cap, insistă :

— Cine ?

— Asasinul !

Sînt totuşi nedumerit. Corpul inginerului Gaterek nu poartă nici o urmă de violenţă. Cînd l-am lăsat în odaia lui, cu capul prăbuşit pe tabloul de comandă al „Grundig"-ului, Zighi nu se afla în posesia nici unui cuţit implîntat în inimă, nici a vreunui orificiu în tîmplă, produs de cine ştie ce glonţ de revolver Iar de sinucis, — aici nu mai există nici o îndoială, — încă n-apucase să rezolve această posibilitate. Singur mărturisise că studia o modalitate cît mai comodă.

Geamurile uşii dinspre terasă încep să se tulbure.

Nu mai privesc la cadranul ceasului. Ştiu c-a stat. Dar este clar că se crapă de ziuă.

33). „SFIDARE LA ADRESA CITITORULUI"

Ellery Queen, unul din marii maeştri ai romanului poliţist de tip enigmistic, avea prostul obicei ca, în majoritatea cărţilor sale, aproape de final, să-şi întărîte cititorii, avertizîndu-i că pot descoperi şi singuri încîlcita taină existentă în povestea ficţionată de dînsul. Toate elementele necesare, pentru îndeplinirea acestei dificile operaţii, se aflau pitite, pe undeva, prin paginile romanului respectiv.

Eu, unul, deşi am încercat în nenumărate rînduri să dau de urma criminalului din romanele sale, apelînd la releele creierului propriu, am fost totdeauna nevoit să le citesc pînă la capăt, ca să aflu adevărul. Niciodată n-am fost în stare să-l găsesc personal. Ar fi trebuit să lecturez din nou întreg romanul. Or, ce să mă ascund după deget, n-aveam suficientă răbdare. Aşa că săream

dezinvolt capitolul intitulat „Sfidare la adresa cititorului", și-l lăsam pe domnul Queen să-mi servească pe tavă rezolvarea enigmei. La urma urmei, pentru asta îl plătisem, atunci cînd îi cumpărasem cartea.

În cazul de față, mă refer la bizara înlănțuire de evenimente petrecute în pensiunea doamnei Nachtigal, stau și mă întreb dacă n-ar fi mai indicat ca un lector tenace să găsească, lipsindu-se de ajutorul meu, adevărul în privința morții inginerului Siegfried Gaterek.

Altă soluție nu văd.

Spre rușinea mea, trebuie să recunosc că, în ciuda multiplelor eforturi mintale depuse, am ajuns la concluzia că-i imposibil să clarific ceva. Regret, dar asta-i situația.

Pînă acum n-am făcut altceva decît să povestesc cele pățite la Posada. Rămîn, însă, o seamă de probleme nesoluționate. Cine a ucis ? Asta ar fi una la mînă. Apoi, urmează două la mînă, adică întrebarea cea mai dificultoasă. Cu ce armă anume a fost ajutat inginerul s-o șteargă de pe această lume ?

Nu mobilul lipsește, ci asasinul. Asasinul și modalitatea utilizată.

Abia după ce-mi rememorez întîmplările din ultimele douăzeci și patru de ore, mă izbește un amănunt care acum mi se pare dintre cele mai însemnate. Dacă inginerul a fost ucis chiar în clipa cînd dicta la magnetofon, cum de-a mai avut răgazul (post-mortem) să-ntoarcă banda, și să-mi indice, la sfîrșitul altei piste, locul unde mi-a lăsat mesajul pe care mi-l destinase ?

Comodă soluția imaginată de domnul Ellery Queen. Îl sfidezi pe cititor, iar el rezolvă problema.

Nu-mi rămîne altceva de făcut, decît să procedez la fel. Așa că, iubiți cititori, încercați să vă descurcați. Eu, pînă una alta, mă abțin.

Mai ales că sînt singur. Iar Ellery Queen, de fapt, sînt doi. Doi veri primari care, din lipsă de altceva, s-au apucat să scrie romane polițiste, sub un unic pseudonim. Cred și eu că le convenea figura cu sfidarea. Unde-s doi, puterea crește... Dacă mai adăugăm și răsmiile de cititori, nici nu-nțeleg de ce mai scriau și capitolul final, în care ofereau dezlegarea enigmei. Puteau să renunțe. Nici nu-i recomandabil să te pui rău cu publicul, subestimîndu-l. Zău așa !

34). DUPĂ DOUĂZECI DE ANI...

Dumas-tatăl, inventatorul celor trei mușchetari, și-a botezat cu titlul de mai sus continuarea aventurilor cvartetului de spadasini. Căci, ăsta-i lucru știut de toată lumea, cei trei rămăseseră tot patru, chiar și după douăzeci de ani.

Însă eu, sechestrat la Posada, unde nu cred s-apuc a mai trăi douăzeci de ani, mă simt obligat să dezvălui cît mai degrabă evenimentele petrecute după ciudata repauzare a inginerului Gaterek.

N-au trecut decît douăzeci de zile de la tragica întîmplare. Însă douăzeci de zile de groază.

Nu mai am nici somn, nici odihnă. Sînt tot timpul un pachet de nervi preambalați. Ancheta efectuată de colectivul organului judiciar m-a adus în pragul unei invidiabile nevroze astenice.

Pe la unsprezece, istoviți de noaptea petrecută în sterile dezbateri investigatorice (inițiate de subsemnatul) ne pregăteam să punem capul pe pernă, barem pentru

cîteva ceasuri. Dar atunci ne-am pomenit cu două mașini alb-albastre. Am dedus imediat cu cine aveam de-a face.

Au urmat cîteva ore de cercetări, interogatorii etc., etc.

Sosiseră, formidabil de prompt, dînd urmare sesizării expediate de inginerul Gaterek.

După ce-au luat imediat contact cu semnatarul scrisorii, care-i aștepta distant și rece, sub aspectul unui cadavru perfect conservat, după ce s-au distrat ascultînd la magnetofon muzică de calitate (precum și mesajul adresat mie), într-un timp record au rezolvat ceea ce nu fusesem capabil să rezolv eu în treizeci și șase de ceasuri.

Mă rog, profesioniști. Jos pălăria, mi-am zis eu.

Medicul legist, sau cum i-o fi spunînd, diagnosticase chiar de la prima examinare un infarct miocardic. Numai la așa ceva nu mă gîndisem.

Acuma chiar stau și mă mir, cum de nu-mi trecuse prin cap și această posibilitate. Obsedat de ideea crimei, pe care o simțeam plutind în atmosfera încărcată din pensiunea doamnei Nachtigal, uitasem că oamenii mai pot muri și din pricini exterioare unui asasinat.

Mi-am îngăduit, la plecarea respectivului colectiv, să-l întreb pe simpaticul colaborator al miliției, — cred că avea rang de căpitan, — cîteva amănunte în legătură cu problemele care mă frămîntau :

— Domnule căpitan, nu știu dacă v-ați dat seama că numele meu, sub care sînt cunoscut aici, la pensiunea doamnei Nachtigal, este doar un pseudonim. De fapt, mă cheamă...

— Nu vă mai osteniți, maestre, știu totul... Am citit în buletinul de identitate... Mă bucură că am găsit aici un apreciat ziarist, care, semnînd Al. Coman, este mult mai cunoscut decît scriitorul Al Conan Doi. Sînt de asemenea încîntat că vă preocupă literatura polițistă. Pro-

babil că va veni ziua cînd veţi deveni o celebritate. Deocamdată, însă, vă sfătuiesc prieteneşte să ne lăsaţi pe noi a ne ocupa de investigaţiile de rigoare. Dumneavoastră n-aţi reuşit decît să încurcaţi lucrurile... Dar, avînd în vedere că în cazul de la Posada există un excelent material documentar pentru un roman, pe care sper să-l scrieţi într-o bună zi, am să vă clarific cîteva aspecte care v-au scăpat în ancheta pe care aţi întreprins-o...

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule căpitan. Chiar voiam să vă rog, bineînţeles dacă nu încălcăm legea, să-mi explicaţi cum a procedat decedatul, după ce-a murit de inimă, să-ntoarcă la loc banda, trecînd-o pe altă pistă... Asta-i problema care mă chinuie cel mai mult... Apoi...

Căpitanul zîmbeşte pe sub mustaţă, deşi nu poartă breton sub nas :

— Un moment ! Mai întîi să lămurim chestia cu magnetofonul... Dacă aţi fi avut răbdare să ascultaţi banda în întregime, adică toate cele patru piste, aţi fi aflat şi singur adevărul... Atunci cînd s-a întrerupt mesajul ce vă era destinat, avusese un prim atac de cord... Pînă ce şi-a revenit, banda se terminase, iar rola se oprise automat. Atunci, ştiind că nu era exclusă posibilitatea să mai survină un atac, inginerul a schimbat pista, a pornit iarăşi magnetofonul, şi v-a mai lăsat un mesaj... Pe-acesta, însă, nu l-aţi ascultat. Se afla la începutul pistei cu muzică rock. Doar cîteva cuvinte, atît a mai apucat să spună...

Ard de nerăbdare să aflu despre ce-i vorba.

Simpaticul căpitan simte aceasta, şi-mi satisface pe loc curiozitatea :

— Vă transmitea, după părerea mea, o informaţie capitală : „Domnule Conan, cred c-am rezolvat şi problema sinuciderii... există o boală splendidă ce se cheamă atac de inimă... primele simptome s-au şi manifestat... la vîrsta mea, vor urma numaidecît şi celelalte... le aştept îm-

păcat..." Doar atît. Urmează, după acest mesaj, concertul formației Bill Halley. Apoi a mai avut răgazul, la sfîrșitul pistei, să vă indice locul unde se afla înregistrat mesajul principal...

Nu sînt mulțumit :

— Cînd am intrat în odaia inginerului, magnetofonul cînta de zbîrnîiau ferestrele... Numai că inginerul nu-l mai auzea de multișor... Cînd a putut înregistra, pe ultimii centimetri, indicația respectivă ?...

— Nu-i greu de dedus, — mă lămurește căpitanul, după ce-a înscris mesajul pe bandă a dat rola îndărăt, a pornit iarăși să asculte, timp în care v-a scris și biletul. Abia după aceea, cel puțin așa îmi închipui, a avut loc ultimul atac... S-a produs infarctul, inima a explodat, dar inginerul a murit fericit, purtat pe aripile muzicii...

Renunț să-l mai deranjez cu întrebări stupide pe atît de binevoitorul interlocutor. Dacă aș insista, ar însemna să-mi dezvălui lacunele, pe care abia acum le constat, în sistemul meu de gîndire investigatorică... Mai bine s-o las moartă.

Mașinile au demarat dificultuos, patinînd și derapînd în nămolul pricinuit de ploaia de peste noapte. Și duse au fost.

Iar eu am rămas în ghearele pensionarilor doamnei Nachtigal. Tot timpul cît stătusem de vorbă cu căpitanul, mă supravegheaseră atenți și intrigați de la fereastră. Acum eram la dispoziția lor.

Cine poate ști ce le umblă prin cap. Fără îndoială, își închipuie că am „ciripit" (pentru a mă exprima pe limba actriței) fapt pentru care va trebui să dau socoteală. Cum ? Ei bine, asta nu mai sînt capabil să prevăd. Cu menajeria doamnei Nachtigal, totul este posibil.

Lucru foarte ciudat, după plecarea celor două turisme (alb-albastre), deşi bănuiesc că era ora prînzului (15.00 h.) pentru prima oară în viaţa mea renunţ la dejun. Pic de somn.

În timp ce membrii menajeriei pun de masă, urc la mine în odaie. N-apuc să-mi dau jos hainele, că mă prăbuşesc zobit de oboseală de-a latul patului. Dacă am fost în stare să mă lipsesc de hrana cea de toate zilele, înseamnă că mă preocupă ceva deosebit de important. Chiar aşa şi este. Mă chinuie stăruitor un gînd cumplit. Ce va urma, după toate cele întîmplate ? Dar nu izbutesc să mă concentrez. Adorm ca un buştean.

Cînd mă trezesc, datorită unor insistente bătăi în uşă, constat că nu fusesem în stare să dorm nici două-trei ceasuri. Pe fereastră se strecoară lumina vie a după-amiezii. Pesemne că nu-i mai mult de ora patru, patru şi jumătate. Bătăile se înteţesc. Şi ca volum, şi ca frecvenţă.

— Ce faci, dom'le Conan, nu te mai scoli odată ? Este coana Mariţa.

— De ce nu mă lăsaţi în pace, să-mi văd de somn ? Abia m-am culcat !

Madam Nachtigal pătrunde în cameră, fără să mai aştepte invitaţia mea :

— Slavă Domnului că eşti sănătos ! De ieri tot aşteptam să dai un semn de viaţă... Ne temeam să nu fi dat şi dumneata ortul popii, ca bietul Zighi... Cum de-ai fost în stare să dormi în halul acesta ?

Curios. E prima noapte cînd reuşesc să dorm şi eu ca lumea, de cînd am sosit la Posada. Oare să fi zăcut chiar douăzeci şi patru de ceasuri ?

Privesc înciudat la coana Mariţa. Cu trabucul în mînă, fumegă ca un coş de locomotivă „Pacific" antebelică. A îmbrăcat rochie de doliu. Dar nu depistez nici un semn de

durere. Dimpotrivă, am impresia c-a umblat pe la depozitul de „Hennessy". Ea care se lăuda că nu suferă băuturile străinaşilor.

— Îmbracă-te cuviincios, meştere, şi coboară jos la masă, să vărsăm o picătură de vin în amintirea răposatului.

Întorcîndu-se ca un spîrnel, madam Nachtigal părăseşte terenul. Fără a uita ca, din mers, să-mi comunice :

— Nu te lăsa aşteptat, că murim de foame !

În ciuda faptului că doctorul Hannibal, chiar în noaptea apocalipsei, ne informase că nu mai posedă nici urmă de produse alimentare, în living-room s-a încins un zaiafet în toată regula.

Parcă ar fi un parastas de gală.

Deşi pensionarii coanei Mariţa arborează mutrele corespunzătoare, purtînd (unii dintre ei) şi straie cernite, asta nu-i incomodează să masticheze de zor, înfulecînd ca sparţii.

Observ că mi s-a rezervat şi mie un loc. Chiar lîngă madam Nachtigal. Servesc şi eu cîte ceva, ciugulind de ici de colo, — că era de unde, — fiind mai mult atent la chipurile indureraţilor comeseni.

Figurile lor împietrite, însă, nu-mi spun nimic. Atunci renunţ la studiul fizionomiilor, şi încerc să recuperez handicapul. Cînd Dumnezeu or fi avut vreme să prepare atîtea bunătăţuri ? Dar coana Mariţa îmi întrerupe firul gîndurilor, informîndu-mă suspect de dulceag :

— Dragă dom'le Conan, s-a întîmplat o mare nenorocire. După ce-au plecat tovarăşii de la miliţie, s-a surpat drumul spre Comarnic. Nu mai avem cum coborî în oraş. Ploile au măcinat coasta, iar drumeagul nostru nu mai există. Cine ştie cit vor dura lucrările de refacere. Deocamdată va trebui să stai printre noi... Asta-i situaţia, ce să-i faci. Pe răposat va trebui să-l înmormîntăm provizoriu, cu mijloace proprii.

Cînd aud vestea, rămîn cu îmbucătura în gît.

— Nu vă faceţi griji din pricina mea, doamnă Nachtigal. Cu „Bombiţa“, pot să cobor şi pe scurtătură, de-a dreptul prin pădure...

Zîmbetul coanei Mariţa creşte în intensitate. Trage adînc din trabuc, apoi mă informează placid, ca şi cum mi-ar fi anunţat cine ştie ce veste lipsită de importanţă :

— Îndoi-m-aş şi n-am cui, nene maestrule ! „Fiat“-ul matale zace îngropat, pînă la port-bagaj, în grohotişul prăvălit peste el... Cînd se va repara drumeagul nostru, va fi nevoie să cerem un buldozer, să vedem ce-a mai rămas din maşinuţă... Nădăjduiesc că eşti asigurat...

Mă reped numaidecît spre fereastră. Are dreptate. Din Bombiţă nu se mai vede decît port-bagajul.

— Dar unde-i „OZN“-ul Flintaşilor ?

Îmi răspunde Mogam, c-un glas pătruns de disperare :

— Maestrule, de azi de dimineaţă-l căutăm. Tare ni-e teamă să nu-l fi cărat puhoaiele la vale. Tălică ai avut noroc... maşina ţi-a rămas pe loc...

Îmi aprind îngîndurat un „Snagov“. În tăcerea generală, care durează o veşnicie, examinez posibilităţile de plecare din pensiunea doamnei Nachtigal. Simt că nu-i bine să rămîn aici. E ceva în neregulă. Cum de s-a prăbuşit grohotişul peste bietul meu „Fiat“ ?

Glasul mieros al doamnei Nachtigal îmi trezeşte atenţia :

— Dragă domnule Conan, pînă ne face Bilă o cafeluţă morbidabilă, ia spune-ne, tălică, ce-ai discutat cu drăguţelul acela de căpitan ? Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut că te cunoaşte. Sau nu-i aşa... Ai ?

Aha ! Asta era. Sînt preocupaţi de subiectul convorbirii mele cu simpaticul ofiţer de la judeţ. Dar ce, parcă pot să le dezvălui sugestia acestuia de-a folosi evenimentele de la Posada, pentru ticluirea unui roman ?

Deşi, între noi fie vorba, acum cînd sînt lămurit în ce viespar m-am vîrît, cînd ştiu cu ce pramatii am de-a face, şi cît de utilă ar fi demascarea unor asemenea elemente parazitare, m-am hotărît să iau în seamă propunerea căpitanului şi să particip direct (şi-n „forcing") la dezintegrarea acestor apariţii de coşmar postprandial.

Tirajul trabucului pe care-l suge coana Mariţa, începe să crească îngrijorător. Semn că se enervează, aşteptînd răspunsul cerut. Deci, să n-o las s-aştepte, c-altminteri murim asfixiaţi :

— Da de unde, coană Mariţo ! Nici gînd să-l cunosc. Însă a auzit de numele meu, citindu-mă prin ziare. Zicea c-ar fi bine să scriu ceva interesant despre peisajul Posadei, despre frumuseţile regiunii, despre posibilităţile de dezvoltare ale turismului...

— Ce vorbeşti, dom'le ! Peisajul, care va să zică ?... Ei, nu mă înnebuni, că te cred !... Şi cum ai s-o-ntorci din condei ? Povesteşte-ne şi nouă, să nu murim proşti !...

Pomenile servite întru amintirea inginerului, care s-au ţinut lanţ, nu numai că m-au îngrăşat cu cel puţin trei ocale, dar au fost un permanent prilej de-a fi supus unui insistent interogatoriu.

Voiau să ştie, mai ales Mariţa, Hannibal, Gilly şi Lucky (ceilalţi mai puţin) ce idei îmi sugerase căpitanul în privinţa reportajului despre frumuseţile montane ale Posadei.

Ce mai calea-valea, îi interesa nespus de mult acest gen publicistic. Iar eu nu mai ştiam pe unde să-mi scot cămaşa.

A doua zi l-au înmormîntat pe inginerul Gaterek.

Fraţii Flintaş, fotoreporterul şi Lucky, i-au săpat o groapă de invidiat.

Coana Mariţa a oficiat slujba religioasă, improvizînd şi recitînd nişte rugăciuni înduioşător de pioase.

Deoarece era vorba de-o înmormîntare provizorie, pînă la repararea drumului, nu i-au făcut coşciug (nici nu aveau cu ce) ci l-au ambalat într-o ladă folosită cîndva pentru transportul căluşeilor la bîlciuri.

Cuvîntul de adio, deosebit de emoţionant (în prima parte) a fost rostit tot de madam Nachtigal. Finalul, însă, m-a surprins supărător :

— „Să-ţi fie ţărîna uşoară ! Pentru durerile pe care ni le-ai pricinuit, n-ai merita. Na, ia-ţi şi pietrele ăstea ! Din pietriş ai făcut avere, în pietriş s-a prefăcut..."

Şi, fără grabă, fără ură prea evidentă, Mariţa Nachtigal azvîrli celebra casetă neagră în groapă.

Ca o culme, pentru astuparea acesteia, folosiră tot pietriş, luîndu-l cu lopata din mormanul care-mi acoperea „Fiat"-ul.

Trec zilele în goană, drumul încă nu se repară, iar eu aştept să-mi treacă vremea, pînă se va îndura cineva să-şi dea seama că pensiunea doamnei Nachtigal a rămas ruptă de lume.

Citesc. Notez, pe puncte, evenimentele mai importante. Spre bucuria mea, îmi dau seama că am şi cititori. Cineva, încă nu ştiu cine, îmi lecturează însemnările. Atunci cînd lipsesc din odaie, bineînţeles.

În ultimul timp mă frămîntă un gînd. Mi-e şi frică să-l notez în carneţelul meu de idei.

Nimeni n-a verificat afirmaţia inginerului, atît de suspect sinceră, cum că pietrele scumpe, în care îşi vîrîse cei patru sute de mii de lei, sînt false. Cheiţa zace în sertarul bufetului din living-room.

Caseta zace în mormîntul inginerului.

Căpitanul se uitase fugar la pietricele, dar, nefiind de branșă, putea să se înșele. Dacă nu erau totuși false? Neapărat trebuie să-i comunic căpitanului supozițiile mele. Rămîne de văzut cînd... Deocamdată sînt sechestrat.

Observ c-am ajuns un fel de oaie rîioasă.

Gilly se uită la mine ca la un extraterestru.

Lucky pare să se fi împăcat cu dînsa, punînd la cale cine știe ce nouă mîrșăvie.

Hannibal a început să-mi micșoreze porțiile.

Marița nu mă mai poftește la table. Nu-i bine ce se întîmplă!

Numai frații Bigam și Mogam mă mai vizitează din cînd în cînd. Dar pe ascuns. Se tem și ei.

Fotoreporterul și-a suspendat activitatea. Nu mai trage în poză pe nimeni. Nici el nu pare să fie prea agreat. Mai ales după ce s-a aflat că era omul lui Gaterek. De cîte ori mă întîlnește, se face că nu mă cunoaște. Sau poate mi se pare.

Marița Nachtigal se poartă cu actrița de parcă i-ar fi fiică de-adevăratelea.

Diva, văzînd că i-a intrat sub piele, n-o mai scoate din „Mamariță dragă!"

Solistul m-a înnebunit cu muzica. De cînd a reintrat în posesia magnetofonului, ascultă toată ziua numai rock-uri, jerk-uri și alte chestii de același soi. Are vreo treizeci de benzi în depozit. Cu patru piste. Își închipuie, probabil, c-o să mai dea peste vreun mesaj de-al inginerului. Numai așa îmi pot explica infatigabila lui fervoare.

Hannibal a început să gătească prost. Ultima ispravă, în materie de artă culinară, a izbutit s-o scoată din pepeni pe madam Nachtigal. Afumase fasolea bătută, mîncarea ei preferată. M-am sacrificat, doar pentru a-l scăpa de represalii. Am consumat-o singur, cîteva zile la rînd, păstrînd-o, la rece, între ferestre. Zău că era delicioasă.

Se împlinesc douăzeci de zile, care mi se par ani, de la moartea lui Zighi Gaterek.

Timpul este superb. Aerul transparent. Ozonul mă inundă de pretutindeni. Numai drumul nu se repară.

Am ajuns la capătul răbdării. Trebuie să întreprind ceva.

După breakfast-ul servit, — destul de costeliv, de-altfel, — decid să pornesc într-o plimbare, pentru a verifica starea căii de acces. Pînă astăzi, nu m-am gîndit niciodată că madam Nachtigal e-n stare să mintă şi-n privinţa asta. Dacă drumeagul este bun ?

Nici n-apuc să fac cincizeci de paşi. Un zgomot uşor de identificat, pentru o ureche fină ca a mea, răzbeşte din vale. Spre noi urcă, şi chiar mă mir că-i posibil, un... „Trabant" !

Motorul pîrîie din toate mădularele, eşapamentul face să zbîrnîie brazii, roţile împrăştie pietricelele la hopuri. Totuşi, urcă spre noi. Presimţirea că fusesem înşelat, atunci cînd mi se anunţase prăbuşirea drumeagului, se adevereşte.

Era şi normal să mi se ascundă adevărul, menajeria dorea să afle totul despre cele discutate cu căpitanul. Iar eu nu mă prinsesem.

Mă rog, mă linişteşte gîndul că nu-s singurul detectiv tras pe sfoară. Au mai păţit-o şi alţii.

Convingîndu-mă că „Trabant"-ul va reuşi să ia coasta pieptiş, pornesc în goană spre vilă. Musai să-mi fac bagajele. Nu mai vreau să rămîn aici nici o clipă. Viaţa mi se pare prea tensionată la Posada. Soarta îmi scoate în cale singura posibilitate de evadare.

Urc ca un bolid scările terasei. Toată menajeria, care a auzit ţîrîiturile motorului, se află acolo.

— Drumul e bun, madam Nachtigal ! Vine o maşină !

Coana Mariţa se uită la mine vizibil indispusă, apoi mă întreabă :

— E tot maşina miliţiei ?

35). IMPOSIBILUL EPILOG (CARE TOTUȘI SE POATE)

Toată lumea așteaptă încordată apariția „Trabant"-ului.

Mai strănutînd, mai tușind, minuscula gînganie de plastic se apropie. Ca o cometă, judecînd după trîmba de fum pe care o emană toba de eșapament. E limpede că proprietarul nu se pricepe la reglarea aprinderii și-a carburației. Este și firesc, deoarece mașina poartă, pe parbrize, și-n față și-n spate, semnele de „fraier". Însă este nouă nouță.

Executînd o garare ca la carte, „Trabant"-ul oprește la scara terasei. Motorul se calează, după ce mai strănută de două ori.

Ne apropiem de limita terasei.

Se deschide portiera. Simt că-mi vine să leșin. Șoferul, îmbrăcat sportiv, în blugi și vindiac, coboară atent.

Dumnezeule... E tanti Raliță...

— Mariță, așa mă primești ?

Tanti Raliță, necunoscînd evenimentele de la Posada, se aștepta să fie întîmpinată cu muzică, cu „turle și sobe", cum spunea un eminent coleg de breaslă, din lumea literară.

Madam Nachtigal, parcă liniștită, îi răspunde numaidecît :

— Raliță, de unde să știu că vii la Posada ? Nici nu m-ai anunțat.

După ce mă identifică printre membrii menajeriei, mătușă-mea îmi face cu ochiul, apoi îi răspunde coanei Marița :

— De ce să te mai anunț ? Nu ți l-am expediat aici pe nepotu-meu ?

— Care nepot ?

— Scriitorul... doar ţi-am scris să-i reţii o cameră...
— Fir-ai să fii de zăpăcită ! De ce n-ai semnat depeşa ?
— Uite, asta am uitat s-o fac ! Dar nu-i nimic. Văd că l-ai îngrijit ca lumea. Cred că s-a şi îngrăşat niţel... Ce faci, dom'le Al, ce-mi stai ca o momîie, vino şi-mi descarcă bagajele...

Sub privirile ucigătoare ale colectivului „Mariţa, Bilă, Gilly and Lucky", o tîrăsc pe mătuşă-mea direct la mine în odaie.
— Tanti Raliţo, ajută-mă să-mi fac bagajele... Nu mai stăm aici nici o clipă... sîntem în primejdie...
— Ce, ai înnebunit ? Cum să fim în primejdie ? Mariţa e prietena mea...

După zece minute de conversaţie înfierbîntată, aflu că se cunoscuseră acum patruzeci de ani. De atunci nu mai ştiuseră nimic una de alta.
În alte zece minute, reuşesc să-i fac un rezumat al întîmplărilor de la Posada. Tanti Raliţa se cruceşte, apoi declară sentenţios :
— Mare-i grădina lui Dumnezeu, şi multe-s jivinele sale ! Cum aşa, dom'le, s-ajungă Mariţa în halul ăsta ? N-aş fi crezut. Dar acum o aşteaptă zile grele, pentru c-a sosit ziua răsplăţii, cînd va trebui să răspundă în faţa legii.
— Cu vîrf şi-ndesat ! — o asigur eu pe tanti Raliţa. Căci o merit pe deplin !

Peste o jumătate de ceas sîntem gata. Lucrurile le-am încărcat în port-bagaj. Nici nu-mi închipuiam că un „Trabant" poate avea aşa ceva. Achitîndu-mă de obligaţiile financiare, fără să mai ţin seamă de cîte suferisem, mă urc lîngă tanti Raliţa.

Menajeria ne priveşte ca pe nişte criminali care fug de la locul isprăvii.

Tanti Raliţa apasă pe pedala ambreiajului. Apoi porneşte demarorul. Bagă în viteza întîia, accelerează niţel şi... „Trabant"-ul nu se mişcă din loc.

Bigam, Mogam şi Sică Finichi trag cu toţii de mînerele portierelor.

— Vreţi s-o întindeţi şi să ne lăsaţi pe mîna ăstora. Mergem cu voi !

Nu sînt în minţile lor. Unde să-ncapă.

— Ia ascultaţi, voi ăştia ! Ce vă-nchipuiţi ? Credeţi că maşina mea-i „Henschel", pentru transporturi internaţionale ? Abia am cîştigat-o la loz în plic...

Răcnesc toţi în cor :

— Ia-ne numai bagajele, coană mare, pînă la şosea. Sîntem prietenii maestrului.

— Şi voi ce-o să faceţi, rămîneţi aici ?

— Credeţi că sîntem într-o ureche ? Cum să rămînem aici, printre răposaţii ăştia încă în viaţă ? Nu vrem să fim înmormîntaţi laolaltă cu ei ! Noi o să-ţi ţinem trăbănţelul, să n-alunece la vale...

Cînd am ajuns, cu chiu cu vai, la şoseaua naţională, am descărcat bagajele fraţilor Flintaş şi ale lui Finichi. Ne-am luat un călduros rămas bun, dîndu-ne adresele şi numerele de telefon.

— Nene maestrule, — îmi spune Bigă, — să ştii că-ţi rămînem recunoscători. Ne-ai scăpat de la mare ananghie. O să te vizităm neapărat, imediat ce-ajungem la Bucureşti. Să ne spui ce să facem mai departe... Nu mai ţine figura... Ne punem pe treabă şi pe învăţătură... zău aşa !

Tanti Raliţa a parcat în ograda campingului de la „Paralela 45". Acum stăm la o masă, şi ne întremăm puţin.

Pentru început, cîte două ciorbe de burtă. Apoi, vom vedea noi.

— Cum stai cu romanul, Al, băieţelule ?

— Care roman ? Păi ce, am avut timp să mă apuc de el ? N-ai auzit ce-am păţit ?

— Lasă, nu fi amărît, că-l scriem noi împreună.

În timp ce-mi sorb cafeaua, întărită cu o lacrimă de coniac, mă gîndesc îngrozit că va fi neapărat necesar să mă întorc la Poşada, să constat ce s-a ales de bietul meu (fost) „Fiat", dar şi de ruinele manajeriei doamnei Nachtigal. Pentru că, dacă există unele şanse să mai găsesc ceva din „Bombiţă", sînt mai mult decît convins că pensiunea de la Posada, produs al unui coşmar cvasiscriitoricesc a fost sortită unei definitive dispariţii.

După aceea, va începe a doua repriză a calvarului. Pentru că va trebui să-mi găsesc o altă oază de linişte, unde să-mi scriu romanul atît de mult visat.

TABEL DE MATERIALE

1 — Fişă signaletică : detectivul Al Conan Doi 5
2 — Tanti Raliţa — pe post de dr. Waston 8
3 — Demarajul spre... necunoscut 13
4 — Să facem cunoştinţă... 19
5 — Jocuri de hazard 23
6 — Lucky-Lucky 28
7 — Isaiia Finichi 31
8 — Hanibal Certega 35
9 — Mogam şi Bigam 38
10 — Siegfried Gaterek 41
11 — Noaptea insomniacilor 45
12 — Rondul de noapte 49
13 — „Count-down“ somnifer 55
14 — „Unde e speranţele mele, pe care le-am pierdut !...“ . 57
15 — Prînzul de gală 64
16 — Amabilităţi de salon 81
17 — „Eine kleine Nacht (pop) musik“ sau „Mica serenadă pop“ 86
18 — Zoo-album, în alb şi negru 98
19 — „Inermission“ — ca-n filme 115
20 — A 7-a artă (cu subsol) 118

21 — Nu-i frumos să tragi cu urechea, dar... ce să mai vorbim ! 136
22 — Bigam și Mogam nu-și asumă riscul ! 147
23 — Dosare de cadre — mai mult sau mai puțin — imaginare 157
24 — Hannibal ante portas, sau și mai rău... 178
25 — Ala-bala, portocala, cioc-boc, treci la loc ! 203
26 — „Curriculum vitae" apocrif 208
27 — Călușeii nu mor împușcați, ci mîncați de carii... . . 217
28 — Bătălia pentru găina cu ouă de aur 226
29 — „Noaptea" judecății de apoi 233
30 — Apocalipsa sfîntului... Conan ! 243
31 — Intermission 258
32 — Autorecviem, pentru voce solo... fără cor, orchestră și prea mult tam-tam ! 269
33. — „Sfidare la adresa cititorului" 269
34 — După douăzeci de ani... 271
35 — Imposibilul epilog (care totuși se poate) 282

colecția aventura

VLAD MUȘATESCU

«Vlad Mușatescu a creat un erou (un antierou dacă-l raportăm la tipul canonizat al detectivului) alcătuit din simpatice contraste. Al Conan Doi al său e corpolent peste fire, dedat plăcerilor gastronomice...

... E foarte mobil totuși, nesedentar, înclinat spre aventură, iscoditor și combinativ, cu tot aspectul său căzut din lună.

DE-A PUIA-GAIA

... Pitorescul erou e întruchiparea poftei de viață, expansiv cum este și acomodant oricărui mediu, simpatic tuturor, chiar și inamicilor.

... Cu asemenea însușiri de culoare și vervă, transmițînd un pregnant sentiment al vitalului și un însuflețitor elogiu al vieții, narațiunea lui Vlad Mușatescu procură prilejul unei savuroase lecturi.»

(G. Dimisianu — «*Culoare și vervă*» — în «Luceafărul» — 1974)

EDITURA ALBATROS

Lei 7,50